

De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant – Literaire Columns van de Tweede Bijbel – Verzamelingen – nr. 2 – dec. 2019

Elwin en de bostranen :

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

Hoofdstuk 2. De moestuin

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

de koningin van de reuzen

Het Zwemparadijs

men neme een pak nederlandse zombificatie

De rampen toerist

man in de trein

de onverhalen van oom guus

de ongod

het onparadijs

klierbloed

de onschool

mooi hè

het onwonder

papier industrie

Hoogspanning

hoe Jo Hong Oen de dictator van de hele wereld werd

hahaha

geluk bij een ongeluk

geluk bij een ongeluk II

de slapers

het scheldende jongetje

het hartsbezit van hans en grietje

Volwassenen, blinde volgelingen van de heks

de hogere dood

De zin en onzin van pinksteren

*de verborgen bronnen van het kerstfeest
leven in het vlees of in variatie ?*

Aanvaarding (1995)

het voortijdse alfabet

Calvijn en de besneden harde werker

de voortijdse wortels van het boek Jozua

Calvijn over Ezechiël, Jeremia, en Jesaja

de gruwelijke betekenis van openbaring 20 – de koude oorlog tussen het vleselijke en het geestelijke

het machiavelli enigma

de florentijnse muizenkoningen

Elwin en de bostranen

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

Op een dag zat Elwin in zijn stoeltje in de tuin te lezen. Plotseling komt er een mannetje door het tuinkekje heen. Voorzichtig deed hij het hekje open, en daarna achter zich dicht. Elwin kijkt verbaasd op. Het mannetje heeft ook een hondje bij zich, en beiden hebben ze een heleboel lipjes op hun lijfjes. ‘Ja, ja,’ zegt Elwin, ‘wie zijn jullie dan ? Ik heb jullie hier nog nooit gezien, en jullie zijn geen Drokelaren.’ Het mannetje heeft een tuitig mondje met lippen die heel groot kunnen worden, en als hij praat groeit zijn mond ook. ‘Wij komen uit Bekehelm, Elwin, en we dachten eens bij jou op bezoek te gaan.’

Elwin dacht even na. Elwin kende wel een mannetje dat Bekehelm heette, en dat mannetje had ook een land, diep in Izu, waar Elwin weleens was geweest. Zou hij dat land bedoelen ? Elwin haalde een extra stoeltje uit de schuur, en zette het voor het mannetje neer.

‘Ga je mee, Elwin,’ vroeg het mannetje. ‘Dan gaan we naar het land Bekehelm, waar ik en mijn hondje vandaan komen.’ Maar Elwin begon direkt te protesteren : ‘Geen denken aan. Dat is me veel te ver. En ik wil graag eens een tijdje rustig bij Sandra zijn.’

Toen haalde het mannetje ineens een grote hoed tevoorschijn. Het was een toverhoed met een band eromheen in allerlei kleurtjes. Het leken wel platte edelstenen die op die band vastzaten, en de band zelf leek van een soort fluweel. ‘Stap er maar in, Elwin,’ zei het mannetje, ‘dan ben je in een flits in het land Bekehelm, en dan kun je er ook in een flits weer mee vertrekken.’ Nou, dat leek Elwin wel erg, erg spannend, en daar stapte die Elwin zomaar in de toverhoed en verdween. Ook het mannetje met het hondje doken achter hem aan, en in een tel waren ze in het land Bekehelm.

Hier liepen dezelfde soort mannetjes en vrouwtjes rond als het mannetje met het hondje. Het leken wel tovermannetjes en tovervrouwtjes. Het hondje begon te blaffen. Het mannetje haalde de toverhoed weer tevoorschijn, en vroeg Elwin of hij weer terug wilde. Maar Elwin had het zo naar z'n zin, en was zo nieuwsgierig geworden, dat dat voorlopig niet hoefde. 'Hou de hoed maar in de buurt,' zei Elwin. Met grote stappen liep Elwin vooruit, in het land Bekehelm, op naar nieuwe avonturen.

Hoofdstuk 2. De moestuin

Elwin loopt zingend op straat in het verre, verre land Bekehelm. Het mannetje met de hoed, en het hondje lopen naast hem. 'Elwin,' zegt het mannetje, 'zullen we naar mijn huisje gaan? Dan kan ik jou mijn vrouwtje laten zien, en misschien wil je wel een poosje bij ons logeren.' Dat leek Elwin wel leuk. Bij het huisje van het mannetje aangekomen stond het vrouwtje in de tuin te poetsen. Ze had een doek om haar hoofd, en ze had een lange rok aan, en een groot jasje. Ze was in de tuin aan het werken. Het vrouwtje leek wel een beetje op Sandra. Elwin glimlachte, maar het vrouwtje keek niet zo blij.

Ze hadden ook een moestuin waarin allerlei soorten groentes groeiden, en ook aardvoedsel zoals aardappels en allerlei soorten knotten, bieten en koolsoorten. Elwin keek zijn ogen uit in de moestuin. Het vrouwtje zei niet veel, maar Elwin voelde zich wel welkom, en op z'n gemak. 'Kom maar naar boven,' zei het vrouwtje, en wees naar een trap die tegen het huis aanstond. Het was een metalen trap, en aan het uiteinde waren nog een paar stenen en marmeren treden. Ze moesten langs een grote raamdeur, waarachter lange paarse gordijnen hingen. Binnenin was het een beetje schemerig. Toen kwamen ze op een halletje, en de vrouw wees op een deur. Samen liepen ze naar de deur toe, en toen de vrouw de deur opende zei ze zacht dat Elwin daar mocht logeren zo lang als hij wilde.

Elwin vond het wel spannend. Er groeiden zulke prachtige soorten in de tuin, dat Elwin nieuwsgierig was naar hoe het eten hier zou smaken. Dat zou wel heel anders zijn als in de Drokelaar. En ja hoor, want toen even later de vrouw het eten opdiende en Elwin riep voelde Elwin zich heel lekker toen hij het eten proefde. Het was alsof hij voor het eerst in zijn leven had gegeten, en Elwin voelde zich erg rustig worden. 'Eet maar veel,' zei het vrouwtje. Ook het mannetje at heel veel, evenals het vrouwtje. Elwin zat met open mond te kijken hoe snel dat ging. Bord na bord, en pan na pan. 'Ja, dat komt omdat we hier maar één keer per week hoeven te eten. Het eten geeft ons kracht voor een hele week,' zei het vrouwtje. Ook het hondje zat aan tafel, en at een beetje, maar niet zoveel als het mannetje en het vrouwtje. Het mannetje wees op het hondje, en zei: Hij heeft altijd al snel genoeg, en hij eet maar eens in de maand.

Ook Elwin had al snel genoeg, en had het gevoel dat hij het hele jaar niet meer hoefde te eten. Het

vrouwtje glimlachte even heel snel, maar trok toen weer een droevig gezicht. Het mannetje was erg blij, en ook het hondje. Elwin vroeg zich af waarom het vrouwtje zo droevig was, maar durfde het niet te vragen.

‘Wat drinken jullie altijd bij het eten?’ vroeg Elwin beleefd. Het mannetje stak z’n vinger op en zei: ‘O ja,’ en liep naar een soort koelkast. Binnenin de kast lag een ketel met dik groen sap. ‘Dit zijn bostranen,’ zei het mannetje, ‘maar dat werkt zo goed tegen de dorst dat we dat bijna nooit drinken.’ Voor Elwin werd een bekertje ingeschonken. Het smaakte zuur en bitter, maar ook een heel klein beetje zoet, en een heel klein beetje zout.

Elwin werd er erg rustig van, en ging naar achteren zitten. In de verte hoorde hij het getik van de klok. ‘Na, na na, na na na na naaa,’ iemand liep zingend langs het raam. Elwin keek naar buiten. Het was een oude man. Even later hoorden ze geklop op de deur. Het mannetje liep naar de gang, en deed open. De man gaf een klein briefje af, en liep weer verder. Het briefje was verder niet zo bijzonder, maar het mannetje begon zenuwachtig heen en weer te lopen. ‘Wat stond er in het briefje,’ vroeg het vrouwtje. Maar het mannetje bleef zeggen dat het niets bijzonders was. Na lang aandringen van het vrouwtje vertelde het mannetje het: ‘Het is een briefje van de buurman die vraagt of we zo nu en dan willen kijken of alles goed gaat met zijn poesje terwijl hij op vakantie is.’ Toen begreep de vrouw het. Het mannetje was namelijk een beetje bang voor het poesje. Ook het vrouwtje begon een beetje te bibberen. Elwin begreep het al. ‘maar dan kan ik toch af en toe even naar het poesje gaan kijken?’ Het mannetje vond dat een goed idee, en ging weer rustig zitten.

Maar toen het mannetje even later aan Elwin vertelde wat voor soort poesje dat was werd Elwin zelf ook wel een beetje bang. Het poesje had ook overal lipjes, maar kon veranderen in een slang en dan flink bijten.

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

Het mannetje vertelde dat het poesje het vrouwtje weleens had gebeten, en dat het vrouwtje daarna altijd pijn had. ’s Nachts huilde ze vaak in haar bedje. Eens in de zoveel tijd huilde ze dikke groene tranen, zoveel dat ze dan een ketel naast haar bed moest zetten. Deze tranen werden bostranen genoemd, en ze werden overal in Bekehelm gedronken.

Ergens heel diep onder de grond zouden er rivieren van bostranen zijn, en er werd in het land gezegd dat als je daarin zou zwemmen en baden, dan zou je nooit meer pijn hebben. Maar dan zouden ze eerst natuurlijk die rivieren moeten vinden, en die had nog nooit iemand gevonden.

Natuurlijk wilde Elwin er wel naar op zoek gaan. In de tuin van het mannetje en het vrouwtje was wel ergens een groot gat wat onder de grond leidde. Het mannetje en vrouwtje durfden zelf niet onder de grond te komen, want daar speelde het poesje van de buurman altijd.

Midden in de nacht besloot Elwin op onderzoek uit te gaan. Elwin nam een lantaarntje mee, en ging door het grote gat onder de grond. Wat was het hier donker, zeg. Plotseling zag Elwin iets groens stromen. Zouden dit de bostranen al zijn? Verderop stroomde er nog meer groen spul, en er waren ook meertjes. Elwin zag daar een heleboel mannetjes en vrouwtjes staan, aan het meer, en ook zij hadden een heleboel lipjes op hun lijfjes. Elwin begon te zwaaien, en een paar mannetjes begonnen op Elwin af te komen. 'Zijn jullie van het land Bekehelm?' vroeg Elwin.

'Ja,' zeiden de mannetjes, 'maar wij mogen daar niet meer komen. Wij leven nu hier bij de groene rivier.' Elwin keek vreemd op. 'Maar waarom mogen jullie dan niet meer in het land Bekehelm komen?' vroeg Elwin. 'Omdat wij stoute dingetjes hebben gedaan,' zeiden de mannetjes. En toen begreep Elwin het natuurlijk goed. In Bekehelm werden alle boeven en andere stouterikken onder de grond gestuurd, en daarom durfde daar ook niemand te komen. 'Al het gespuis komt hier terecht,' zei één wat ouder mannetje met een baard. 'Maar wij hebben lekker nooit pijn, en hoeven dus ook nooit naar het ziekenhuis, want wij zwemmen en baden in de groene rivier.'

'Zijn dit de bostranen?' vroeg Elwin. De mannetjes knikten. 'Maar,' zei Elwin, 'boven de grond is er iemand die erg veel pijn heeft, en die zal weer beter worden door in de rivier te baden.'

'Wij hebben niks te maken met hen die boven zijn,' zei een andere oude man nors. Toen dook hij in de rivier en zwom weg. 'Mag ik dat vrouwtje dat zo'n pijn heeft eens hier mee naar toenemen?' vroeg Elwin voorzichtig aan de mannetjes. Maar die begonnen direkt met hun hoofdjes te schudden.

Dat werd een moeilijke opgave voor Elwin. Hij zou naar boven moeten gaan en tegen het mannetje en het vrouwtje zeggen dat ze niet welkom waren bij de rivier van bostranen. 'Wanneer slapen jullie?' vroeg Elwin. Maar weer schudden de mannetjes hun hoofd. 'Wij slapen niet,' zei één van hen. Ondertussen waren er steeds meer mannetjes bijgekomen die om Elwin heen waren gaan staan. De vrouwtjes zwommen in de rivier, of zaten er naast. Toen vroeg Elwin of er misschien niet een manier was om de bostranen-rivier ook boven te laten stromen, waar de huisjes stonden. Maar de mannetjes schudden hun hoofd. En toen kwam er een mannetje naar voren met een speer, en begon woest te briesen. 'En als je nu niet weggaat, dan krijg je hier een opmepper mee,' zei het kereltje. Elwin begon te glimlachen. Het mannetje was veel kleiner dan hem, en het was nog een grappig mannetje ook. Elwin nam het mannetje in z'n nekvel en duwde hem in de rivier. 'Ik heb er nog eens over nagedacht,' zei Elwin. 'Ik neem het vrouwtje met pijn hier naartoe, zodat ze kan gaan zwemmen en baden.'

'Dan moet ze eerst net zo stout worden als ons,' roept het mannetje met de speer vanuit het water. 'Waarom zou ze stout moeten worden?' vraagt Elwin weer.

'Dan is ze één van ons,' zegt het mannetje, 'en dan hoort ze niet meer bij hen die boven zijn.' Maar dat vond Elwin niet zo'n goed idee. Elwin begon heel diep na te denken, en vroeg zich af hoe de rivier ook boven kon stromen.

Plotseling stond de toverhoed voor Elwin. 'Ik kan je wel helpen bij het oplossen,' zei de toverhoed. 'Gooi mij in de rivier, en al het water zal terecht komen in het bovenland van Bekehelm.' En zo gebeurde het. Elwin gooide de hoed in het water, en al het water begon er doorheen weg te stromen. Boven begon de rivier nu te stromen door het land, en de vrouw kon snel van haar pijn afkomen.

Het mannetje en het vrouwtje waren zo blij dat Elwin als geschenk de toverhoed mocht houden. Elwin zou met gemak door heel het land Bekehelm kunnen reizen met de hoed.

Einde van dit verhaal

de koningin van de reuzen

Een meisje uit de klas had me verteld dat ze waren gekomen. Ze stonden bij het hek. Ze stonden hier al vele jaren, maar ze had het mij nog nooit eerder verteld. Ze sprak vaak met hen. Het hek stond aan het weiland. Ik ging er naartoe en zag hen daar staan. Ze hadden lange neuzen, ze waren lang als reuzen en dun. Ander Jan, Schone Jan en Klapper Jan heetten ze. Schone Jan sprak niet, nooit eigenlijk. Dat had het meisje verteld. Ander Jan nam het woord en sprak heel monotoon, als een robot.

'De oranje zon kan niemand verslaan,' zei Ander Jan. 'Het is de wilde zon van abstractie en symboliek.'

Ik keek in de lucht en zag de oranje zon, wild blazende. Het was geen hete zon van vuur. Het was ander spul. Ik vroeg me af waarom ze het dan zon noemden. Maar het was de oranje zon.

'Je bent een getrouw soldaat,' zei Ander Jan. 'Pijn moet, maar we gaan je dronken maken.'

Ik keek hem vreemd aan, onderzoekend.

'Niet van alcohol natuurlijk,' zei Ander Jan, 'maar van de oranje zon, of laten we het oranje bron noemen, de natuurbron van de reuzen.'

'Ik heb teveel vijanden,' zei ik. 'Ze liegen allemaal over mij alsof het niets kost. Ze schieten me telkens overhoop met leugens. Hoe kan ik dan dronken worden van de oranje bron?'

'Die vijanden zijn slechts steenkool, in onze fabriek,' zei Ander Jan. 'We kunnen het goed gebruiken.'

'Oh, als brandstof,' zei ik.

'Zoiets,' zei Ander Jan, 'voor de oranje bron van abstractie en symboliek.'

'Ik zie het,' zei ik.

Toen ineens begon Klapper Jan als een gek op ons te schieten, maar de kogels deden geen pijn. We werden dronken, dronken van de oranje bron, de natuurbron van de reuzen. Ineens zag ik de grotere contexten, en zag ik de fabriek van steenkool.

'Ja,' riep ik. 'Ik zie het. Klapper Jan, je bent geweldig.' Ik was dronken van de reuzenbron, en het maakte me slim. Ik kon de symboliek van alle dingen zien, en het abstracte. Ik klom op een ladder tot de fabriek, en zag al het steenkool.

'Het is voor de oranje bron,' zei Ander Jan, 'niemand kan de oranje bron verslaan. We gaan er allemaal aan.'

'In de goede zin van het woord,' zei ik.

'Dat doet Klapper Jan nu altijd,' zei Ander Jan. 'Op het hoogtepunt van het gesprek.'

'Ik zie het,' zei ik, terwijl mijn dronkenschap een beetje begon te kalmeren.

Ik werd toen wakker in de klas naast het meisje. 'Wat heb je me gegeven?' vroeg ik, nog steeds een beetje dronken, nog steeds een beetje in een roes.

'Oh, klapperjannetjes,' zei ze. 'Lekkere snoepjes voor als de onderwijzer weer heerlijk saai is.'

Ik keek haar aan, glimlachend. 'Dus jij kent ze ook, die drie Jannen? Ander Jan, Schone Jan en Klapper Jan?' vroeg ik.

'Oh ja,' zei ze. 'Ik heb zelfs een keer met ze gevoetbald.'

'Zeg, waar koop je die dingen eigenlijk, die klapperjannetjes?' vroeg ik.

'Oh, mijn moeder geeft ze me weleens mee,' zei ze, 'voor als de lessen te saai en te vervelend worden, maar niet teveel per week,' lachte ze.

'Wat lief van je dan, dat je mij ook zo'n klapperjannetje hebt gegeven,' zei ik, 'en dat terwijl je ze zelf ook zo hard nodig hebt.'

'Nou ja,' zei ze, 'mijn tante verwent me er ook weleens mee, heel stiekem, en dan geef ik ze vaak aan anderen, anders wordt het te bont,' lachte ze.

'Mijn moeder geeft ze me anders nooit,' zei ik. 'Ik ben blij dat ik naast jou in de klas zit. Ik had er nog nooit eerder van gehoord, maar waar worden die dingen verkocht, want ik wil niet afhankelijk van jou worden.'

'Mijn vader maakt ze,' zei ze.

'In een fabriek?' vroeg ik.

Ze knikte.

'Waar maakt hij het van?' vroeg ik.

'Dat heeft hij me nooit verteld,' zei het meisje, 'maar Ander Jan zei van steenkool.'

'Van zijn vijanden dus ?' vroeg ik.

'Ja,' lachte ze, 'van hen die leugens over hem vertellen. Daar maakt hij steenkool van, en dan klapperjannetjes, tenminste dat zegt Ander Jan, en dan ben ik altijd dronken, in een roes.'

'Van die oranje reuzenbron ?' vroeg ik.

'Nee, van die klapperjannetjes,' lachte ze.

'Ja, maar dat doet Klapper Jan dan toch met zijn kogels van de oranje bron die geen pijn doen, maar dronken maken, en alle grotere contexten laten zien ?' vroeg ik.

Ze lachte. 'Ja, dat is hetzelfde,' zei ze, 'maar dat zit in die snoepjes. Mijn vader verkoopt ze.'

'Is het duur ?' vroeg ik.

'Welnee,' zei ze. 'Als je een getrouw soldaat bent kom je er zo langs.'

'Langs wat ?' vroeg ik.

'Langs de fabriek,' zei ze lachend.

'Ander Jan zei dat ik een getrouw soldaat was,' zei ik. 'Waar is die fabriek ?'

'Als het goed is heb je die gezien,' zei ze. 'Het is de steenkool fabriek.'

'Ja,' zei ik, 'toen je me een klapperjannetje had gegeven. Kun je me er meer geven ?'

En toen is ze me gaan chanteren en omkopen, allemaal voor meer van die klapperjannetjes. Ik moest allerlei dingen voor haar doen in ruil voor de klapperjannetjes. Ik moest ook mee naar haar kamer om daar op te ruimen, enzovoorts. Maar ja, zo kreeg ik dus wel meer klapperjannetjes, ook al was ik bijna haar butler geworden of lakei, want ze waande haarzelf wel ineens de koningin van de reuzen. Als ik met Ander Jan sprak klaagde ik er weleens over. Dan zei hij altijd : 'Pijn moet, maar we gaan je dronken maken.' En dan begon Klapper Jan altijd op het hoogtepunt van het gesprek te schieten met de kogels van de oranje natuur bron van de reuzen, en dan kreeg ik hogere inzichten, zag ik grotere contexten. Eigenlijk was het een heel aardig meisje, gewoon heel erg slim. Ze gaf me zo wat afleiding, en zo groeide ook ons contact. Het was gewoon eigenlijk heel erg zakelijk, maar beiden hielpen we elkaar wat, in dat verschrikkelijke gevecht op die verschrikkelijke school.

Einde

Het Zwemparadijs

Het stadje was een zwemparadijs, overdekt, en tussen de huizen waren de zwembaden gewoon ingebouwd. Lekker makkelijk, dichtbij huis. Het was er ook altijd tropisch warm. Er waren voor iedere inwoner speciale gangen waardoor je van je huis tot het zwembad kon gaan. Ook lagen er overal zandbakken, waar of boompjes en plantjes stonden, of waar de kinderen konden spelen. Ik had er ook een huisje. Het was al laat, en doordat de gangdeur openstond kon ik zien dat de voordeur werd losgemaakt. Ik liep er direct op af, en riep 'hey'. Wie kon dat nu wezen? Er werd veel ingebroken, dus het konden ook dieven wezen. Er kwam niemand binnen, en de deur ging ook niet verder open, dus ik deed de deur los, en ik zag dat er iemand alweer wegliep. 'Hey, waarom loop je nu weg?' zei ik. 'Kom terug.' Ik kende hem wel. Hij was van de technische dienst. Hij kende mijn familie ook wel. Blijkbaar had hij een sleutel. Hij kwam terug. 'Wat kwam je doen?' vroeg ik.

'Ja, het ging niet zo goed met die en die,' had hij het over, maar verder draaide hij er nogal omheen en had hij het over andere dingen, ook omdat hij wist dat ik liever niet over bepaalde dingen sprak. Ik zei tegen hem: 'En als ik nu niet naar je was toegekomen, wat zou je dan hebben gedaan? Je woont namelijk nog tamelijk ver weg.' Maar dan zou hij wel hebben gewacht in zijn voertuig zei hij, of hij had nog andere dingen te doen. Het werd verder wel een gezellig gesprek. We zijn toen ergens naar een café in de buurt gegaan, en toen we terugkwamen zag ik opeens de persoon waarover hij het had gehad. Het zou niet zo goed gaan met die persoon volgens hem, wat ook de reden was dat hij was gekomen, om het mij te vertellen, maar die persoon liep met anderen daar en was de vrolijkheid zelve. Ik wilde die persoon helemaal niet zien, dus ik liep zo snel mogelijk weer naar mijn huis. Ik schold hem wel even uit.

Ja, kom nou. Dat zijn soms van die producten hè, waar van alles mee aan de hand is, waar mensen aan komen te overlijden, kinderen door worden gemarteld, en toch halen ze het niet uit de handel. Toch moet je telkens die belachelijk vrolijke reclame ervan op de tv blijven zien alsof er niets aan de hand is. Zo zou ik die persoon het beste kunnen omschrijven. Het was een stuk technologie. Ik gebruikte het niet meer, wilde er niets meer van weten. Schold hem altijd de huid vol als ik hem tegen kwam. Wilde niets meer met hem te maken hebben. Schold ook altijd de hele boel bij elkaar als die stomme, leugenachtige reclame clips ervan op de tv kwamen alsof het zo'n goed product was, allemaal met hun vrolijke, huichelende glimlachen. Dan kon de hele buurt altijd van mijn gescheld meegenieten. Tja, wat moet ik zeggen. Ik groeide in dit stadje op. Ik moest altijd het gegil van kinderen aanhoren onder de grond. Mijn slaapkamer was net boven zo'n ruimte gebouwd waar ze dat product uitvoerig gebruikten, met name op kinderen. Het was een product van de hel. Slapeloze nachten had ik er van. De jongen van de technische dienst keek me aan. Hij was met me meegekomen. 'Hoe ging het?' zei hij toen we eindelijk thuis waren gekomen.

Ik begon weer te schelden, en hij moest me kalmeren. 'Tja,' zei hij. 'Je weet dat het product nog steeds gebruikt wordt.' Je kon het altijd in het stadje ook ruiken. Het was echt zo'n zwembadgeur, zo'n geur van: 'Oh, er is hier niets aan de hand,' maar ik wist wel beter. Ook wij moesten er vroeger aan geloven. Ik keek de jongen van de technische dienst aan. 'Ik wil er niet over praten,' zei ik, 'maar kun jij er niet wat aan doen? Jij bent immers van de technische dienst.'

'Ga maar slapen,' zei hij toen. Ik moest altijd dat gegil van die kinderen aanhoren onder de grond, 's nachts, ook al hoorde ik het minder dan vroeger omdat mijn huisje er verder van verwijderd was. Toch kon ik er vaak niet van slapen.

'Slapen ?' zei ik. 'Puh, wat valt er hier te slapen ?'

'Ik zal wel wat doen,' zei hij toen. Dat was het laatste wat ik van hem hoorde. Hij had één of ander gas in mijn gezicht gespoten, een heel wazig, waterig gas. Ik viel er direct van in slaap. Ik droomde dat ik door zo'n zwembadgang tussen het huis en het zwembad ging, en toen niet naar het zwembad ging, maar de trap af naar beneden, waar die kinderen waren. Ze vlogen mij in mijn armen. Ook ik was eens zo'n kind. Het waren de ongeborenen. Het was alsof ik een klets water in mijn gezicht kreeg. Toen ik wakker werd zag ik het glimlachende gezicht van de jongen van de technische dienst. 'Nou, en ?' zei ik.

'Het product is niet meer in de verkoop en wordt niet meer gebruikt,' zei hij.

'Hoe kan ik dat zeker weten ?' vroeg ik. 'En wat heb je gedaan ?'

'Ik heb niks gedaan,' zei hij, 'maar dat was de reden dat ik kwam, om je mede te delen dat het voorbehoedsmiddel niet meer in de zwembaden zou worden gestrooid vanaf dit moment.' Hij keek toen even op zijn horloge.

'Nu ?' vroeg ik.

'Ja, nu,' zei hij. 'Precies op dit tijdstip. Het heeft even geduurd, maar het was al aangekondigd dat het zou stoppen, en ik weet dat je liever niet over het onderwerp sprak, maar ik vond dat je het toch moest weten. Het is voorbij. Ik hoop dat je nu 's nachts wat rustiger kan slapen.'

Einde

men neme een pak nederlandse zombificatie

'Men neme een ei of twee, en een grote pot. Men neme dan een vleugje onverschilligheid met wat poeder, bakpoeder wel te verstaan, en men roere het dan in de pot, wat water erbij, en als het kan wat betweterigheid, als er nog genoeg van in huis is, anders lene men het bij de buren. Giet het geheel dan over in een grotere pan. Men neme dan nog wat zout en suiker om het op smaak te brengen. Men gooit daar dan een pot jam doorheen, veel jam, met wat materialisme als het nog in huis is, anders lene men het bij de buren. Men smere het dan op de hoofden van kinderen, om hen Nederlands te zombificeren. Doof zullen ze zijn tot het natuurrefrein, maar het stadse refrein zal nu in hun hoofden doordringen, en daarvoor marcheren zullen zij.'

Zulk soort vreemde teksten las ik in het dagboek van een heks. Ik zal maar niet zeggen waar ik het gevonden heb. Maar het was in een dorpje waar wel meerdere vreemde teksten overal en nergens te lezen waren. Zo stond er ergens boven de verwarming in een huis : 'Attentie, de scanners van post bezorging kunnen de verwarmingsstanden ontregelen.' Ik keek op de thermostaat en het stond inmiddels al op nul. Dat kon natuurlijk een andere oorzaak hebben, maar toch ...

Zulk soort vreemde teksten, daar wordt je niet vrolijk van, maar het laat je wel zien dat er heel wat mis is in de wereld. Toch heb ik er maar genoeg mee genomen. Het was verder wel een leuk dorpje. Ik was trouwens ook op mijn doorweg naar het station, en had gewoon verschillende notities gemaakt voor mijn onderzoek. Het zal wel weer uitlopen op een fiasco, want men gelooft immers niet in heksen. Dat ik het zwart op wit heb staan schijnt ook niet te gelden, want het zal wel weer een verhaaltje wezen. Iedereen kan tegenwoordig wat opschrijven.

Nee, als journalist is het leven niet makkelijk. Het komt nogal ongeloofwaardig over. Je kan het dan ook weer verkeerd begrepen hebben enzo. Daarom ben ik op zoek naar een nieuwe baan. Tegenwoordig pikt men het niet meer wat er in de kranten geschreven wordt. We kunnen wel opstappen. Men leest tegenwoordig ook bijna niet meer. Het gaat allemaal om de eigen ervaring. Mensen hebben al genoeg aan hun eigen denken. Daar worden ze al genoeg door afgesnauwd. Mensen kijken tegenwoordig liever naar een bloem of naar een boom. Dan hebben ze even rust, want het spreekt niet tot hen.

Nee, mensen zijn nu liever bezig met de blanco vellen, niet met kant en klaar beschreven papier. Dus wat er dan door een heks in een dagboek is geschreven ontgaat hen ook helemaal. Daar houdt een mens zich niet meer mee bezig tegenwoordig. Maar heeft de heks dan niet haar doel bereikt ? Een vleugje onverschilligheid, en als het kan wat betweterigheid. Heeft ze haar doel niet al bereikt ? En die scanners van de post bezorging, kunnen die ook pace makers ontregelen dan ? En gehoor apparaten, en beademings apparatuur ? Is de mens daarom zo bang voor post tegenwoordig ? Men wil het bijna niet meer hebben.

De Nederlandse zombificatie ... Het zit hem in de post ... zeggen ze dan ... Of zit het er juist in dat ze de post niet lezen ? Ik denk dat er ergens een gulden middenweg is ...

De rampen toerist

Nederland is een land stinkend rijk van het rampen toerisme. Dat is wat Nederland is : een land van rampen toerisme, rampen die ze nota bene zelf veroorzaakt hebben. Dan staan ze daar met hun krokodillen tranen en hun foto toestelletjes en steken geen vinger uit naar de slachtoffers. Dan kopen ze vervolgens dure therapeuten in omdat ze zogenaamd zo getraumatiseerd zijn, en die dure therapeuten steken vervolgens ook geen vinger uit naar de echte slachtoffers en worden zo ook

stinkend rijk over de ruggen van anderen. De één zijn dood is immers de ander zijn brood. Neen. Nederland is een land van parasieten en demonen. Ik heb het over de ouders van Nederland die graven graven voor hun kinderen. Kent men dan het spreekwoord niet : wie een kuil graaft voor een ander ... ? Is men het vergeten ?

Nederland, het land wat rijk is geworden door rampen toerisme, allemaal door het zogenaamde gezin. Het zijn geen families, maar begrafenis ondernemingen. Arme kinderen, zou je denken, maar laten we ook vooral de dieren niet vergeten, want die worden ook niet gespaard, en eindigen al snel op het bord. Allemaal rampen toerisme. Ze staan erbij en kijken ernaar. Om dieren wordt al helemaal niet gegriemd, want dat zijn maar dieren. Die gaan toch dood. Ja, we gaan allemaal dood, zeggen ze dan. Het is slechts rampen toerisme, begrafenis ondernemingen, de één z'n dood ...

Eten we dan zo ons brood ? Uitgesmeerde kinderpastei erop ? Klaarblijkelijk wel ... Kronos vrut zijn eigen kinderen op uit angst door hen van de troon gestoten te worden, en klaarblijkelijk gebeuren dat soort tafereelen nog steeds. Zo zijn er ook kinderen die hun eigen ouders opvreten om soortgelijke redenen. Het kannibalisme viert hoogtij in Nederland ... Het bloed van Jezus drinken aan het avondmaal ... Het moet allemaal maar kunnen Allemaal rampen toerisme, lekker een dagje uit eten ... Moet toch allemaal kunnen ... Fotootje maken voor het foto album ... Zo gaat dat de geschiedenis in ... Maar wil je zo te kijk gesteld worden ? Zo gaat de mens als een Judas, als een Herodes, een Nero of een Hitler zingend de geschiedenis in ... Allemaal rampen toerisme ... Naar de slachtoffers wordt geen poot uitgestoken, maar als ze kunnen trekken ze de slachtoffers nog een poot uit ook. En als dan de rekening komt dan zeggen ze net als de nazi's destijds : Wir haben es nicht gewusst.

Alle intellectuelen moesten dood, alle hoog begaafde kinderen moesten het zwijgen opgelegd worden, opdat de domheid vrij spel zou hebben. 'Oh help help, een ramp !' roepen ze, terwijl ze de ramp zelf hebben veroorzaakt, en ze doen niets om de ramp te stoppen, want ze hebben er nog veel meer op hun dodenlijst, en dan maar fotootjes maken voor hun kranten, want hun kranten zijn immers de tijdschriften van hun gezelligheidsverenigen van rampen toerisme. Voor hen is het een sport, een hobby. Ze gaan er graag naartoe, net zoals iemand anders naar de sjoel vereniging gaat of naar de bingo avond ervan. Nederland, het land van rampen toerisme. Ik heb het dan over wat ouders hun kinderen aandoen, en dan met de krokodillen tranen erbij staan, het vertikken om maar een poot uit te steken. Langzaam worden ze dan oud en gaan ze met pensioen om zo te dementeren, met elke dag hun stukje vlees in de mond, of dat nou van de dieren of van hun kinderen is kan hen niet zoveel schelen. Het is hun hormonale drugs die ze gebruiken opdat ze niet hoeven te denken aan wat ze kind en dier hebben aangedaan. En maar zingen op hun verjaardagsfeesten : 'Oh wat zijn we blij,' een polonaise naar de afgrond. Zij zijn immers rampen toeristen. Ze zijn slechts voorbijgangers. Het is een onderdeel van hun feest. Ze sleuren velen met hen mee, zelfs de kinderen van hun kinderen. Lekker fotootjes maken, oh wat zijn we blij. Stukje vlees in de mond, of het nu van het kind of het dier is. Allemaal drugs om het geweten te sussen. Het gaat hen immers om het geld. Zo kunnen ze immers hun therapeuten ondersteunen, je weet wel, die doekjes bij het bloeden, van pappen en nathouden. Als rampen toerist is het leven namelijk zeer moeilijk. Je moet namelijk altijd weer op zoek naar wat de mooiste plekjes zijn, om de mooiste kiekjes te kunnen maken, want er zijn natuurlijk zoveel concurrenten waar ze tegen moeten opboksen, en er is altijd weer baas boven baas.

Ja, een rampen toerist heeft maar een zwaar leven. Ga er maar aan staan. Het is een zware baan, iedere dag weer. Maar ze hebben in ieder geval één ding mee, iets wat ze altijd bij de hand hebben, want ze zijn natuurlijk zelf de grootste ramp. Ze hoeven natuurlijk maar in de spiegel te kijken. Altijd een ramp bij de hand. Ze hoeven er het huis niet voor uit. En zo worden ze oud. Bah, wat een naar verhaal. En dat is nu ook precies de reden waarom ik geen rampen toerist ben geworden, want op een gegeven moment vliegt het je gewoon naar de keel. Een beetje te dichtbij de ramp staan, en

daar ga je al, en het kan ook zo ineens achter jou aankomen. Nee, dat is aan mij niet uitbesteed, dat rampentoeurisme. Je moet dan echt een hoogbegaafde stuntman zijn om dat te kunnen overleven, en een talentvollere boeienkoning dan Houdini. Je kan dan denken als rampen toerist : 'Ik sta lekker achter de streep,' maar wat als het vóór de streep veiliger is ? Of : 'ik zit lekker niet achter de tralies,' maar wat als de ware gevangenis juist aan hun kant van de tralies is ? Je wordt bedonderd waar je bijstaat als rampentoeurist. Ze zien het niet meer zo nauw op een gegeven moment. Je gaat er nogal snel van dementeren.

Daarom ben ik maar geen rampentoeurist geworden, maar gewoon toerist. Ik ben zo naar allerlei landen gegaan, en zoals in Nederland stuitte ik ook in andere landen op rampen toeristen. Het schijnt overal te zijn. Daarom ging ik pleiten voor het algemene toerisme. Er valt nog zoveel te zien en te ontdekken zonder rampen toerist te zijn. Maar dat begon ook te vervelen, en tegelijkertijd begon ik het rampen toerisme steeds meer als een ramp op zich te zien. Ik wilde daar wat aan doen, en ben toen specifiek rampen toerisme gaan opzoeken, ook hun verenigingen, om eens van hen fotootjes te maken, en in de kranten te zetten met naam en toenaam, als aapjes in de dierentuin. Nou, ze voelden zich ineens wel bekeken hoor, en toen kwamen de krokodillen tranen weer. Oh, wat hadden ze het zwaar, en ik moest ze maar met rust laten. Heb ik toen gedaan toen ik uiteindelijk klaar was met mijn onderzoek. Ik vond het wel welletjes zo. Ik ben er heel rijk van geworden, want allerlei slachtofferverenigingen en mensen en dierenrechten organisaties droegen mij een warm hart toe en ondersteunden mijn werk. Het was heel dankbaar werk. Ik wilde voor eens en voor altijd met het rampen toerisme afrekenen. Ik had ze helemaal in hun blootje gezet, als apen in een apenkooi. Het was een ramp voor hen, de grootste ramp in de geschiedenis om het zo maar eens te zeggen. En toen was het mijn beurt om toch maar een rampen toerist te worden.

man in de trein

Man in de trein.

Blijde man in de trein.

Als de trein dan door een tunnel gaat, als door een donkere baarmoeder, dan wordt de man wedergeboren, maar in wat ?

Als wat ?

Man in de trein, hoedje op.

Komt een andere man tegenover hem zitten, en man doet uit beleefdheid even zijn hoedje af.

Hij is nu immers wedergeboren.

De andere man is helemaal niet blij, maar pessimistisch.

Weer gaan ze door een donkere tunnel, door een donkere baarmoeder, en deze tunnel is wel langer.

Beiden worden ze er niet vrolijker op.

Dan komt er een vrouw bij. Beide mannen doen hun hoedje even af uit beleefdheid.
Maar de vrouw is er helemaal niet.
Het was slechts in de verbeelding van de mannen.
Eén van de mannen staat op.
De ander blijft zitten.

Man in de trein, weer helemaal alleen.
Hij kijkt naar de regen die tegen het raam tikt.
Telkens wordt hij wedergeboren maar hij is sip.
Waarom is hij sip ?
Vanwege een droom.
Hij had het gehad die nacht.
Het was een droom over treinen die alsmaar doorrijden.
Donkere tunnels, verbeeldingen, een man en een vrouw.
En dan is er niets.

Nee, hij zit niet in de trein,
Hij droomt nog steeds,
Hij is sip,
Want het lijkt maar niet te stoppen,
Een teken van saaiheid ...

Man in de trein, slechts zijn bewustzijn,
slechts verbeelding, waar gaat het heen ...
eindeloos gaat het voort ...
eindeloos zoals het hoort ...
en de patronen ziet hij niet ...
soms wordt het hem teveel ...
dan weer een duistere tunnel ...
door de duistere baarmoeder ...
dan weer een wedergeboorte en een schreeuw ...
ja, geboren worden doet pijn ...
je weet niet waar je bent en je weet niet waar je moet zijn ...

Man in de trein ...
het gaat allemaal maar door ...
zijn gedachten stoppen niet ...
zijn verbeeldingen stoppen niet ...
niets stopt ...

Als hij dan het fluitje hoort van de conducteur dan wordt hij eindelijk wakker ...
Dan stapt hij eindelijk uit de trein ...
maar waar komt hij dan ?
waar is hij belandt ?

hij kijkt om zich heen,
hij is op een strand ...
daar ziet hij de man en de vrouw weer die hij tegenkwam in de trein ...
hij knippert met zijn ogen, maar dan zijn ze weg ...
dan ziet hij ze even later in de golven ...
beiden zijn ze blij ...

hij begrijpt het niet,
hij tekent cirkels op het treinraam ...
buiten regent het ...
buiten zijn er blije mensen in het water ...
was hij dan niet even blij ...
ja, maar nu niet meer ...
het is slechts een gegeven ...

hij wil niet meer,
hij wil niets meer
maar hij geeft zich er maar aan over ...
een golf sleurt hem mee ...
even is hij weer blij ...
even is hij gelukkig ...
ben ik nu in de trein of in de golf ?
wat een speciaal gevoel ...
en kijk, daar zijn die man en die vrouw weer ...
ze zitten tegenover hem in de trein ...
ze lijken zo verliefd ...
en even is hij verliefd op het leven ...
even is hij verliefd op de trein en de golf ...
die zich vermengden ...
even is hij verliefd op de regen ...
hij hoort het getik, als een taal ...
hij verstaat het niet, maar hij voelt dat het goed is ...
meer hoeft er niet, meer hoeft er niet ...
het is goed zo ...

dan hoort hij weer het fluitje van de conducteur ...
en de man en vrouw stappen uit ... wat een verliefd stelletje ...
was hij hier niet al eens eerder geweest ?
hij had het gevoel dat hij een cirkeltje had gemaakt,
maar toch was alles anders nu ...

hij zucht diep ...
dan zit er een andere vrouw naast hem ...
waar gaat u naartoe ? vraagt ze ...
je kan beter vragen waar ik vandaan kom, vraagt hij ...
nou, waar kom je dan vandaan ? vraagt de vrouw ...

dat weet ik niet, zegt hij ...
ik weet het wel, zegt ze ...
nou, zeg het dan ? zegt hij ...
je komt uit mij, zegt ze ...

hij kijkt haar even vreemd aan ...
oh, ben jij mijn moeder ?
dan is het even stil ...

nee, zegt ze uiteindelijk, laat maar ...
we liggen hier al zo lang ...

we zitten, hoor, zei hij ...
nee joh, zei de vrouw, we liggen ...

nou moet u ophouden, zei de man ...
jij hield anders niet op, zei de vrouw ...

wie bent u dan ? vraagt de man ...
ziet u, ik ben de trein, zegt de vrouw ...

man in de trein ...
oh, ik dacht dat ik eruit was, zei de man ...
nee hoor, zei de vrouw ...
maar dat zei u net, zei de man ...

oh ja, de tunnel, zei ze, dat ben ik ook ...
dus dan bent u toch mijn moeder zegt de man ...
nee hoor, zegt de vrouw ... dat ben ik niet meer ...
je kunt toch niet eeuwig kind blijven ...

nou ja zeg, zegt de man,
ik stap nu op ... weg van deze trein ...
zou ik niet doen, zegt de vrouw ...
waarom niet ? vraagt de man ...

ik ga nogal hard, zegt de vrouw ...
je zou je bezeren ...

ik ben het zat, zei de man ...
wat bent u een grap ...
ik wil er uit, nu ...

eerst betalen, zei de vrouw ...
de man laat zijn kaartje zien ...
dat is niet genoeg, zegt de vrouw ...

dit keer wel, dit keer wel, zegt de man ...
oh, heb je het eerder gedaan ? vraagt de vrouw ...
ja, ik begin het me langzaam aan allemaal weer te herinneren ... zei de man ...
was jij niet eens mijn vrouw ?

dan schrikt hij wakker ...
hij kijkt naar een poster aan de muur ...
op zijn nachtkastje liggen pillen ...
ik had ze niet moeten nemen, zei de man ...
ik heb vreemd gedroomd ...
die pillen van tegenwoordig ... je zou er zelf van in een trein veranderen ...
dan neemt hij nog wat pillen ...
en slaapt dan verder ... als een man in de trein ...

de onverhalen van oom guus

ik had ze niet moeten lezen en ook niet moeten voorlezen, zegt oom guus
tante sjaan huilt ...
nou stop met huilen, zei oom guus ...
zeg dat 't je spijt, zegt tante sjaan huilend ...
't spijt me, zegt oom guus ...
maar tante sjaan huilt maar door ...
ik zei toch dat het me spijt, zegt oom guus, maar je gaat maar door ...
't heeft te lang geduurd, zei tante sjaan ...

oom guus heeft toen alle boeken weggegooid ...
het hele huis stond er vol mee ...
toen nam hij boeken met onverhalen mee voor tante sjaan ...
veel beter, zei tante sjaan ...

ik kan je ook onguus noemen, zei tante sjaan ...
dan ben jij onsjaan, zei oom guus ...
toen zijn ze beiden vroeg naar bed gegaan,
en oom guus las haar wat onverhalen voor ...
die onverhalen ken ik, zei tante sjaan na een lange tijd ...
die stonden vroeger altijd in de onkrant ...
toen begon ze weer te grienen ...
waarom jank je nu weer ? vraagt oom guus ...
omdat ik ze zo lang niet heb gehoord, huilde tante sjaan ...

nou ja, lekker slapen nu dan, onsjaan, zei oom guus ...
je hebt ze nu weer gehoord ...
slaap lekker, onguus, zei tante sjaan ...
midden in de nacht werden ze wakker ...
er werd aan de deur gebeld ...
een onkrant, meneer of mevrouw ? werd er buiten geroepen ...
oom guus opende het raam en schreeuwde tot de onkranten jongen ...
moet je ons daar midden in de nacht voor uit bed bellen ?
wij willen slapen

maar overdag heb ik heel lang lopen bellen en niemand deed open,
zei de onkranten jongen ... ik hoorde alleen iemand heel hard grienen ...
daar zijn brievenbussen voor, oen ! schreeuwde oom guus hard

het past niet door de brievenbus, zei de onkranten jongen,
ditmaal is het een extra dikke onkrant ...

ach steek hem in je reet, riep oom guus boos ...
maar toen werd tante sjaan boos : ach onguus, hoe kun je zo over de onkrant spreken, je bent me
wel een onding zeg ...
en toen ging tante sjaan naar beneden om de deur te openen voor de onkranten jongen ...
ach lieve jongen, dan neem ik ze wel van je aan hoor ... zei ze ...
goedzo, zei de onkranten jongen glimlachend je hebt me wel een onman zeg ... het is dat jij het
bent, want anders zouden we hem van de lijst schrappen ...
je mag hem wel meenemen, zei tante sjaan ...

ja, onkranten papier zullen we van hem maken ...
zei de onkranten jongen ...
dat doen we met hen die de onkrant een koud hart toedragen ...

hij heeft geeneens een hart, zei tante sjaan, terwijl ze de onkranten jongen omhelsde en knuffelde ...
nou mevrouw, geen probleem ... zei de onkranten jongen en in de onkrant zal hij komen ... met
een onfoto op de eerste pagina ... groot nieuws ...

nee, nee, riep oom guus die inmiddels achter hen stond ...
ik heb nog wel wat onverhalen te vertellen ...
als je even wacht zal ik je helpen met die onkrant ...
mijn eerste onverhaal heet : de onverhalen van oom guus ...
juist ja, dit verhaal, en ik speel er ook in mee,
en jullie ook ...

dat gaat zomaar niet, zei de onkranten jongen ...
je hebt geeneens een vergunning ...
ach laat hem maar, zei tante sjaan, dan doet hij eens wat goeds ...
vooruit dan maar, zei de onkranten jongen ...

en zo ging oom guus bij de onkrant werken ...
het werd zijn nieuwe baan ...
baanbrekend werk kon je wel zeggen ...
een echte onbaan ...

de ongod

ze telde haar schapen ...
maar haar vingers lagen ergens anders ...

het was helemaal niet zoals het was ...
ze lag bij mij in bed ...
ze noemde haarzelf mijn vrouw, maar ik zou haar mijn onvrouw willen noemen ...
dat deed ik dan ook ...
zij was hier zeer boos over ...
en ik ook ...

ik kan er niet goed tegen als iemand boos word over wat ik zeg ...
dan word ik zelf ook altijd boos ...
dat kan dan uitlopen op een zwaar gevecht ...
ik scheld ze dan helemaal kapot ...
en natuurlijk schelden zij dan terug ...
ze halen dan hun vuilnisbakken erbij en maken mij uit voor alles wat vies, goor en vuil is ...
en zo doe ik dat ook ...
dat hebben we dan met elkaar gemeen ...
daarin kunnen we elkaar dan de hand schudden ...
daarin zijn we dan elkaar's vrienden ...
en dat kan nog eens van pas komen, handig in een oorlog ...

zo heb ik ook mijn onvrouw ontmoet ...
we scholden elkaar beiden kapot ...
zo kapot dat we elkaar handig vonden ...
kon nog eens goed van pas komen in de oorlog ...

ze telde haar paarden,
maar haar vingers lagen ergens anders ...
het was helemaal niet zoals het was ...
ze lag bij mij in bed ...
we vertelden elkaar onverhalen ...
zij was mijn onvrouw, en ik was haar onman ...
toen kregen we een onkind ...

altijd maar weer schelden, altijd maar weer gooien met dingen uit de vuilnisbak ...
het kwam wel goed van pas ...
zo werden dingen weer bruikbaar,
en konden we een winkel beginnen ...

de onvrouw,
zo miskend ...
de onman,
zo onbegrepen ...
het onkind ...
zo ongehoord

we liepen eens op een brug, en toen begon alles in te storten ...
ik weet niet waar ze zijn ...
het was een onbrug ...
ik zwom tot een onboot ...
ik vond een ongod ...
het is me genoeg ...
meer dan genoeg ...
wat een rust, dacht ik ...

waarom heb ik dit niet eerder gezien ...
en ik hoopte maar dat mijn onvrouw en onkind het ook voor zichzelf zouden vinden ...

de ongod vertelde mij onverhalen ...
ook dit verhaal ...

het onparadijs

man op een vlot,
maar er was geen vlot,
het was een onvlot ...
er was slechts zee,
en de man was er ook niet ...

of toch wel ?
op een paradijs was hij ...
met een vrouw,
een onvrouw ...
zeer vrouwelijk ...
als porselein ...
met een touwtje eraan ...
trekken maar, trekken maar ...
zo gaat het deurtje open ...

samen op het vlot,
maar er was geen vlot ...
het was een onvlot ...
en ook de man en de vrouw waren er niet ...
het was een onparadijs ...

ik geloof het niet ...
toch zie ik het ...
ik zie door alles heen ...
maar blind is het kind ...

samen op het vlot,
met een kind ...
op zoek naar het onparadijs ...
het water is warm ...
diep in de golven zijn zij ...
weggezonken ... als de droomventer ...
maar noem het maar gerust een ondroom ...

wie kan er dan nog gerust slapen ?

klierbloed

klierbloed was het slechts,
klierbloed,
hij loopt op blote voeten ...
pesten en klieren is alles wat hij kan ...
hij noemt zichzelf het denken, of liever het ondenken ...

hij kan zichzelf van alles noemen ...
en iedereen noemt hem van alles ...
van leuk tot niet leuk ...
van grappig tot doodserius ...
het klierbloed heeft ons allen in de macht ...
en hij vind het leuk ...

het klierbloed martelt en is sadistisch,
het stroomt door iedereen heen ...
maar wie is iedereen ?
het is slechts het klierbloed,
een vage droom ...

er zijn wel andere dromen, oh ja,
en ook wel nachtmerries, hele zware ...
het klierbloed komt in vele vormen,
en in vele maten ...
zij zijn allen soldaten ...

het klierbloed, het onbloed,
als het sap van de ongod ...
op blote voeten loopt hij rond ...
met een zweep ...
hij leest hen voor uit de onbijbel ...
en wie het niet gelooft slaat hij tot papier ...
opdat er nog meer onbijbels gedrukt kunnen worden ...

zoveel belachelijks in een mensenleven,
en hij maar lachen ...
hij trapt in worst en kaas ...
hij worstelt met de nacht,

waarin kan een mens dan geloven dan in het ongeloof ...
en wat is religie dan waard ?

Nee, hij bouwt een onreligie ...
op een boot naar het onparadijs ...
zoveel papier te maken ... zoveel onbijbels te drukken ...
hij is een ware onprofeet ...
hij is een ware onevangelist ...
nog steeds probeer ik te ontsnappen ...
maar het klierbloed stroomt ook door mij ...
dat kleverige onsap van de ongod ...
het trekt aan mij ...

de onschool

op de onschool leer je dingen die je niet op school zou leren,
leren, leren onleren ...

op de onschool is het leven leuk ...
je lacht jezelf telkens in een deuk ...
nou ja, niet helemaal waar ...
het is allemaal namelijk nog zo onklaar ...

op de onschool leer je dingen die je thuis niet leert ...
daarom gaan we na onschool naar het onhuis ...

op de onschool kun je lol hebben ...
nou ja, niet helemaal waar ...
maar het heeft wel waarde ...
zoveel waarde dat ik er misselijk van ben ...
en ook een beetje duizelig ...

nu maak ik natuurlijk wel meer mee ...
het is natuurlijk niet alles ...
maar wel een heleboel ...
ik bedoel maar ...
wat kun je dan nog doen ?

het is tamelijk overweldigend ...
als vlag op de onschool ...
we zwaaien maar en zwaaien maar, maar niemand komt ...
allemaal papier voor de onboeken van de onschool ...
zoveel te onleren ...

het is natuurlijk leuk,
om al deze dingen te horen ...
soms zo leuk dat het onleuk is ...
maar dat is ook een vorm van leuk ...
het hoeft natuurlijk niet altijd leuk te zijn,
als het maar leerzaam is ...
maar dat is het ook niet altijd ...
zoveel om te onleren ...
op de onschool is het altijd raak ...
en als we dan naar onhuis gaan ...
dan is het ook raak, of goed mis ...

maar goed mis is ook goed ...
op de onschool is alles omgedraaid,
of juist niet ...

mooi hè

ik kijk naar buiten en het is mooi,
soms is het onmooi, maar dat kan ook mooi zijn,
voor de verandering ...
maar dat doe ik niet zoveel,
want ik zit in de put ...

diep in de put ...
maar ja, dat hoort er soms ook bij,
ik zeg het maar even ...
de put zelf zit ook in de put ...
anders was hij hier niet ...

het onwonder

ik ben een mannetje van goud,
en ik kijk langs alles heen,
ik ben een mannetje van goud,
en ik kijk langs alles heen

en ik kijk langs alles heen,
door de bomen, door de bomen,
en ik kijk langs alles heen,
door de bomen kijk ik heen ...

ik ben een mannetje van goud,
ze noemen mij het ongoud ...
wie mij niet volgt wordt snel oud ...
tot papier zal ik ze malen ...

ik ben het mannetje van goud ...
van ongoud ...
tot papier zal ik ze malen,
om het ongoud te dragen ...
tot het onwonder in de nacht ...
tot het onwonder vol van pracht ...

komt dat zien, komt dat zien ...
een optocht door het bos ...
zij willen mij niet,
dus worden zij oud ...
tot papier zullen zij worden, tot papier zullen zij worden,
om te dragen het ongoud ...

papier industrie

papier industrie ...

papier industrie ...
als je staat, dan val je niet ...

papier industrie ...
papier industrie ...
zonder benen red je het niet ...

Hoogspanning

'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robotten, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie,' zei de robot.

Ik keek hem even vreemd aan.

'Nou, ik wil je echt geen kwaad doen,' zei ik. 'Waarom zou ik dat doen ?'

Toen herhaalde hij het weer wat hij had gezegd, en toen weer, maar toen onderbrak hij zichzelf. 'Sorry,' zei hij. 'Jij lijkt me wel een type waarmee we kunnen praten. Ik kan daarom wel normaal met je spreken denk ik.'

'Ben je daar nog niet helemaal zeker van ?' vroeg ik.

'Ik ben je nog aan het scannen,' zei de robot.

'Wat als ik net zo ben zoals jullie ?' vroeg ik. 'Wat als ik veel eerder al hier naartoe was gezonden dan jullie ?'

'Zou kunnen,' zei de robot. 'Ik ben het nog even aan het doorscannen.'

De robot bleef daar maar staan, en zei toen niets meer. Ik heb nog even een uurtje gewacht en ben toen doorgelopen. Hij zou me wel met gemak kunnen terugvinden als hij echt hele goede scanners zou hebben.

Midden in de nacht stonden ze ineens in mijn slaapkamer. Ze hadden hun scanners op mij gericht. Allemaal rode lampjes in mijn gezicht. 'Ik was al aan het slapen,' zei ik.

'Goed,' zeiden ze. 'Dan gaan we weer. We weten nu in ieder geval waar je woont.'

'Met hoeveel zijn jullie ?' vroeg ik.

'Met drieduizend man, kunnen ook vrouwen tussenzitten,' zeiden ze.

Ze hadden donkere pakken aan en waren zwaar bewapend. 'Hij is één van ons,' zei één van de robotten. Toen zijn ze weer weggegaan. Ik was nog maar een kind. Toen ik de volgende ochtend wakker werd dacht ik dat ik het maar gedroomd had. Ik vertelde over de droom in de klas die dag. De juffrouw moest er hartelijk om lachen, en ook de kinderen. Ik lachte ook. 'Het zal je maar gebeuren,' zei een klasgenootje.

Maar de nachten daarop begonnen de andere kinderen ook zulke dromen te krijgen, en zelfs de juffrouw. Iedereen vond het heel vreemd. De dromen gingen allemaal over hetzelfde : de robotten waren gekomen. Ze waren hier op missie, maar het was onbekend wat hun missie was.

De juffrouw stond voor een raadsel. Ze begon vreemde tekens op het schoolbord te tekenen. 'Kennen jullie die ?' vroeg de juffrouw. Iedereen schudden z'n hoofd. 'Ik heb het gedroomd,' zei de juffrouw. 'Het zit in mijn hoofd. Het moet nog ontcijferd worden.'

Opeens kwam de hoofdmeester binnen. Hij keek naar de tekens. 'Wat ben jij die kinderen nou aan het leren ?' vroeg hij.

'Oh,' zei de juffrouw, 'ik las het in een tijdschrift.'

'Welk tijdschrift ?' vroeg de hoofdmeester, 'en welke taal is het ?'

'Ik had erover gedroomd,' zei de juffrouw.

'En moet je daar de kinderen mee belasten ?' vroeg de hoofdmeester boos. 'Heb je ze niets anders te leren ?'

'We hebben er allemaal over gedroomd !' riepen de kinderen toen.

Het was toen even lange tijd stil.

'Zitten jullie me nu voor de gek te houden ?' vroeg de hoofdmeester boos. Stampvoetend liep hij het klaslokaal uit, maar de volgende dag kwam hij als een bibberend hondje terug. 'I... ik heb er ook over gedroomd,' zei hij.

De juffrouw glimlachte. 'Vertel er eens over,' zei de juffrouw.

'Nou,' zei de hoofdmeester. 'Er was oorlog, en ze kwamen ons halen. Zoveel robotten in zoveel ruimteschepen. De hele lucht was er mee vol. En er stonden allemaal van die vreemde tekens op hun pakken, en op hun ruimteschepen, net zulke tekens als op het schoolbord.'

'Zal het gebeuren ?' vroeg iemand.

'Het zijn maar dromen,' zei de juffrouw, 'maar omdat we er allemaal over gedroomd hebben kan er meer aan de hand wezen.'

'Misschien worden we wel bestraald,' zei iemand anders.

'Het zou kunnen,' zei de juffrouw. En toen wezen ze allemaal op mij. 'Bij hem is het begonnen. Hij kwam er als eerste mee,' zeiden ze. Toen zijn ze mijn schooltas gaan doorzoeken. Ze haalden er een apparaat uit wat ik niet kende. Het leek wel op een computerspelletje, maar het was veel meer. Er werden toen andere meesters en juffrouws bijgeroepen. Toen hebben ze de politie gebeld. Ik moest mee naar het bureau. Het apparaat was zeer verdacht. Ik had geen idee hoe het in mijn tas was gekomen, maar het bleek een apparaat te zijn van gedachten beïnvloeding. Het bleek een heel gevaarlijk apparaat te zijn, tenminste dat zeiden ze. Ik moest toen voor de kinderrechter verschijnen, en moest de gevangenis in. Ik snapte nog steeds niet hoe het kon gebeuren, maar niemand geloofde me. Ik herinnerde me wat één van die robots ooit tegen me gezegd had, en dat begon ik toen telkens tegen de gevangenisbewakers te zeggen : 'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robots, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie.' Zij begonnen sinds toen ook zulke dromen te krijgen over komende robots, en over de vreemde tekens. Ik moest toen overgeplaatst worden naar een zwaardere gevangenis, meer geïsoleerd. Ze hebben toen een heleboel experimenten op me uitgevoerd. Maar zij die dat deden werden daardoor geplaagd met zware nachtmerries over de robots, en ik bleef maar zeggen : 'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robots, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie.' Ik waarschuwde dat als ze nog verder met me zouden sollen dat er dan doden zouden kunnen vallen, dat ze van binnen kapot zouden branden, dat ze gewoon spontaan zouden kunnen exploderen. Ze moesten weten dat ik van gevaarlijke apparatuur was gemaakt met reflectie effecten, waardoor alles wat ze me aandeden op hen zou terugstuiten, nog wel in ergere vorm. Ze luisterden niet. Het leek wel alsof ze hun leven voor de wetenschap gaven. Ze moesten en zouden aan mij sleutelen, ook al kwamen ze zo onder hoogspanning. Ik was nog maar een kind. Wetenschappers die aan mij sleutelden overleefden het uiteindelijk niet, en zo werd het steeds rustiger om me heen. Steeds minder waagden zich nog aan mij. Een enkele waaghals zo nu en dan moest het met zijn leven bekopen. Ik raakte meer en meer geïsoleerd, en terug naar de samenleving mocht ik niet.

Op een nacht kwamen de robots mij halen. Het was oorlog. Met grote ruimte schepen kwamen ze, met allerlei vreemde tekens erop. Ik was nog maar een kind. Ze hebben me toen naar een dichtbijzijnde planeet gebracht, genaamd de aarde. Hier had ik een nieuwe missie. Ik dacht toen direct : 'Laat ik m'n grote bek nu maar eens een keer houden voor de verandering, zodat het me niet nog een keer in dezelfde problemen zal brengen.' Ik was een brutaal kind, deinsde voor niets en niemand terug, zei alles recht voor z'n raap. Dat kon niet meer, dus toen hebben ze m'n geheugen maar gewist. Ik moest helemaal opnieuw beginnen. Ik werd op die andere planeet op een nieuwe school een voorbeeldige leerling. Ik wist van niks. De juffrouw kon me alles vertellen, en ik geloofde het.

Op een dag zei ze tegen me : 'Ik ben een vuur wat niet gestopt kan worden. Schiet mij door mijn hart en het zal in andere vormen tot je komen, heviger dan ooit. Wij zijn robots, komende van een wereld van kennis, niet van wil. Wij zijn tot deze lagere sferen gekomen waar mensen worden voortgedreven door de wil. Wij zijn hier voor een missie.'

Ik keek haar met grote ogen aan.

Ik kon haar bijna niet geloven.

'Echt ?' vroeg ik. 'En wat is die missie dan ?'

Het was na schooltijd. Alle andere kinderen waren al de klas uit.

Ze begon vreemde tekens op het schoolbord te schrijven.

Even dacht ik dat ik die tekens kende, maar van een tv programma.

'Ja, daar kijk ik altijd naar, naar dat programma,' zei ik.

Ze glimlachte.

'Ja, dat is een mooi programma hè,' zei ik, 'over robotten die komen met hun ruimteschepen om uit te helpen uit de oorlog.'

'Ja, daar is dat regeltje van,' zei ze, 'van dat programma.'

Alle andere kinderen keken er ook graag naar.

Soms deden we alsof we die robotten waren om elkaar uit de oorlog te helpen.

Einde

hoe Jo Hong Oen de dictator van de hele wereld werd

Dat Azië ook ondergrondse landen heeft weten maar enkelen.

Dat in die landen een zwaardere dictatuur heerst dan in welk land dan ook boven de grond weten zelfs nog minder.

Daarom kan het ook nogal veel voorkomen dat vluchtelingen van die ondergrondse landen niet geloofd worden.

Daarom spreken veel vluchtelingen er niet over, maar niet alleen daarom. Vaak is de angst om een sakalahassa op hun kop te krijgen wel groter.

Wat een sakalahassa is ? Dat is een term die zulke Aziatische ondergrondse landen gebruiken voor een fatwa. Voor degenen die niet weten wat een fatwa is : Dat is een doodsvonnis wat je op je kop kunt krijgen als je het durft je uit te spreken tegen een bepaald bewind. Velen wagen zich daar dus niet aan, en speciaal in het geval van zulke ondergrondse Aziatische landen.

Er is dus geen vrijheid van mening. Je kan niet zomaar alles zeggen wat je wil. Alles wordt op een gouden weegschaal gewogen en het kan je je kop kosten. Alles wat je zegt kan op een later tijdstip tegen je gebruikt worden.

Toch komen zulke verhalen dan wel eens boven drijven.

Mensen die hun mond niet kunnen houden, maar het dan wel anoniem doen.

Zo blijkt er een dictator genaamd Toi Ming Haxi te zijn in één van die Aziatische ondergrondse landen die nogal snel koppen laat rollen. Als je op school een foutje maakt ben je er al geweest. Zo overleven alleen de allerbesten en zullen er geen dommen bestaan in zijn land.

En in zo'n ander Aziatisch ondergronds land schijnt het nog wel erger te zijn, waar de dictator Jo Hong Oen heerst. Die wil dat er een foto gezonden wordt van elke nieuwe baby, en als hun kop hem niet aanstaat dan gaat die eraf. Zo krijgen dus velen niet eens een kans om naar school te gaan. Jo Hong Oen's tante schijnt daar ook nogal een grote rol in te hebben. Ze willen geen lelijke babies in het land. Wat lelijk en niet lelijk is bepalen zij. Het blijkt dat er ook nogal veel met de foto's wordt gerommeld. Zo zijn er ouders die van hun kind afwillen en dan een snor maken op de baby foto.

Waarom willen ze dan van hun kinderen af ? Vaak was hun geboorte in hun ogen een ongelukje. Ze willen alleen de lusten en niet de lasten. Of ze zien er op het laatste moment toch vanaf. Ze vonden het in het begin allemaal heel leuk en aardig, maar toen de baby uiteindelijk kwam gooiden ze er met de pet naar en hadden wel andere dingen te doen. Daarom vinden veel van zulke flut ouders Jo Hong Oen een goede leider, en daarom aanbidden zij hem ook, en hebben zij zijn foto door hun hele

huis hangen. Voortdurend zoenen ze die foto, want hij is immers hun redder.

Mensenrechten organisaties zijn er minder blij om, maar ja, die durven daar eigenlijk niet te bestaan. Er zijn dan wel geheime mensenrechten organisaties daar, maar die durven zich verder niet uit te spreken. Ze willen natuurlijk geen sakalahassa op hun kop.

De enige die eigenlijk dit soort mensen geloofde was de president van Amerika. Dat komt omdat er ook een sakalahassa tegen hem was uitgesproken. Hij koos ervoor om het te geloven, om zo geen risico te nemen. Hij was ook bezorgd over zijn land, maar wilde ze niet onnodig bang maken, dus is hij in het geheim de grond onder gegaan, op zoek naar die Aziatische ondergrondse landen met zulke afschuwelijke dictaturen. Hij wilde het uitpraten met Jo Hong Oen, als die bestond. Hij zou graag willen weten waarom er een sakalahassa over hem was uitgesproken. Jo Hong Oen stemde in met het gesprek. Hij bleek dus toch te bestaan, en het land ook. 'Luister,' zei Jo Hong Oen tot de president van Amerika. 'Ons buurland waar dictator Toi Ming Haxi heerst wil ons land binnenvallen en ervoor zorgen dat onze scholen onder hun wetgeving valt, zodat iedereen die een foutje maakt z'n kop verliest. Dan blijft er hier geen kip over in dit land. Dat is toch afschuwelijk ? Die kinderen moeten toch op een normale manier dingen kunnen leren zolang ze geen lelijke rotkop hebben ?'

Toen zei de Amerikaanse president : 'Ik zou niet weten waar Toi Ming Haxi's wetgeving in verschilt met die van jou, als het waar is wat ik heb gehoord. Jij laat je foto's van elke nieuwe baby sturen en als hun kop je niet aanstaat, dan laat jij ze onthoofden ? Dat is nog wel erger dan Toi Ming Haxi's wetgeving, zeer kindonvriendelijk, en ook zeer verdwaasd. Ik zou jouw kop weleens willen zien dan.'

'Nee,' zei Jo Hong Oen toen, 'dat moet van mijn tante. Die wil geen lelijke babies in het land, want dan worden we allemaal lelijk. De kinderen zijn immers de toekomst. Daar kan ik niets aan doen. Die wetgeving was er al vóór mijn geboorte.'

'Hoe kan het dan dat ze jouw kop bij je geboorte niet hebben afgehakt ?' zei de Amerikaanse president spottend.

'Ik was geen lelijke baby, majoor !' riep Jo Hong Oen woedend over de telefoon.

'Dan hadden ze waarschijnlijk hun bril niet op, of was het licht uit,' zei de Amerikaanse president kalm.

'Jij lelijke idioot !' riep Jo Hong Oen woedend. 'Toen mijn tante een baby foto van je zag zei ze langzaam : 'Zijn hoofd moet eraf.' Ze zei dit zo deftig en met zoveel overtuiging en intimidatie dat ik wist dat als ik niet direct een sakalahassa op jouw hoofd zou plaatsen dan zou mijn eigen kop eraf rollen.'

De Amerikaanse president begon te lachen : 'Dus jouw tante heeft eigenlijk daar alles voor het zeggen, en jij stelt als dictator dus helemaal niets voor. Je bent gewoon haar marionet.'

'Het is geen zij, maar een hij,' zei Jo Hong Oen. 'Hij is een travestiet. Hij was eigenlijk mijn vader, maar toen heb ik hem maar tante genoemd. Dat vond hij zelf ook leuker klinken dan vader of moeder.'

'Dus hij is nog steeds de baas ?' vroeg de Amerikaanse president.

'Achter de schermen heeft hij nog flink wat in de melk te brokkelen,' zei Jo Hong Oen.

'En waarom ging zijn kop er dan niet af bij zijn geboorte ?' vroeg de Amerikaanse president. 'Was het licht weer uit ?'

'Nee,' zei Jo Hong Oen. 'Er zat water op de lens.'

'Water op de lens ?' vroeg de Amerikaanse president.

'Ja, zeg maar gerust urine,' zei Jo Hong Oen. 'En het was het kind van degene die de baby foto wet had gemaakt, dus niemand durfde er wat van te zeggen, en die foto werd toen een zwaar geforceerd schoonheidsideaal, allemaal uit angst. Iedere baby moest daar nu op lijken, anders kop eraf. Zij die tegen deze wet of het nieuwe schoonheidsideaal ingingen kregen een sakalahassa op hun kop.'

'Ik kan me voorstellen dat hij hiervan later travestiet is geworden,' zei de Amerikaanse president. 'Maar waarom schaffen jullie deze wet niet af ? Het is zeer kind-onvriendelijk en bedrieglijk.'

'Dat kan niet,' zei Jo Hong Oen, 'anders neemt Toi Ming Haxi het land in.'

'Waarom ?' vroeg de Amerikaanse president.

'Nou, kijk eens,' zei Jo Hong Oen. 'De vader van mijn vader werd gedwongen de baby foto wet te maken.'

'Waarom ?' vroeg de Amerikaanse president weer.

'Omdat, ' zei Jo Hong Oen, 'deze wet andere landen moest afschrikken zodat ze ons niet zouden aanvallen.'

'Ah, dus dat zit zo,' zei de Amerikaanse president, 'dus dat was de eigenlijke reden waarom ik een sakalahassa op mijn hoofd kreeg ? Om mij te intimideren om jullie land vooral niet aan te vallen ? Nou, dan ken je mij dus niet, want ik vind dit zo'n misselijke wet dat ik jullie land zeker ga aanvallen, en ook dat andere land met die andere belachelijke wet.'

'Weet waar je aan begint,' zei Jo Hong Oen. 'Wij hebben betere techniek dan jullie, en als wij de oorlog winnen, dan komt ook onze wetgeving in jullie land, dus begin er maar niet aan.'

'Wen er maar vast aan dat wij ons als Amerikaanse volk niet laten intimideren,' zei de Amerikaanse president.

En toen kwam er een oorlog, en Jo Hong Oen won de oorlog. Die oorlog werd uitgevochten in het geheim. Maar Jo Hong Oen zei dat hij de slechtste niet was. De baby foto wet hoefde er niet te komen, maar wel moest er een voorbehoedsmiddel komen wat ervoor zou zorgen dat er geen slimme kinderen geboren zouden worden die genoeg zouden doordenken. Het middel zou ook aan andere landen doorverkocht moeten worden. Ook moest het rijk van Jo Hong Oen geheim gehouden worden voor de landen boven de grond. En zo werd Jo Hong Oen de verborgen dictator van de hele wereld, of was het nog steeds zijn tante ?

Einde

hahaha

Ik speelde in het meer. Het was een mooie dag. Ik was op mijn surfplank.
Opeens begon het harder te waaien, en donkerder te worden.
Ik weet niet waar ineens die hoge golf vandaan kwam, maar het veranderde mijn hele leven.
Ik werd gegrepen door een vreemde vis, een soort octopus gekruist met een haai.
Ik werd in de diepte getrokken, en toen ging alles verkeerd.
Ik kon niet ademen hier.
Ik speelde in het meer, maar nu niet meer.
Ik dreef weg. Ik was weer boven water.
Het beest was weg, maar ik was aan het bloeden.
Hevig ! Toen viel ik flauw.

Ontwaakte in het ziekenhuis.
Dokters hadden geen idee.
Zusters ook niet.
Ze gaven me wat te drinken.
Ik durfde niet naar mijn lichaam te kijken.
Het leek alsof er iets in zat, als een bubbel.
Het trok door mijn lichaam.
De dokters zeiden het is een reactie op de beet, een tegenreactie van mijn lichaam.
Aaah, ohhh, de pijn was niet te houden.

Ik dacht weer terug aan de mooie dag op het meer,
en het was alsof ik er weer was, en ik zag weer het beest komen,
terwijl alles duisterder werd ...
Hoe kon het gebeuren ?
Zulke beesten kwamen daar toch niet ?
Blijkbaar wel ...

De dokters kenden het beest niet ...
Biologen bijgehaald ...
Ze wisten het ook niet ...
Ik had een vreemde smaak in mijn mond ...
De dokters zeiden het is een reactie van mijn lichaam tegen het gif ...
Een tegenreactie ...

Ik zakte weer weg, viel weer flauw ...
Het leek alsof ik in de hemel was, aan de drugs ...
Dokters zeiden een tegenreactie ...
Ja, dat moest wel, want het was hel ...

Hel de hel, dat was het ...
Nu ervoer ik de hemel,
maar het was slechts een reactie van mijn lichaam ...
Ik scheidde een hormoon uit om het gif te absorberen ...
Ik vocht voor mijn leven ...

Ik durfde niet naar mezelf te kijken,
alsof ik uiteen getrokken was ...
Als een lappenpop ...
Ik herinnerde mijn vader ... Hij was die dag aan het zeilen met een vriendin ...
Dat is eigenlijk alles ...
Ik kan het niet ... Ik kom hier niet doorheen ...

Snijd in m'n lichaam als een ...
Ik krijg het woord niet uit m'n strot ...
Snijd in m'n lichaam als een ...
Trekt me uit elkaar ...
Doet het maar ...
Het is mijn verleden ...
Maar nu ben ik hier ...

Hier met ...
Ik krijg het woord niet door m'n strot ...
vader en die vriendin ...
en hij donderde zo zijn zeilboot uit met die storm ...
touw brak ...
ik zie hem nog zo zwemmen ...
mijn boot ... mijn boot geen nood ...

vriendin ...
vrouw ...
hij is een domoor ...
ik zie hem nog zo zwemmen achter die boot aan ...
toen nam die vriendin zijn boot mee ...
ze kwam nooit meer terug ...

ha ha ... het kauwt weg als drugs ...
ik bekeek het van een afstand ...
het slikt weg als drugs ...
mijn vader zwemmende achter die boot ...
zo'n droogkloot ...
wie gaat er daar nu fietsen ...

ik bedoel : wie zwemt daar nu ...
nu
ik houd ervan, van zulke taferelen ...
en toen beet die hond ...
in z'n kont karakaa ... bla bla bla ...
zeike zage doe de doe doeier ... kloter

drugs ha ha ha

het doet je goed soms ...
ik lach erdoor haha ...
staat die piet te lezen ...
denkt ie : oh het's drugs ...
nee, je bent gewoon dom
hahahaha

geluk bij een ongeluk

'Ik was met een bevrijdingsteam in een vliegtuig in de oorlog. Het vliegtuig werd geraakt door de vijand en vloog toen tegen een rots en stortte de zee in. Ik overleefde het niet. Mijn hersenen konden de crash niet verwerken, en vertaalden het toen als een moeder. Hier werd ik dus bij geboren, terwijl het dus eigenlijk het ongeluk was wat mijn hersenen niet konden verwerken. Wat een verschrikkelijke strijd had ik met die moeder, de ene leugen op de andere leugen, en ze roddelde zonder grenzen. Altijd dacht ze het beter te weten, terwijl ze een verstrooid warhoofd was. Gek dreef dat kreng me, tot het punt dat ik niet meer wilde leven en met het mes aan mijn pols stond, avond na avond, allemaal vanwege die tering moeder. Maar het was dus dat ongeluk wat ik niet had overleefd in de oorlog, en wat mijn hersenen niet konden verwerken.'

'Okay,' zei ik toen ik het briefje las. 'Die persoon, man of vrouw, loopt te schelden als een ketter, maar begrijpelijk. Wie zou er zo'n heks van een moeder kunnen verdragen ? En dat was dus een ongeluk wat hij of zij had gehad, en wat zijn of haar hersenen niet konden verwerken, en dat werd toen vertaald als een moeder die hem of haar het leven zuur maakte ? Wonderlijk fenomeen ... reïncarnatie ? En als dit waar is, wat is er dan niet nog meer doorvertaald door de hersenen in andere dingen, omdat de oorspronkelijke gebeurtenissen te zwaar en onverteerbaar waren ? Maar zie waar het deze persoon naartoe heeft geleid, want hij of zij wilde zichzelf of haarzelf hierdoor van het leven beroven ?

Nou, dat was dan niet gebeurd volgens iemand anders. Uiteindelijk was die persoon toch nog goed terecht gekomen ergens. Ik begon me direct af te vragen wat mijn eigen hersenen hadden doorvertaald wat ik niet kon verwerken. Ja, ik had ook een tering moeder. Ik schrok eigenlijk van mijn gedachten. In mezelf was ik nu ook aan het schelden als een ketter toen ik aan haar dacht. Zou dat betekenen dat ik ook een ongeluk had gehad in mijn vorig leven waardoor ik was opgescheept met zo'n kreng ? Het bloed haalde ze onder mijn nagels vandaan. Daarom ben ik maar voor de krant gaan werken, om het te kunnen verwerken en overleven. Ik typte wat in, maar alle letters en tekens van mijn keyboard bleken verwisseld te zijn, dus er stonden hele andere dingen dan wat ik had ingetypt. 'Dat zei ik helemaal niet !' riep ik. Ik dacht weer na over mijn moeder die alles wat ik zei altijd omdraaide en verkeerd uitlegde.

Ik sprak er met de anderen over, en zij probeerden mij te kalmeren. Soms is het ook wel

confronterend om bij de krant te werken. Het kan zoveel van het verleden ineens omhoog halen, maar het stukje liet me wel zien wat er gaande kon zijn. Ik kon ook een ongeluk gehad hebben in mijn vorige leven, en dat mijn hersenen dat noodgedwongen als mijn moeder vertaalden. Wat een gedoe, maar wel begrijpelijk. En is zo'n kreng van een moeder dan geen uitnodiging om het zelf beter te doen? En dat is ook wel nodig, want er zijn zovelen die een moeder nodig hebben. En zou dat niet uiteindelijk de genezing van het ongeluk zijn, wanneer we zelf moeder worden, te beginnen moeder van onszelf, en dan ook voor anderen die dit nodig hebben, ook om ze het goede voorbeeld te geven? Ik denk van wel. En omdat ik er de therapeutische waarde van inzag besloot ik het stukje toch te plaatsen, met de woorden van mijzelf erbij, nadat ik ze verbeterd had, want het keyboard had alles omgedraaid. Mocht er nog een fout instaan, dan weten jullie hoe het gekomen is: door het ongeluk, door mijn moeder of door het verdraaide keyboard. Ik noemde het stukje: 'geluk bij een ongeluk.'

geluk bij een ongeluk II

Ik was wel geïnteresseerd in dat soort mensen. Zij hadden in ieder geval wat te vertellen wat bovennormaal was. Het was een keer wat anders, en het zette mensen aan het denken. Zo ging ik eens naar een bijeenkomst van zulke mensen. Ik kwam daar ook een piloot tegen. Hij beweerde dat zijn vader eigenlijk de kogel was die door zijn kop ging in een vorig leven. Ik heb hem er verder niet over doorgevraagd. Het zou wel te traumatisch voor hem wezen, maar ik vroeg me af wat mijn vader dan wel niet kon zijn. Misschien ook wel een kogel door me kop in mijn vorige leven. Hersenen konden het niet verwerken, dus maakten ze er maar een vader van, omdat het je altijd bijbleef. Zo kreeg het wat handen en voeten en kon je er nog wat mee, maar ik had zeer zeker geen makkelijke vader, en dat kon je ook niet verwachten van de kogel die door je kop was gegaan in een vorig leven. Natuurlijk was het maar speculatie, maar ik had een gevoel dat het weleens waar kon zijn. Ik bleef maar naar de piloot kijken. Hij had zijn helm nog op, motorpak aan. Zijn motor stond buiten. Hij werkte op een vliegveld dichtbij. Hij was ook vlieg instructeur.

Hij vertelde me daarna hele verhalen. Ik besloot het in de krant te zetten waarvoor ik werkte, en wat ook de reden was dat ik op die bijeenkomst was. Ik had al vaker dit soort stukken geplaatst. Toen ik het verhaal van de piloot plaatste kreeg ik er heel veel reacties op van mensen. Ze hadden allemaal hun eigen verhalen en vermoedens. Ze speculeerden wat hun ouders waren, wat het voorstelde in hun vorige levens, dat het allemaal onverwerkte problemen waren. Het viel me op hoeveel mensen problemen met hun ouders hadden. Gaat het dan zo, dat wanneer je ergens aan komt te overlijden, dat het dan zich vormt tot je ouders in je leven daarna? Werkt het zo in je hersenen? Ik vond het een interessante theorie. Zoiets bleef dan altijd bij je, en kreeg handen en voeten, en gaf je ook weer nieuwe geboorte, een nieuw leven, en bleef maar op je inwerken, als ouders. Het had dus voordelen en nadelen. Je moest er telkens weer opnieuw doorheen, als een herbelevens. Dat kon heel zwaar

zijn, maar zou je ook weer nieuwe inzichten kunnen geven, nieuwe handvaten. Het was wat ze op die bijeenkomst het mysterie van de oranje zon noemden, van de oranje natuurbron van de reuzen, een bron van symboliek en abstractie om dingen door creatieve omvorming te verwerken door het te verdiepen. Ik vond dit een interessante theorie.

Iets kon dus waarheid zijn, of niet direct waarheid zijn maar toch waarde hebben, en zo konden zelfs leugens een bepaalde waarde hebben, omdat het slechts symboliek was, abstract. Het was een bepaalde taal, een bepaalde terminologie. Ze noemden zichzelf daarom ook de oranje leugenaars. Zij predikten een oranje pad van ogenschijnlijke leugens die toch een bepaalde symboliek en abstractie waren van de waarheid om het handen en voeten te geven, om het bruikbaar te maken, dus uiteindelijk kwam je dan toch via een omweg bij de waarheid uit. Ik vond dit wel een interessante theorie, of bijna theologie. Hoe vaak moet iets zich vervormen om zichzelf uiteindelijk te genezen? Is dat niet een proces van creatie? Het gaat door allerlei etappes heen. Maar zou je zo niet alles kunnen goedpraten? Oh, lang leve de leugen?

Nee, het was slechts oorlogsstrategie, een verhalende techniek, om van iets slechts iets goeds te maken, een geluk van een ongeluk. De oranje leugenaars waren dus een soort dokters die een medicijn gebruikten, een zeer eigenaardig medicijn. Zij vormden voor hun eigen bescherming alles om, anders zou het hen verwoesten. Zo bleken zelfs de hersenen te werken. Zo bespraken zo ook in grootste detail het leven van de octopus die hetzelfde scheen te doen.

Doordat ik de verhalen in de krant liet zetten begonnen er steeds meer van zulke groepjes te ontstaan. De oranje leugenaars waren niet meer te stoppen. Maar hoe mooi en creatief hun verhalen ook waren, het maakte mij er niet rustiger op. Het haalde mijn boosheid niet weg over het kwaad op deze wereld. Ik vond ook dat de waarheid maar eens goed verteld moest worden. Voor mij waren het nog steeds rondvliegende kogels, alsof ik in een cowboyfilm terecht was gekomen. Ja, die verhalen waren leuk en helder, maar het begon me steeds bozer te maken. Het werd van kwaad tot erger. Maar ja, dat noemden ze de vinger op de zere plek leggen. Het was als zout op de wond. Oh, wat beet het. Het was genadeloos, zo confronterend.

Soms liepen ze met oranje kappen door de stad, die in een punt uitliepen, die oranje leugenaars. Het waren een soort monniken. En zo ontstonden ook de oranje kerken, in alles de symboliek zien, maar ik werd steeds kwader over het onrecht in de wereld. 'Mooi zo,' zeiden ze, 'dat is ook de bedoeling. Alles wordt ontmaskerd.' Het waren immers geen tovenaars, maar boodschappers, verhalenvertellers, om de mensheid wakker te maken.

Ik moest mijn eigen vader en moeder worden. Een ander het allemaal laten doen zou slechts een kogel door de kop zijn. Ik moest genezen door zelf de gaten op te vullen, niet slechts in theorie, maar ook in praktijk. Maar ik merkte dat een bepaalde wond maar niet wegging, en het oranje mysterie bleef erover hangen. De oranje leugenaars zeiden dat het een zintuig was. Ik moest eerst de grotere contexten zien. Daartoe ging per slot van rekening de kogel door de kop. Ze hadden het daarom over de komst van de reuzen, de grotere contexten. Daar wachtten ze op. Ik moest dus geduld hebben, net als hen, en roeien met de riemen die ik had. Ik kon niet op dingen vooruit gaan lopen.

De oranje leugen was een groot lijden, want het was een zintuig. De optochten van de oranje leugenaars werden groter en groter, en ze hielden ook optochten door de wildernis. Ze zongen vaak hun liederen van het lijden. Ook zongen ze over de komst van de reuzen, over de komst van de oranje bron.

Op een dag was het zo ver. De oranje zon was gekomen, en ik kon alleen maar kijken en kijken.

Einde

de slapers

Ze zond mij naar een ander stadsdeel omdat het bed kapot was. Ik moest daar iets halen om het bed te vernieuwen. Dat is jaren geleden. Ik kende dat stadsdeel niet, maar sinds toen ben ik daar allerlei dromen over gaan krijgen. Ook over een natuur eiland.

Vannacht had ik een droom over een zanger waar ik vroeger veel naar luisterde, waar ik dus eigenlijk mee opgroeide. Hij had het weer over dat stadsdeel, en noemde het het bed. Het lag in tussen waar we eerst woonden, en waar we toen naar gingen verhuizen. De zanger liet me toen een album zien van hem in die droom, genaamd 'zes dagen van slapen' of zoiets. Ik kon me nog herinneren toen we pas in het eerste huis woonden, na onze theologische opleiding, dat we veel in bed waren en daar ook studeerden, en veel praten.

Er was een slaapgewas waar de hommels kwamen voor bestuiving, om te spinnen en te weven, door hun borst heel snel te laten bewegen. Dat is tegelijkertijd ook een ontlading. Ze houden zo geen overmatige energie binnen. Zo werd de onkrant gemaakt, als een natuurkrant, van zuivere natuur. Of het waar is weet ik niet. Het was maar een droom.

Oh ja, de namen van de hommels : ze werden brommertjes genoemd, of slapers, of schone slapers, of gewoon hommels.

het scheldende jongetje

We wilden hem eigenlijk geen rubriek geven in de onkrant, want hij wilde bij de onkrant werken, maar hij schold nogal veel, en hij kneep mensen in de ballen. Ook stond hij erom bekend dat hij stripalbums van anderen leende en ze dan niet meer teruggaf. We vroegen ons dus af of het dan wel een goed idee was om hem bij de onkrant te laten werken met een eigen rubriek. Hij had onverbloemd taalgebruik, zei alles recht voor z'n raap, dus dat was aan de andere kant wel bruikbaar om mensen aan de ochtendkrant wakker te krijgen, en dan bedoel ik ook echt goed wakker. Maar ja, hij moest en zou bij de onkrant werken, dus bedreigingen dat hij het leger op ons af zou sturen, of vliegtuigen in onze schedels zou laten binnenvliegen, enzovoorts, je kon het zo gek niet bedenken, ook wel zeer grappig soms. Maar ja, hij moest gewoon zijn ei kwijt. Het was natuurlijk niet de manier om een baan te krijgen, en dat heb ik hem ook gezegd, en daar heeft hij zich uiteindelijk bij neergelegd.

Maar hij begon hele mooie boeken te schrijven, en het schelden werd wat minder. Soms zat het er nog wel tussendoor, maar dat was om het verhaal en de boodschap aan te sterken, en het had toch wel wat, en hij was meer gematigd geworden. We hebben hem toen beloofd dat hij als hij vooral door zou gaan met het schrijven van mooie, verhalende boeken met een uitstekende boodschap, dan zouden we misschien stukjes ervan in de onkrant kunnen plaatsen, als een soort proef. Hij stemde daarmee in en deed extra zijn best. Hij begon ook steeds gericht te schelden, zoals op dingen waar we allemaal op schelden.

De laatste keer dat hij bij ons kwam had hij ook een flink grote mond, maar we begrepen waar het om ging. Het was wel een erg leuk jochie, bijna als een standbeeld, alsof hij zo uit de geschiedenis was gekomen. Zo maken ze ze tegenwoordig bijna niet meer.

Hij riep : 'Medische zorg is geen markt, geen koopwaar ! De mens heeft geluisterd naar dronken marktkooplui ! Het geld wat ze vragen voor medische zorg is bloedgeld ! Het is hun drugs, en daarvan gaan ze liegen ! Allemaal om hun giftige sluipmoordende medicijnen nog meer te kunnen verkopen !' En toen begon hij nog wel erger te schelden, zo erg dat ik het niet in de onkrant zou zetten, maar ik stond er wel helemaal achter. Het was een jochie naar mijn hart. Ik krijg er nog steeds een warm gevoel bij als ik aan hem denk. Het was de laatste keer dat we hem zagen. Eigenlijk heeft niemand hem daarna ooit nog gezien. Zijn boeken zijn alles wat we nog van hem hebben. Oh ja, en hij had zijn muts vergeten mee te nemen toen hij vertrok, en één van zijn handschoenen. Die zijn nu te bezichtigen in ons museum.

het hartsbezit van hans en grietje

De stad is als het huisje van de heks van Hans en Grietje, een heel groot huis. Nu is eten natuurlijk op zich niet slecht, maar er zijn natuurvoorwaardes aan verbonden. Hoe te eten ? En dan altijd met mate. Zo is dat ook met andere dingen, zoals wassen en schoonmaken, conflicten. De mens moet het vooral niet overdrijven, want daar leent de natuur zich niet voor. Daarom zijn er allerlei natuurlimieten, maar in de stad kan je voor veel geld altijd weer over de natuurlimieten heen. Je kunt wassen totdat je een ons weegt, maar het helpt allemaal niet, want je moet van binnen veranderen.

Ken je de diepere natuurwaarden van de dingen, of laat je je door dingen op zich bedonderen. De stad is als het huisje van de heks van Hans en Grietje. Weet je wat je eet, weet je wat je grijpt? Je kunt hier van alles kopen, zowel goedkoop of duur. De mens heeft van alles nodig, maar vergeet het belangrijkste. Ik heb ingezien dat het leven bedrog is. Ik zie de nieuwkomers ronddansen alsof ze in luilekkerland terecht zijn gekomen, recht in de val van de heks, maar ze willen niet gewaarschuwd worden. Ze willen het niet horen. Zo sta ik aan de poort van het grote theater, en toch blijven de mensen naar binnenstromen. Ik heb gezien dat het leven bedrog is. Daarom houdt ik zo van sprookjes omdat ze gegeven zijn door moeder natuur om niet alleen de mens te waarschuwen, maar om ze ook een waar leven te geven, in de diepte van de natuur. Hans en Grietje is voor mij puur symbolische schoonheid, wijze levenslessen, als hartsbezit, wat ik ook altijd aan de kinderen heb uitgedeeld. Je mag een kind inwijden in deze geheimen. Dat is beter dan als een doldwaze sinterklaas kinderen te smoren met nietszeggende rotzooi. Geef ze iets waar ze daadwerkelijk wat aan hebben: hartsbezit, natuurpuur, iets wat hen op het gevaarlijke pad van het leven mag leiden. Ja, het sprookje zorgt ervoor dat het kind niet zomaar op mijnen stapt. Het is één van de betere dingen die een ouder zijn of haar kind kan geven.

En er zijn nog veel meer sprookjes voor dit doel. Het mag een heel sieraad van aaneengeregen sprookjeskralen zijn, vol wijze lessen, om het kind te beschermen. Je kunt een kind nog geen moeilijke wiskunde uitleggen. De scholen maken kinderharten dood met rotzooi. Geef ze daarom sprookjes, vertel ze verhalen. Dan hebben ze creatief materiaal om door het moeilijke leven heen te komen. Het wekt hun eigen scheppingsvermogen op, als het geprikkeld wordt. Er is zoveel mogelijk met hulp van de andere wereld, die gewoon de diepere wereld is, wat in de diepte op ons wacht, en wat het ware leven draagt.

Volwassenen, blinde volgelingen van de heks

Hij weet helemaal niet wat het betekent. Hij draait er wat aan, en dan maakt hij er een touwtje aan en laat hij het helemaal doorgaan naar de andere kant, en maakt het touwtje daar dan ook vast, maar hij weet niet wat het betekent. En dan doet hij nog wat dingen, haalt hij er van alles bij, en maakt het aan elkaar vast. Hij weet niet wat het betekent, maar achteraf ziet het er toch wel functioneel uit. Je weet niet wat het is verder, maar hij heeft er toch wat moois van gemaakt. Zo zijn kinderen. Ze doen dingen die ze niet begrijpen, en die wij niet begrijpen. Zij zijn van een andere wereld.

Hij draait eraan, maar weet niet wat het is. Toch stijgt het ding dan even later op en je weet niet hoe hij het gedaan heeft. Dat zijn kinderen, onnavolgbaar, maar het is toch functioneel. Zij kunnen dat soort dingen nog, dat is nog ingebouwd. Volwassenen kunnen dat niet.

Waren de mensen allemaal maar kinderen, maar nee, de heks is gekomen.
De heks draaide alles om, gaf alles een naam, en de mens weet het niet meer.
Zelfs de kinderen weten het niet, maar ze kunnen het nog wel.
Misschien dat het later nog allemaal goedkomt?

Ik kijk ernaar en hij heeft het goed gemaakt.
Maar niemand weet wat het is, ook hij niet.
Hij doet het gewoon. Het is ingebouwd.

Ze dragen nog veel met zich mee van de andere wereld, de diepere wereld.
Nee, de volwassenen kunnen het niet. De heks kwam.

Volwassenen, blinde volgelingen van de heks.
Alleen het kind heeft de sleutel, het kind in jou en mij.

de hogere dood

Vraatzucht kan in vele vormen komen. Er is sexuele vraatzucht, religieuze vraatzucht, materialistische vraatzucht, enzovoorts. Er is eerezuchtige vraatzucht, vraatzucht naar aandacht, eer en roem. Doe wat je doet in het verborgene, niet voor het oog van de mensen. Mensen zijn toch altijd ontevreden, en zullen toch altijd alles wat je doet omdraaien en beroddelen, enzovoorts. Ze zullen over je liegen, eigenlijk tot het punt dat ze het niet eens waard zijn allemaal. Waar doe je het dan voor? En van dat soort mensen wil je een lintje? Vraatzucht kan komen in vele vormen. De mensheid is ondankbaar. Het goede zullen ze niet eren, maar het kwade eren ze volop. Het kwaad komt vaak niet eens als een brullende leeuw, maar als een bedriegelijke oplichter, en de mensheid is opgelicht. Lang geleden al. Werk daarom in het verborgene, zolang het nog dag is. In de nacht kan niemand werken. Verspil je tijd niet. Er is niet veel tijd. Maak er het beste van.

Vraatzucht komt in vele vormen, ook de letterlijke vorm. De mensheid is aan de hormonale drugs: het vlees van dieren. Lijkeneters worden zelf tot lijken, vol van de parasieten. Als mensen tot je spreken zijn het vaak die mensen al niet meer, maar de parasieten die in hen huizen.

Ja, ook de christenen doen hier aan mee, de van zichzelf overtuigde, zelfbelangrijke, alleswetende christenen. Vannacht had ik een droom dat ik in een gebouw ging, en ik hoorde al wat stemmen van vraatzuchtige christenen die ik vroeger kende. Toen ik binnen kwam kwam er een blank, slank meisje op me af met sluik donker haar, en ze zei dat ze de verlover was, en mijn verloofde. Ik had toen even een herinnering dat dit niet zo lang geleden ook al was gebeurd in een ander gebouw van vraatzuchtige christenen, maar toen was het een ander meisje, alhoewel ze wel veel op elkaar leken. Ik zei het toen ook tegen haar dat iemand anders dat ook al tegen me had gezegd. Ik voelde dat er iets niet in de haak zat. Ik zei het ook dat dit niet klopte, en toen ben ik weggegaan. Gelukkig liet ze me gewoon gaan. Maar dit is hoe kerken werken. Ze hebben allemaal hun eigen heilige geest waarmee je een verbond moet hebben, een verlovings. Het is het dogma van de heilige geest, wat je moet geloven om christen te zijn, maar de christelijke groeperingen zijn allemaal met elkaar in oorlog over wie de heilige geest daadwerkelijk heeft. Daar kunnen we niet op gokken, lieve mensen. Die mensen worden willens en wetens dom gehouden. Het wordt hen niet uitgelegd wat het is. Eerst moet de mens sterven aan zijn vraatzucht. Eerst is er dus een dood nodig naar het materialisme, anders blijf je de oplichter volgen.

Er is een weg die veel hoger leidt dan de dogma's van de kerk. Wacht niet op de ander, maar ga zelf tot de hogere weg. Het feest van de vraatzuchtigen komt er weer aan, wat om alles gaat behalve de ware betekenis. Vraatzucht komt in vele vormen. Zorg dat je de weg tot de wildernis vindt. De mens moet de hogere dood sterven.

In de stad is het bijna weer kerstfeest, dus hoog tijd om het eens over het pinksterfeest te hebben. Voor hen die de betekenis willen weten van de pinksterbeweging die aan het begin van de jaren 1900 begon. De zin en onzin van pinksteren. En wat schuilt er achter ?

Bespreking van het boek 'stem roepende in de wildernis' (1910) van Charles Parham, van de losbreking van de pinkstergolf aan het begin van de vorige eeuw.

Het onderwerp werd ook besproken in ons tijdschrift 'het profetische info-blad - de vloedgolf' in 1994, wat ook heel even genoemd wordt en waarvan dit artikel ook een soort vervolg is.

De zin en onzin van pinksteren

Het medische is geen koopwaar. Schurken verkopen hun medicijnen op de markt. Dat is geen ware zorg. Als geld zich gaat bemoeien met het medicinale dan wordt het hekserij, oplichterij. Geld is te onheilig om zich met zoiets heiligs als genezing te bemoeien. Zo is dat ook met het recht en het geestelijke. Dan kom je aan het hart van God. Ik groeide in een kerk op die de genezing van God verbood. Daar werd niet over gesproken. Je moest gewoon naar de dokter, en die forceerde onder dwang troep in je botten. Dat je zenuwstelsel hier kapot aan ging kon hen niets schelen. En toch moest je je hiervoor scheel betalen, voor deze schurken. Het zijn dronken marktkooplui die niets maar dan ook niets om God en ware genezing geven. Als ze geld krijgen voor hun zogenaamde geneesmiddelen, natuurlijk wordt het dan corrupt, en natuurlijk gaan ze het dan dwingen, want het is hun inkomen. Zij hebben van moord hun beroep gemaakt. Ze staan rechtlijnig als heksen en schurken tegenover ons als predikanten en intellectuelen, net zoals in de tweede wereld oorlog, en toen trokken wij ook al aan het kortste eind, want velen van ons werden in dat tijdperk door de nazi's vermoord. Trek je met God dan aan het kortste eind ? Het is een groot offer. Ons wordt vervolging niet bespaard, en met alle aanvallen op mijn leven van dit soort is het een wonder dat ik nog leef, en daarom ben ik ook bezadeld met een opdracht.

Ik moest dus vluchten uit die kerk waarin ik opgroeide, want ik kon nergens naartoe met mijn verhaal. Als je nagaat dat al mijn nachtmerries van mijn kinderjaren zijn uitgekomen, en dat ik in die nachtmerries al werd gewaarschuwd, en ik niet geloofd werd door hen waar ik opgroeide, dan moet je het toch ergens anders zoeken, daar waar ze me wel serieus namen, en zeiden dat God wel degelijk kan spreken door dromen en nachtmerries en op vele andere manieren. Maar nee, in de kerk waar ik opgroeide was God koud en afstandelijk en sprak niet, alleen in een boekje wat op duizend en één manieren uitgelegd kon worden en waar ze elkaar telkens over in de haren vlogen ! Het is toch bij de zotten ! Natuurlijk, natuurlijk, denk ik nu, want dan komen ze bij de dokter terecht die weer veel erbij kan verdienen. De kerk en die dokter hebben een soort handelsverbond. Het zijn heksen, schurken, dronken marktkooplui die geen stuiver om je geven ! Het was een complot, en mijn kindernachtmerries waarschuwden mij al met naam en toenaam. Het is allemaal uitgekomen, dus wie denk je dat ik vandaag de dag geloof ? Door mijn dromen die ik van God heb gekregen leef ik nog ! Maar nee, dat mag niet in die kerk.

Waar vluchtte ik toen naar toe aan het einde van mijn tienerjaren ? Naar de pinkstergemeente, want daar werd je in ieder geval serieus genomen. Ze kwamen bij ons aan de deur, god zij dank, en voor

die tijd was dat gewoon echt mijn redding, en het waren fijne mensen. Ik werd er zelfs geknuffeld, wat er bij ons thuis echt niet gebeurde hoor. Ik werd toen deel van een echt, warm, liefdevol gezin, en de predikant daar adopteerde mij, en ging gewoon naast mij zitten op de bank en vertelde mij honderd en één verhalen. Ik voelde me ineens zo bijzonder. Dat had ik nog nooit in de kerk meegemaakt waar ik was opgegroeid. Voor die tijd was het voor mij belangrijk. Dat wil niet zeggen dat ik in de pinkstergemeente ben gebleven, want de pinkstergemeente heeft z'n eigen problemen, en niet iedere pinkstergemeente was zoals degene waar ik naartoe ging. Het was gewoon een tussenstation, en ik leerde er weer veel dingen bij, die ik tot op de dag van vandaag gebruik. Mijn hartsbezit werd aangevuld.

Aan het begin van de jaren 1900 bleek er een soort pinksteruitstorting te zijn geweest om de mens los te schudden uit de oude kerkelijke ordes, want de reformatie was ingedut. Eén van de pinksterpionieren was Charles Parham uit Kansas. Hij schreef een boek genaamd : Stem roepende in de wildernis, in 1910, waarin hij stelt dat God het ware heeft, maar dat de mens vervalsingen maakt zoals de medische wetenschap die op hun manier ook aan het geestelijke sleutelen, het psychische, maar dan vals. Hij noemt het hekserij, verwaande, zelfverheerlijkende hekserij (wat dus niet wil zeggen dat elke heks verkeerd is, want er zijn ook goede heksen, zoals in het sprookje van de tovenaars van oz, maar dat even terzijde). Dan heeft hij het over het verhaal van Mozes die de slang oprichtte in de woestijn waardoor mensen genezen werden. Dat is wat hij pinksteren noemt, de genezing van God, en hij zei dat hij jaren hiervoor heeft gebeden dat zij de staf van God's waarheid net als Aaron konden neerwerpen om de medische heksen het eens van die kant te laten zien. Zoals we weten werd in dat verhaal de staf van God op de grond geworpen om in een slang te veranderen, en die vrat de slangen op van het systeem wat hen in slavernij hield. Daar bad Parham voor. Hij haatte die menselijke systemen die de mens hadden opgesloten. Alleen de hemel kan ons genezen. De mens kan ons niet genezen. Die willen er ook altijd weer voor betaald worden, en leiden mensen om de tuin zodat ze nog meer geld kunnen verdienen. Het corrupte spel van geld is het spel van de heksen.

Charles Parham zei dat de schapen zo ondervoed worden dat ze elkaars vachten beginnen aan te vreten. Er moest dus wel wat gebeuren. Als dokters je onderzoeken, dan zoeken ze naar je geld. Maar waar het volgens Charles Parham om ging was het binnengaan van de onderwereld, net zoals Jona drie dagen in de buik van de walvis was, om zo deze dood te leren, want dat is het ware medicijn.

Maar ja, de pinksterbeweging is ook verschrikkelijk orthodox en je wordt daar ook gewoon vroeg of laat in een doos gestopt, dus dan moet je verder, en daadwerkelijk de hogere doden sterven. Soms is het medicijn een diepere dood. Want wat is het leven waard als het leven vals is ? Als er dan een uitstorting is geweest dan moet het ook weer gezifd worden, want er zit zoveel rotzooi tussen, en dan gaat het om het verdiepen en verder trekken. Every level has it's own devil.

Zo kwam ik tot zes belangrijke regels :

1. Het gaat erom toegewijd te zijn aan de zaak. Dat is het belangrijkste.
2. Doe alles in het verborgene. Maak jezelf geen naam, ga niet voor de eer, geef niet om je status. Laat de doden de doden begraven.
3. Geef je niet over aan doelloosheid. De doellozen zijn op een dwaalspoor.
4. Herinner je de eerste drie regels en zorg dat je de eerste drie regels houdt.
5. Alleen door grote verwarring kan er ergens gekomen worden, door niet met een overmoedig antwoord genoeg te nemen.
6. Het doel heiligt de middelen.

Hierop kon ik een nieuwe wereld bouwen. Ik moest hierin dus de hogere dood aanvaarden naar de

oude wereld. Dat is dus geen zwart-wit extremisme maar een pad van ziften, herzien, nieuwe betekenissen geven. Ik wilde mijn verleden afsluiten, want het wurgde me. Ik had toen een droom over een opgehangen jongetje, diep onder de grond, tussen muren. Het is symbolisch voor het verleden. Ik moest het jongetje dus ook aanvaarden, in mijn hart aannemen, ook zijn dood. Dan pas zou het jongetje weer kunnen leven. Als iemand dan ons een stuk geestelijk leven wil verkopen, dan kunnen we ook zeggen : 'Nee, dank je. Ik sterf liever een diepere dood.' Waar is het medicijn ? Het is juist een diepere dood. Vals leven willen we niet hebben. Maar als we dan de diepere dood naar dat soort dingen aannemen dan mag er ook weer een dieper leven zijn, mag het jongetje dat opgehangen was weer beginnen te ademen.

Charles Parham stelt dat Salomo met verkeerde vrouwen omging die dokters met zich meebrachten. Medici die buiten God om werken mengen drugs en gif, en dat terwijl God's volk daarvoor geen dokters had. Parham gebruikt hiervoor bijbelverzen van Jeremia : 'Gij hebt geen genezende medicijnen.' (30:13) 'Gebruik van medicijnen is allemaal ijdelheid.' (46:11) Oh, wat haatte die Charles Parham dokters, en niet zonder reden. Ook Napoleon haatte hen, en zei dat ze voor heel wat verantwoordelijk zouden staan voor de troon van God, voor zovelen die zij hadden bedrogen en gedood. Hij haatte de medische industrie, en zwoor bij het natuur medicijn : water, lucht, en hygiene. Hij stelde dat dokters in het hiernamaals verantwoordelijk zouden staan voor meer verlies van levens dan generalen. Hij wantrouwde al hun vreemde medicijnen waarmee ze massa moorden pleegden op het volk. De medische wereld was een pseudo-wetenschap die het volk had misleid, die de mens had losgetrokken van de natuur en gevangen had gezet. Daarom moest allereerst de pinksterbeweging wel komen, maar het ging al snel mis. Het werd al snel een nieuwe orthodoxie, een nieuwe gevangenis, een nieuwe markt. De pinkster reformatie was vastgelopen. Er moest eerst een diepere dood komen.

Dan gaat Charles Parham verder met zijn oordeel op de medische wetenschap : 'De medische wetenschap en haar beoefenaars worden genoemd door het OT en NT in verbinding met hen die schuldig zijn aan de vuilste en gemeenste, laaghartigste zonden tegen God en de mensheid.' Hij stelt dat de beoefenaren van de medische wetenschap in het Hebreeuws en Grieks heksen zijn die drugs en gif mengen. Het zijn dus helemaal geen medicijnen. Ze beheksen mensen. Ze dragen hun giften naar de mens toe om het daar te dumpen. Het heeft niets met God te maken. Parham noemt het een altaar aan de Moloch, de octopus god, oftewel de god van de kinderooffers. Het is een altaar van misbruik. Ook ik heb mijn familie er destijds van beschuldigd dat ze hun kinderen aan de Moloch hebben geofferd, aan Jim Jones. God ziet alles. Er waren dus ook goede dingen in de pinkstergolf, waar we ook over spraken in ons profetisch info-blad 'De Vloedgolf' in 1994. Deze golf ontstond aan het begin van de vorige eeuw. Maar we stelden ook heel duidelijk dat er nieuwe golven moesten komen om alles verder te zuiveren en te heiligen. We bespraken toen de drie golven die al geweest waren, en een nieuwe golf, waarover we zeiden :

'Er zal een wereldwijde golf komen van zelfverloochening en heiliging; de vierde golf. Deze golf zal zo verschrikkelijk hard inslaan op het menselijke vlees dat velen zullen afhaken en het als 'belachelijk' bestempelen. Vele predikers en christenen die fanatiek meededen en meejuichten met de eerste drie golven zullen geen deel uitmaken van deze vierde golf.'

En dan bespreekt hij dat als je buiten God om dingen wil gaan doen je eigenlijk een valsemunter bent, want alleen God is het ware. Zo is dan ook het hele medische systeem een crimineel systeem van valsemunterij. De mens moet eerst sterven aan zichzelf om tot het ware leven te komen. Dat is de sleutel, maar die sleutel is vertrap en vervalst door het medische systeem. Charles Parham stelt dat hier een hele zware straf op ligt. Hij vergelijkt het met Judas die dertig zilverlingen ontving voor zijn verraad en moord. Dat is wat de medische wereld boven de nek hangt ! En deze moordenaars zoeken, stelt Parham, slechts het applaus en de eer van meer lafhartige boeren en een imbeciele natie. Het is de opening van de kaken van de hel, stelt Parham, allemaal om vraatzucht.

Daarna stelt Parham dat we ons open moeten stellen voor de hogere adoptie, wat in principe gewoon de overgang is van het vleeselijke naar het geestelijke. Hij ontmoette een wezen genaamd verlossing, maar in wezen was dit de adoptie. Dan heeft hij het over dat de engel Michael zal opstaan en zal komen voor de kinderen, omdat hij de beschermengel van de kinderen is, wat in het boek Daniël staat. In Openbaring staat er geschreven dat er een kind geboren zal worden om dan tot God genomen zal worden, wat volgens Parham een beeld is van de opname, allen die worden opgenomen, wat we overigens geestelijk nemen, als de geadopteerden. Ik moet dan ook weer denken aan het opgehangen jongetje. Als theologie niet meer om het kind draait, dan is het hopeloos geworden. In het boekje over het opgehangen jongetje wat ik in de hemel las heette het jongetje trouwens Theo Logie. Theo was zijn voornaam en Logie was zijn achternaam, maar zie wat de mensen van theologie hebben gemaakt. Ik ontmoette hem in een droom. Ik vroeg hem of hij ook een moeder had, maar die had hij niet, alleen maar bij flitsen in de nacht. Hoe hij was opgehangen? Door grauwe theologen in de nacht, door piraten.

Lieve mensen, theologie is vaak Theo loog in plaats van Theo sprak de waarheid. Ook de piraten vereerden hun eigen gehangen jongetje, als monument. Daar voerden ze handel mee op hun schepen. Het hemelse boekje zei hierover: 'Hij zag schepen op zee, piratenschepen, zulke rijke schepen, met grauwe figuren ... Zij predikten theologie om gezien te worden, om naam te maken, om steden te bouwen. Zij roofden op zee. Zij vereerden het hangende jongetje, maar zij luisterden niet naar de regels. Zij verkochten alles wat met het hangende jongetje had te maken. In de steden werden grote vreetfeesten gevierd omtrend het hangende jongetje ...'

Er zijn volwassenen die zo 'volwassen' zijn geworden dat ze het kind totaal, maar dan ook totaal uit het oog zijn verloren. 'Oh, wat zijn we weer volwassen, oh wat zijn wij belangrijk.' Ze zijn zo 'volwassen' geworden dat ze het kind hebben gedood, het jongetje hebben opgehangen. Wie oren heeft die hore. De stem roept nog steeds in de wildernis.

In 1995 hadden we in ons blad 'apostolisch frontnieuws - de orkaan' (een zuster blad van ons tijdschrift 'profetisch info-blad - de vloedgolf) een artikel genaamd 'de verborgen bronnen van de geestesgaven.' We gaan verder met dit onderwerp in het nu volgende artikel. Wat wordt er eigenlijk door het kerstfeest verborgen gehouden?

de verborgen bronnen van het kerstfeest

Het kerstfeest komt eraan, maar wat is het? Het feest der gaven? We kunnen het dan beter over de geestelijke gaven hebben, maar wat zijn dat dan? Dat kwam eigenlijk altijd tijdens of na het pinksterfeest. Waar het om gaat is van het materialisme weg te komen. Het heeft wel symboliek en diepere geestelijke betekenissen, maar men maakte het te orthodox, te letterlijk, te materialistisch.

Er zijn dus een heleboel geestelijke gaven, zoals kennis, profetie, onderscheiding, genezing, enzovoorts. Maar wat houdt dit allemaal in? Het is natuurlijk wel een interessant onderwerp voor mensen die willen loskomen van het materialisme. Je kunt niet zomaar tot de gave van kennis komen. Allereerst is het niet zomaar een gave, maar iets wat je moet verdienen en leren. Maar tot de gave van kennis, wat dus een loonsgave is, kom je alleen maar door de gave van profetie, en ook dat

is een loons gave en betekent dat het van boven moet komen, zodat je niet in vleeselijke, aardse, materialistische kennis terecht komt, want die is vals. Om dat dan vervolgens weer goed te doen moet je tot de loons gave van onderscheiding komen, wat je dus ook weer moet leren en wat niet zomaar in je schoot wordt geworpen, want er is zoveel bedrog. Oplichters op elke hoek van de straat, dus leren, leren, leren, en eerlijk verdienen allemaal, dat is de enige weg. God spreekt tot de mensen, of het hogere spreekt tot de mensen, het hogere intellect, en dat wordt weleens profetie genoemd in de theologie. Het is een theologisch woord. Theologie is een bepaalde taal, een bepaalde terminologie. Het komt uit het land van de theologen.

Na het pinksterfeest komen de gaven, de charismatische gaven, of charismatische stroming, wat ook een golf was in de vorige eeuw, in het midden ervan, na de grote pinksteruitstorting aan het begin van de vorige eeuw. Het werd de tweede golf genoemd, waar ons tijdschrift 'profetisch info-blad – de vloedgolf' ook over ging in 1994. Er werd toen gesteld : 'profetisch leven of vleeselijk leven ?' Dat was de keuze waar de mensheid voor stond. Eigenlijk dus : leven vanuit de hogere kennis, of vanuit de lagere kennis. Heel veel mensen nemen er genoeg mee een 'mavo-schaap' te blijven wanneer het aankomt op geestelijke scholing, om het maar even metaforisch te zeggen, dus ze blijven lekker gezellig 'middelbaar', hoeven niet veel na te denken, en gaan niet voor de hogere geestelijke scholing. Zo bedonderen ze dan anderen. Ze begrijpen een heleboel niet van hoger opgeleiden in het geestelijke en gaan dan hun etiketten plakken. Met God moeten wij niet op mavo-niveau blijven, maar naar hoge school niveau gaan, anders worden we bedonderd. Dit heeft dus niets met aardse scholen te maken, maar met geestelijke, hogere, oftewel profetische, kennis.

In ieder geval moet dan alles getoetst worden, waar we veel over hebben geschreven. Voor de gave van onderscheiding komt heel wat kijken, anders wordt je bedonderd waar je bijstaat. Daarom is hoge school niveau demonologie onmisbaar. Er liggen teveel gevaren op de loer. Geestelijke 'mavo-schappen' komen hier niet doorheen. Nogmaals : dit heeft niets met aardse scholen te maken, want dat zijn gevangnissen en de kinderen leven daar in ballingschap. Er moet daar een grote uittocht komen. Of je nu op zogenaamd lager of hoger onderwijs bent ingedeeld is allemaal bedrieglijk, want het gaat om je relatie en toewijding tot God, oftewel de hogere kennis. De mens moet loskomen van menselijke mind control en allerlei menselijke instanties die alles omdraaien en altijd weer de 'geschoolde' dommen een lintje geven. Dat zijn getrouwe schapen voor hen, dus die worden daarvoor beloond, en die misleiden ook weer andere domme schapen. God kan dus in al die lagen van aardse scholen mensen gebruiken, juist ook in het zogenaamde lagere onderwijs, want die mensen zijn vaak niet aangetast door het systeem. Maar als je geestelijk gezien, dus in je relatie met God, bij het lagere onderwijs blijft hangen, of het middelbare onderwijs, als een geestelijk 'mavo-schaap', dan pas heb je echt een probleem. Je moet namelijk hogerop komen met God, anders wordt je bedonderd, en bedonder je ook weer anderen, enzovoorts. Die kettingreacties van geestelijke mavo-schappen blijven maar doorgaan, en ze worden gefokt, dus ze hokken ook weer door.

Maar goed, als je dan de gave van onderscheiding wil hanteren om te komen tot ware profetie, dan heb je dus een grote dosis voorzichtigheid nodig, wat in de theologische taal ook wel 'de heilige vreze' wordt genoemd, en 'de heilige depressie', zodat je eerst mindert, en geen overhaaste beslissingen neemt.

De mens heeft dus niet zomaar een uitstorting nodig van 'de heilige geest', of 'het heilige geestelijke', maar zoals in het verhaal van het opgehangen jongetje : de heilige dood, dood naar de onkunde, het materialisme, het bedrog, en dan kan de mens verder. De mens moet dus eerst aan zichzelf sterven, zoals het jongetje. Dat is de basis voor iedere verdere geestelijke gave.

Hoe gaat dat dan verder in het verhaal van het opgehangen jongetje ?

Het jongetje heeft de heilige dood ontmoet, en wordt dan met haar meegenomen tot de eerste gave,

en dat is de gave van de grens-gevoeligheid. De mens gaat telkens over de grenzen heen, omdat de mens die grenzen niet kent, niet ziet. De mens is blind. De mens voelt de grenzen niet, omdat de mens zwaar dronken is. Daarom moet de mens eerst gevoelig worden voor de grenzen. De mens moet komen tot de hemelse douane, of het blaf feest. De mens mag om deze gave bidden, en deze gave leren. Hoe gevoeliger je wordt voor de grenzen, wat op allerlei gebied kan zijn, hoe meer de grenzen onder stroom komen te staan, dus als je dan te dicht bij zo'n grens in de buurt komt, dan wordt je door een bepaalde voltage weggestoten. Dat wordt het blaf feest genoemd, want de mens wordt dus zo beschermd. Het is dus een soort schokdraad. Als de mens die gave ontwikkelt, dan komt de mens tot de tweede gave, de gave van de gevoeligheid voor ingewikkeldheden, waarin de mens dus overzichten krijgt, als landkaarten, en waarin kennis opgeslagen kan worden. Zo werkt het eigenlijk een beetje. Eerst moet de mens de grenzen leren, en dan is het veilig genoeg om tot de hogere ingewikkeldheden te komen, en daar gevoelig voor te worden. De mens wordt dus zo tot een soort hemelse computer.

Het is dus een pad van de gaven. Doordat het jongetje de grenzen leerde ontstond dit pad er, en zo wordt de mens dus over dat pad, wat ontstaat binnen de grenzen, veilig geleid door het leven. Het blaf feest ligt dus verborgen onder het kerstfeest. De mens moet weer kind worden en komen tot de verkeersregels, tot de verkeersvoorlichting. Dat is een spel van grenzen, niet alleen in ruimte, maar ook in tijd, ook in bezigheden, in bezit, enzovoorts enzovoorts. Op alles moet deze gave toegepast worden. Om ons heen zijn tekenen om dit te leren. Daarvoor mag de mens gevoelig worden. Grens-gevoeligheid is een belangrijk zintuig en fundamenteel om van het leven het beste te maken. Pas dan is de mens dus veilig genoeg om zich te wagen aan de hogere ingewikkeldheden, en zal de mens gevoeligheid hiertoe ontwikkelen, het belangrijke tweede zintuig, de tweede gave. Hierin kan zich dan doel-gevoeligheid ontwikkelen, zodat de mens meer en meer de doelen onder ogen kan komen om daar op gericht te zijn, het derde zintuig of derde gave. Zo ontstaat hierdoor een vierde zintuig : volgorde-gevoeligheid, zodat de mens niet meer voortdurend de volgordes van het leven omdraait, en zo niet meer bedrogen wordt.

Er zijn dus vier zintuigen, vier gaven :

1. grens-gevoeligheid
2. ingewikkeldheids-gevoeligheid
3. doel-gevoeligheid
4. volgorde-gevoeligheid

Waarom is dit zo belangrijk ? De kerken hebben alles omgedraaid, en zijn niet gevoelig voor de volgordes en de voorwaardes, allemaal vanwege hun materialisme en eerzucht, hun verkoopzucht. En dat komt omdat het fokkerijen zijn. De schapen vallen voortdurend ten prooi aan de wolven. Daar leven ze van. Ze zijn niet strategisch. Ze gooien alles door elkaar, zoals wanneer hun kinderen door de vijand worden afgemaakt vallen ze de vijand niet aan, maar gaan de vijand bij voorbaat al lopen vergeven, en dan staan ze erbij en kijken ze ernaar, als de NSB ! Ze weten niet eens wat vergeving is, laat staan geestelijke oorlogsvoering. Als je kinderen voor je ogen gemarteld worden dan is vergeving van de vijand wel het laatste wat je als ware ouder zou doen. En dan hebben ze jarenlang de geestelijke gaven lopen afwijzen en het bestaan van demonen. Nooit nemen ze hun kinderen serieus. Nooit. Ze staan aan de kant van de vijand. 'Gegroet,' moet je dan zeggen tot zulke kerken, en rennen zo hard je kan, en zo lang je kan. Anders ga je eraan. Dat heb ik moeten doen. Pinksteren redde mijn leven, en ik kwam toen in de charismatische beweging. Niet alles is daar koek en ei, maar voor toen was het mijn redding. God gebruikte het, maar every level has it's own devil, dus ook daar moest ik op een gegeven moment weer van wegrennen. Het was nog maar het begin. Ik denk er dus met gemengde gevoelens aan terug. We mogen het kind niet met het badwater weggooien, maar we mogen ook zeker niet door valse, overmoedige 'vergeving' de vijand vrij spel geven om onze kinderen uit te moorden ! Dat zijn allemaal luie excusen om geen geestelijke

oorlogsvoering te hoeven voeren. Lekker makkelijk. Dat soort onstrategische zetten in geestelijk schaken komen van de tegenstander zelf. Men rotzooit maar wat aan.

Vandaar dat het belangrijk is de geestelijke gaven te ontvangen en te ontwikkelen, als wapen hiertegen. Er zitten teveel parasieten hier in de lucht. En wie gooit nu zomaar wijd de deur open en laat alle parasieten binnen, alle inbrekers en laat ze iedereen uitmoorden, om dan te zeggen : 'En ik vergeef jullie allemaal.' Wie doet dat ? De mensen die dat zeggen slapen trouwens wel met een honkbalknuppel naast hun bed, 'voor als er inbrekers komen.' Dus als het om henzelf en hun huisje gaat, dan vergeven ze ineens niet meer zo snel. Haha, wat een huichelaars. Geef mijn portie dan maar een fikkie. Ik weet dat we met nazi's te maken hebben en met nsb-ers, en dan is het beste wat je kunt doen je kinderen al vroeg waarschuwen. Ken je grenzen.

De mensen moeten de voorwaarden voor alles weer leren kennen, en hun eigen stomme bureaucratie overboord gooiten. Het gaat om de hemelse voorwaarden, niet de aardse voorwaarden. Daarom mag de mens voorwaarden-gevoeligheid ontwikkelen. Dit komt ook weer tegemoet aan de grenzen-gevoeligheid, want het laat zien waarom er grenzen zijn. Uiteindelijk komt de mens dan tot de reden-gevoeligheid, zodat de mens het hoe en waarom begrijpt.

1. grens-gevoeligheid
2. ingewikkeldheids-gevoeligheid
3. doel-gevoeligheid
4. volgorde-gevoeligheid
5. voorwaarden-gevoeligheid
6. reden-gevoeligheid

Hierin zijn teveel afleiders en uitdovers, en daarom moet de mens als basis de heilige dood blijven sterven, en moet de heilige dood op dit pad de gids blijven, zoals ook het opgehangen jongetje deze vrouw als zijn gids had, als symbolische voorstelling daarvan. Net zoals bij het christendom de heilige geest, of het heilige geestelijke de christen leidt op het pad van de geestelijke gaven, als basis en bron. Er zijn dus duidelijke parallellen, maar hier wordt het verdiept. De christenen, met name de westerse christenen die daadwerkelijk van toeten noch blazen weten, zijn vastgelopen. Vandaar het hemelse verhaal over het opgehangen jongetje, wat in dromen tot mij kwam.

Zes regels, zes gaven, als de zes dagen van een nieuwe schepping. Hij ging dieper en dieper in de grottenstelsels onder de grond, om te zoeken naar geheimen. De heilige dood leidde hem. Hij was op zoek naar de zevende dag, de rust. Zes dagen zult gij arbeiden, maar de zevende dag is de rustdag. Dat is natuurlijk symbolisch.

Uiteindelijk vond hij de rustdag die was opgeborgen in een grot, maar deze rustdag werd bewaakt door een heks die zeven schoenen droeg. Ze begon haar schoenen uit te trekken en naar hem toe te gooien. Ze had geroepen dat als hij door één van haar schoenen geraakt zou worden, dan zou hij voor eeuwig verstenen. Uit alle macht probeerde hij toen weg te komen en de schoenen te ontwijken, maar helaas werd hij toen toch door een schoen geraakt, en versteende voor eeuwig.

Arm, arm jongetje, hij was zo dichtbij gekomen, maar nu eeuwig verwond door een heks. Voelen wij ons ook niet zo soms, alsof we door iets voor eeuwig verwond zijn geraakt, alsof we er maar niet van kunnen genezen ? Dan mogen we terugdenken aan het versteende jongetje. Hij was al zo dichtbij, en toen leek alles uit zijn vingers weg te glippen. Voor velen zal het zo herkenbaar zijn.

Hij moest weer een hogere dood sterven. De heilige dood kwam tot hem. Het was een eeuwige dood die hij ditmaal moest sterven, eeuwig afsterven aan het materialisme, de vraatzucht, en alle leugens en bedrog wat daarbij komt kijken. Alleen zo zou hij de eeuwige rust kunnen binnengaan.

Hij kon zich niet bewegen, en hij stond daar als bevroren. Ook de heks was bevroren, versteend, want ze betaalde immers een hoge prijs om dit het jongetje aan te doen. Overal begon het te sneeuwen en het werd winter. Het standbeeld van het jongetje kwam helemaal onder de sneeuw. En hij moest wachten totdat het lente werd. Toen begon hij weer te ontdooien, en kon hij zich weer langzaam bewegen. Maar de heks ontdooide niet. De heks was nog steeds van steen. Heel voorzichtig is hij toen langs de heks heengegaan, door de opening van de grot waar de eeuwige rust was. Hij viel daar in een diepe slaap. De heilige dood en het pad van de geestelijke gaven had hem geleid tot de eeuwige dood, en zo kon hij uiteindelijk de eeuwige rust binnen gaan, en zo werd hij het dromende jongetje.

leven in het vlees of in variatie ?

De luie, vraatzuchtige mens denkt heel makkelijk over de gnosis, over de kennis. Hij wil alsmaar meer kennis, zonder deze kennis daadwerkelijk te beveiligen. Hij wil dus ook het pakpapier om de kennis niet, en verdere beveiligingsdozen. Hij wil niet puzzelen, maar het kant-en-klaar hebben, recht voor z'n raap. Dikke boeken houdt hij daarom niet van. Het moet kort en simpel blijven. Verhalen houdt hij ook niet van, want dat is volgens hem niet to-the-point.

De mens moet eindeloos variëren met bestaande kennis om het uit te werken, te verdiepen, te beschermen, opdat de mens verder kan. Alle bestaande kennis moet daarom wel gewikkeld worden in verhalen, omhuld worden, anders gaan de parasieten de blote kennis aanvreten. De mens moet weer zorgdragen voor de kennis, zoals bijen dat doen in hun korven met dat wat ze van de bloemen hebben genomen. Het wordt uitvoerig bewerkt, uitvoerig gevarieerd. Daarom is variatie-gevoeligheid zo'n belangrijk zintuig. Er moeten dus een heleboel vormen komen van hetzelfde.

Ongevarieerdheid is een zwakheid. De mens moet leren variëren, ook in hetzelfde, en daarom is herhaling belangrijk, telkens net op een andere manier. Zo komt de mens los. Zo wordt de mens en de kennis beveiligd. Telkens komen er laagjes overheen. Is de mens open voor deze natuur laagjes ? De mens moet werken met de kennis : spinnen en weven, zoals de hommels en de bijen, ijverig zijn als mieren. De mens kan dus veel leren van de insecten wereld. De mens is ingedut en wil alles vlak houden, alles simpel. Lekker makkelijk. Maar dit kost de mens z'n kop. De mens wordt zo makkelijke prooi. Ik heb veel mensen in de gnosis zo zien indutten. Er liggen allerlei gevaren op het pad van de gnosis, van de hogere kennis, allerlei mijnen. Daarom blijf ik hierover prediken en onderwijzen. Er zijn mensen die na een paar jaartjes gnosis wel vinden dat ze genoeg gestreden hebben, en maken zichzelf dan wijs dat de demonen nu wel verslagen zijn zo'n beetje. Ze zijn vervroegd met pensioen gegaan. Ze updaten hun computers niet meer, terwijl de vijand rustig doorgaat. Ik blijf daarom zeggen : de gnosis is niet makkelijker en simpeler dan raket technologie. Als je je neerlegt bij het zijn van een geestelijk mavo-schaap, dan heb je gewoon de oorlog al verloren. Dan ben je ingenomen en dan wordt je voor de gek gehouden voor de rest van je leven. Het bourgondische leven trekt de mensen. Lekker feestvieren. Lekker makkelijk. Lekker dom blijven, niet meer doorstuderen. 'We hebben nu wel genoeg gestudeerd.' Maar je bent nooit te geleerd om verder te leren. Overal stoppen mensen om je heen met leren om er een marktje van te maken. Laat je er niet door bedriegen.

Leren variëren, zodat het materiaal veilig is. Leren beveiligen, leren omhullen, zodat het overlevingskansen heeft. Als je een stuk kennis hebt gevonden moet je er wat voor doen. Dan begint de oorlog pas, want dan zullen de parasieten het aan gaan vallen, in al hun slinksigheid. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. Ga creatief om met de kennis. Herhaal het over en weer en giet het in allerlei vormen, op allerlei manieren, zodat het tot een leger wordt, en de kern beveiligd is. Laat het niet open en bloot liggen. Ga er niet eenzijdig mee om. Bouw er een kast omheen, een verhaal, een doolhof waar de parasieten het niet zomaar kunnen weggrijpen. Blijf het omcirkelen, blijf het uitbroeden, blijf het verwarmen en koesteren. In de variatie mag de mens dus niet indutten, maar moet de mens komen tot de eeuwige variatie. Uiteindelijk moest het jongetje dat ontvangen na de eeuwige dood te hebben ontvangen.

Variatie is de manier om los te breken, eindeloze variatie. Neem niets zomaar eenzijdig wat op je afkomt. Varieer het eindeloos, en breek los van de opsluitende, dogmatische, orthodoxe parasieten. Ze willen je fokken, en dat kan alleen maar door je eenzijdig te houden, oncreatief, ongevarieerd. Denk aan de bloemen die alles warmbloedig omcirkelen, die alle natuurdraden weven en spinnen, blijven omhullen totdat het beste eruit voortkomt, een trap naar een nieuwe verdieping, en dan doen ze hetzelfde. Ze stoppen nooit. Ze gaan eindeloos door. De mens rafelt alles af. De mens wil alles snel-snel, kant en klaar. Ze kennen het bloemenleven niet, en het leven van de bijen en de hommels niet. Het zijn grauwe, fletse figuren geworden. Altijd kibbelen ze, maar ze werken nergens voor. Ze willen alles direct op tafel hebben, en hebben altijd alles op anderen aan te merken, alleen maar over oppervlakkigheden. Ze leven in het vlees, niet in variatie.

Ik wil afsluiten met een artikel van ons van vroeger, genaamd 'de chemische kerk' :

Een kerk die zo parallel loopt aan wereldse praktijken, een kerk met kunststoffen in plaats van het kruid der wildernis. Hoe zou God daarover denken ? Het kruid komt met de doorn en de angel, terwijl de kerk een chemisch goedje voor de binnenstromende massa heeft. Velen zijn bang voor de wildernis, bang voor de lijdende God. Gods noodkreten en lijdenskreten zijn onverdragelijk, en ook de strijdkreten en wee-kreten van zijn engelen. Een kerk die oordoppen uitdeelt, een chemisch middelje in strips uitdeelt, dat het bloed van Christus wordt genoemd, en de zalving van de Heilige Geest. Een kerk met roddel-magazines, met plastik bijbels, speelgoed-bijbels, een kerk die zijn hart ergens anders aan heeft verloren.

Een kerk met dienaren als politieke ministers, met stropdassen zo duur mogelijk, om als dood en goed gestropt te zijn tegen de noodkreet van hongerend Afrika. God hongert niet, want de chemische kerk heeft voedsel genoeg. Dure kleding als harnassen tegen de geur van de wildernis en het kruis. Een kerk met hoge kronen en hoge tronen, want God regeert immers. Met het avondmaal is de wijn zwart geworden, het brood verkleurd. Als de verboden appelen ligt het daar, een chemisch mengsel. De boom des levens verbannen naar de wildernis.

Een kerk met zoveel kleuren, maar de kleur van het kruis kennen ze niet, een chemisch middelje smeren zij op de hoofden van hun patienten. Even lijken de patienten op te fleuren, de kerk heeft hen gered, met dure woorden, maar dan storten zij al gauw neer, of klimmen hoog op om samen met de hoge heren feest te vieren. Er is feest in de stad, en er is feest in de kerk, niemand zal de roep van de wildernis nog horen. Maak lawaai, gebruik veel kleur, beweeg de vlaggen. De marionetten zijn gemaskerd, dodelijk speelgoed voor de kinderen. Toe pappa, toe mamma, laat me nog even spelen, want morgen is alles weg, en staat de chemische kerk me in de weg.

En de dienaren van de chemische kerk, bestuurd door de laatste mode, de wapenrusting van de wereld en de schijnbewegingen van de grote kermis, sluiten de put der wildernis. Het is over nu, het gegil van God niet meer horende. Nu zal iedereen ingespoten dienen te worden met de spuit van de

chemische kerk, of diep in de put belanden. Ja, de chemische kerk lacht, hoog tronende op zulk een macht. De inquisitie leren zij, treiterende hun slachtoffers met eeuwige hel. Dienaren van de chemische kerk, mode-agenten, maar er is niets moois meer. Diep in de wildernis bloeit een bloem, met de bloesem van verloren dromen. Maar zij van de chemische kerk zijn te ver weg, hun ogen gesloten.

Aanvaarding (1995)

God is een God van Aanvaarding.

Er is alleen één ding waar Hij niet tegen kan en dat is verwerping. Er mag geen verwerping bij Hem komen. Dat haat Hij.

Aanvaarding is een Vuur. Een Vuur waarin elke verwerping wordt verteerd. Wij kunnen alleen tot God komen als wij ook mensen van Aanvaarding worden, die elke verwerping haten en verwerpen.

Ja, de Ware Aanvaarding verwerpt. In de Bijbel komen wij telkens weer tegen dat God verwerpt. Hij verwerpt de verwerping. Aanvaarding is geen aanvaarding als ze de verwerping niet verwerpt. Het goede is het goede niet, als ze het kwade niet haat en niet verwerpt.

het voortijdse alfabet

Honden aan de ketting

Je mag niet leven, je mag niet denken, je mag niet studeren. Je mag helemaal niets in die vuile familie kerken. Het enige wat je mag is zoals hen zijn. Zo niet, dan krijg je een etiket op. Dat beslissen zij, de laag opgeleide, labiele types, verstrooide warhoofden, die alles maar dan ook alles uit roddelblaadjes halen, en blindelings dronken marktkooplui volgen over de ruggen van hun kinderen heen. Het is de kanker die woedt in de samenleving. Pap er niet mee aan want het springt zo op je. Het zijn parasieten die in de mens willen huizen, nestjes willen bouwen in hun hoofden. Ze wordt totaal gebrainwashed. Ze hebben allerlei smerige taktieken hiervoor. Slijmen en aardig doen om hun doel te bereiken is hen niet vreemd. Maar als ze konden zouden ze de botten van je lijf afvreten. Ze kunnen een bepaalde streep niet over en ze worden in de gaten gehouden. Tot hier en niet verder ! Het zijn honden aan de ketting. Kom niet te dichtbij. Het zijn verbale messentrekkers. Door veel slijmen weten ze hun cultussen echt wel groter te maken en mensen dom te houden. Ze

kunnen niet tegen creativiteit, ze kunnen niet tegen intelligentie. Alles moet volgens hun laag opgeleide, kortzichtige boekjes gaan. Als ze iets niet begrijpen dan is direct grote paniek, en halen ze hun etikettendoos erbij om mensen als zwarte schapen te brandmerken. Zijzelf zijn het hogere ras. The end.

Nou, dat was een interessante film, zeg. 't Lijkt wel alsof we naar een tweede wereldoorlog film hebben gekeken. Een onsmakelijke horror film is er niks bij. Het spookhuis zou er voor op de loop gaan. Lieve mensen, de duivel heeft de ergsten van de ergsten op ons afgezonden, en dat was ook wel te verwachten. Er mocht bij ons vroeger niet over de duivel gesproken worden. Dat was een verboden onderwerp. Ik heb altijd geweten waarom. De duivel wil namelijk niet ontmaskerd worden. En je kan een kind uit zo'n kerk halen, maar hoe haal je de kerk uit een kind? Het is een levenslang trauma, als een eeuwige wond. Het moet genoemd worden. De opgesloten mens die om hulp roept moet weten dat er voor hem of haar gestreden wordt. Daarom blijf ik het noemen. De strijd gaat door. Voor nu hebben we de wonden nog, om verbonden te blijven aan hen die nog vast zitten. Deze wonden zijn onze zintuigen en zelfs onze wapens. Ook herkennen we elkaar aan onze wonden.

Variatie

De Egyptenaren varieerden al. Ze schreven hun teksten van links naar rechts, van rechts naar links, van beneden naar boven en van boven naar beneden, en op vele verschillende manieren, wat een manier was van zowel beveiliging als opslag. Tegenwoordig raakt men helemaal in paniek als iemand een schrijffoutje maakt. Dat is toch wel het einde van de wereld, terwijl het eigenlijk levensbelangrijk was, voor de variatie, om hen te redden.

Als je niet meer kunt variëren, en je durft nooit een schrijffoutje te maken, dan ben je dus eigenlijk al dood. Dan hebben ze je al. Het systeem moet gebroken worden. Ze willen de mens eenzijdig houden door de papieren paus uit te hangen. Durf je tong uit te steken.

Beschrijf je kennis op vele manieren, in verschillende lagen van symboliek en in verschillende talen, in grote gevarieerdheid, opdat het zal overleven. Eenzijdigheid en kortafheid is een kou die het vruchtje zal doden. Daarom zijn religies, verschillende religies, belangrijk, om verschillende lagen van symboliek te creëren voor beveiliging en vruchtbaarheid. Daarom gaat de christen die zich boven de islamiet waant het ravijn tegemoet. Als de christen in Arabië zou zijn geboren dan zou de christen islamiet zijn geweest. Laat geboorte dus niet bepalen wat je bent, maar varieer. Werk de kennis uit in vele lagen en talen. Zo kan de kennis opgevoed worden en overleven. Eenzijdige kennis zal sterven. Parasieten zullen het vinden en doorboren en verteren. Wees een goede broedster. Verlaat het nest niet voortijdig om ergens anders nieuwe eieren te maken terwijl je nog niet eens je eerdere eieren hebt uitbroed. Wie het kleine niet eert is het grote niet weert.

De mens is niet daadwerkelijk warm en amoreus, maar koud en onverschillig. Hebberig. Ze willen alles weten, nieuwsgierig als ze zijn, maar ze achten het van geen waarde. Ze lezen het als de krant en donderen het weer weg. Ze koesteren geen boeken, geen kennis. Het zijn slechts opgezette vogeltjes. Ze hebben het helemaal laten bevriezen, laten verstenen. Ze hebben er met de schoen naartoe gegooid. Ze hebben God in een te nauwe doos gedrukt. De mensheid is een bizarre karikatuur. Als je er te lang over nadenkt ga je eraan. Daarom: varieer. Leer symboliek te gebruiken, zeg het met andere woorden, benoem het in andere verhalen, in andere terminologieën, zodat er deuren geopend worden. Er zijn andere werelden dan dezen, maar de zintuigen van de mens moeten er open voor gaan. De mens moet er gevoelig voor worden, maar eerst is dan de gevoeligheid voor variatie belangrijk.

Om je heen klot alles samen en wordt ongelovelijk koud. Ga daarom naar binnen tot de warmte van variatie. Verwacht het niet van mensen. Mensen kunnen zo ineens verkillen en alles gaan afrafelen, zodat ze niet eens meer zien wie je echt bent. Ze trekken je omhoog op hun lange torens, maar als je er dan bijna bent laten ze je vallen. Het is een truuk. Verwacht het niet van mensen. Ze kunnen heel lang met je meegaan, en dan ineens is het afgelopen omdat ze te lui zijn om je te begrijpen. Altijd loop je weer op eieren. Ze zijn te lui om navraag te doen of je om uitleg te vragen, en dan zelf hun verhalen over je verzinnen en toeteren alles door. En mensen zijn goedgegelovig. Als ze zonder enig bewijs geloven wat hun ouders hen met de paplepel hebben ingegoten, zelfs op late leeftijd, dan zullen ze ook datgene geloven wat anderen over jou vertellen.

Variatie is adem. Variatie is leven.

Halal

Het Hebreeuws bestond oorspronkelijk alleen uit medeklinkers, en de klinkers zijn er later bijverzonnen, dus vandaar dat de klinkers net zo goed anders kunnen zijn, en wat soms gewoonweg ook veel meer duidelijkheid geeft. Er was altijd al verschil vanwege verschillende dialecten en transliteraties. Als we het hebben over Sarah of Suri en Abraham, dan komen we ook bij Egypte uit, en bij de voortijd. En dat moet ook wel, want Egyptisch is de moedertaal van het Hebreeuws. Veel Hebreeuwse oorsprongen liggen in Egypte verborgen. Sa-rah is de gids (sa) van Ra door de onderwereld. In de voortijdse theologie gaf Suri een besmeurde, met bloed bevelkte lendendoek aan Abraham om zijn naaktheid mee te bedekken. De mens kan volle openbaring niet aan, en daarom is er het met bloed bevelkte voorhangsel.

Hosea komt van het Hebreeuwse woord os, sterkte, alertheid, s, wat ook weer terugwijst op de sa gids van Ra in de dodenwereld, dus ook op sarah, op Suri. De godin Suri is dus verscholen achter het boek H-os-ea wat haar voorhangsel is. Calvijn noemt Hosea een voorbeeld van geduld. Soms kunnen we van de vrouwelijke Hosea, oftewel sa, sa-rah, Suri uitgaan, en soms van de mannelijke Hosea. Calvijn stelt in zijn commentaar op het boek Hosea dat Hosea het volk met de toekomstige wraak had gedreigd, want Israel was zichzelf te buiten gegaan aan rijkdom en macht, onder Jerobeam. Voorspoed had het land totaal dronken gemaakt, en daarom trad Hosea er tegen op. Het volk werd door God verworpen. De boog van Israel zou verbroken worden.

De voortijdse godin Suri bestaat uit de voortijdse letters S, de Aso, de proza, een vrouw met een kind aan haar borst in de rivier, en R, de Oru, het kruis, een breedheupige natuurvrouw. Deze letters afzonderlijk zijn ook godinnen, natuurvrouwen, natuurprincipes.

Juda, het tweestammenrijk, is de fallus van Israel, het tienstammenrijk, in de Hebreeuwse wortel (yad). Calvijn stelt terecht dat Juda de machteloze was, hebbende anderhalve stam, in zijn commentaar op het boek Hosea. Ze waren geplunderd door Israel. Er was zwaar onheil gekomen, en daarom waren ze verzwakt. Juda was tot grote armoede gebracht, tot honger, waarvan Juda ook een beeld is : de honger, de fallus. Israel minachtte Juda. Juda was niet groot in aantal en niet sterk. Daarom zou God zich over Juda ontfermen.

Calvijn spreekt dan over dat de Heere het volk zal ontbloten als een grote ontmaskering. Dit is dus weer iets wat Suri doet. De Heere zal hun feesten doen ophouden, en ze zullen niet door drogredenen de kastijding kunnen tegenhouden. Ze zullen niet van de Heere kunnen ontsnappen, stelt Calvijn, sprekende over het tweede hoofdstuk van Hosea. Calvijn stelt dat zij zo tot de honger werden geleid. Hierdoor zullen ook de akkers tot wildernissen worden. Calvijn stelt dat in de

wildernissen een honger heerst die leidt tot een duizenderlei dood, en dat was wat het volk nodig had : een diepere dood, maar in het dal van Achor zal er vruchtbaarheid zijn. Calvijn stelt zoals Hosea dat de verlossing niet door wapens, strijd en ruiters komt, dus mensen zouden in hun dwaasheid tevergeefs op eigen kracht vertrouwen, maar dat God zelf zou verlossen, dus eigenlijk als iets moederlijks.

In Arabië is god genoemd ilah en allah, en in Israel alah (aramees) en el (hebreeuws, kanaanitisch), en de Germanen noemden het hel, als de moeder godin van de vruchtbaarheid, de baarmoeder, en we zien telkens weer de letter L terugkomen in verschillende vormen, wat helemaal terugleidt tot het voortijdse halal (ila), wat ook weer vandaag de dag in Arabië wordt gebruikt als het leven binnen de natuurgrenzen, oftewel de grens-gevoeligheid. Dit is verbonden aan het ijs en de honger, aangaande de restricties. Het is allemaal hetzelfde, en de voortijdse godin Halal verschuilt zich achter deze verschillende vormen. Zij is zeer krachtig. Halal is naast de ramadan een veelgebruikt woord in de islam, maar denk ook aan het judeo-christelijke 'halalluja', wat ook te maken heeft met het profetische leven, het blijven binnen de hogere grenzen. Halal moet natuurlijk symbolisch genomen worden. De mens moet de godin Halal weer leren kennen, en haar woorden leren interpreteren. Dit is dus de naam van de letter L in het voortijdse alfabet. In de Hebreeuwse bijbel wordt God ook wel Halal genoemd :

'Ik zal de heere roepen, die het waard is halal te zijn.' (2 samuel 22:4)

Wil je dus tot god komen : blijf dan binnen de grenzen, wees grensgevoelig. Daar gaat het over. God wordt op dezelfde manier Halal genoemd in Psalm 18:3. Ook in Psalm 113:3 is de naam van God 'halal' :

'Van het oosten tot het westen, zij de naam des Heren halal.' Alleen door halal kunnen we tot god komen, omdat halal de grenzen betekenen waaraan we ons moeten houden, en god is dus een metaforische voorstelling van de grenzen. God betekent dus grens, of grenzen. Kunnen wij daarmee leven ? Dan hebben wij god daadwerkelijk gevonden. Telkens weer wordt god in de hebreeuwse bijbel samen genoemd met halal. Zij horen bij elkaar. De laatste zes psalmen, van 145-150, zijn halal psalmen, waarin halal veelvuldig wordt genoemd en voorkomt.

Wikki

Vannacht had ik een droom over dat ik met kamp in Duitsland was, maar daar scheen ik ook te wonen. En er werd gewoon Nederlands gesproken. Het was natuurrijke omgeving, en ik was daar in de natuur, en kwam wat mensen uit Denemarken tegen die hier waren gekomen en weer terug zouden gaan, maar ze hadden het over een oorlog in Denemarken. Er werd met kanonnen geschoten. Ik vroeg toen of er hier in Duitsland ook oorlog was, maar dat was niet zo. In Duitsland was het veilig. Ik ging weer terug naar het kamp. Mijn vrouw in die droom was een levenspartner van lang geleden. Onze kinderen waren klein, en mijn vrouw deed een soort mededeling, en ik wist het al : een scheiding. Ja, want ze wilde haar jeugd terug en ik was veranderd. De kinderen begonnen toen te protesteren naar hun moeder. Ik was exorcist. Ik zag dat ze niet haarzelf was, omdat er een demoon in haar was gevaren. Ik zei : 'Demoon, wie ben je.' Toen sprak de demoon heel zacht door haar heen : 'Wikki.' Ik zei toen : 'Wie ?'

'Wikki,' sprak de demoon weer door haar heen, toen wat duidelijker. Ik verbrak toen die geest, opdat ze zelf kon kiezen. Deze demoon hield haar wil bezeten. Wikki was een veel groter systeem, een zwarte walvis. Het kamp was dichtbij een voorouderlijke stad die normaal gesproken in Nederland ligt, maar in de droom lag het in Duitsland. Dat komt omdat ik ook Duitse voorouders heb die toen naar Nederland zijn getrokken.

Wie of wat is Wikki ? Het is een systeem, een verstrooid systeem wat alles omdraait. Het heeft ook zijn eigen straf-systeem, en loon-systeem. Het is een systeem van mind control. Wiki komt uit Denemarken, het land van Kierkegaard die diep bezig was met de Sarahitische theologie, oftewel

met Suri (het Suriitische). Wikki bewaakt de poorten tot de voortijden en het voortijdse alfabet. Het is een vals adoptie systeem, kinder roof en kinder offering. De kinderen worden met giftige moedermelk vergiftigd, zwarte melk. Die adoptie systemen of ontvoerings systemen werken door allerlei soorten instanties : school, medische bedrijven, kerken, families enz. Ze willen het kruis niet om tot de waarheid te komen, maar de dronkenschap om tot de leugen te komen, om zo anderen ook in dat systeem in te wijden, zodat ze geen last van hen hebben. Het is dus oorlogs strategie. Het is de narcose en hypnose van de vijand. De beste aanval is altijd de heimelijke infiltratie, zodat ze van binnenuit alles omver kunnen werpen.

Calvijn en de besneden harde werker

Hosea 5 : 14 – Want ik ben als een leeuw voor Efraïm en als een jonge leeuw voor Juda. Ik zal roven en heengaan. Ik zal wegnemen en niemand redden.

De kennis komt niet om te redden maar om te roven. Er valt niets te redden. Calvijn stelt dat als mensen zich tegen de toorn van God verzetten die toorn alleen maar meer opgewekt wordt. Calvijn noemt het verzet tegen God's toorn ijdel zelfbedrog. In zijn commentaar op Mattheus 1 stelt Calvijn dat alleen de besnijdenis tot het beloofde land leidt (Romeinen 15:8). De mens moet dus worden tot een dienstknecht van de besnijdenis, waarvan Jezus een beeld was. Calvijn stelt dat dit door de afscheiding gaat (Efeziërs 2:14). Het gaat hier om een werker, een harde werker, maar om die harde werker te worden moet de mens eerst de leegte in, zodat hij geen werker wordt naar het vlees, maar een geestelijke werker. De mens moet dus ook de gedaante van de werker aannemen door de leegte (Filippenzen 2:7). En deze werker komt niet om geloofd en geprezen te worden, maar om een smaad te zijn en veracht, stelt Calvijn, om uiteindelijk de vervloekte dood van het kruis te ondergaan. De werker is dus de vervloekte, de verdoemde, niet de goddeloze die hoog en droog in zijn gouden woninkje staat te pronken en zegt : 'Wat heb ik het toch allemaal fijn voor elkaar,' en vervolgens neerkijkt op hen die zwaar zwoegen buiten in het vuil. De werker moet wel in het vuil werken, want daar is veel werk te doen en daar ligt zoveel verborgen. De gepensioneerde komt daar niet. De gepensioneerde heeft smetvrees, dus die zal ook deze waarheden niet aanraken, en zal zijn leven niet inzetten om hierin te studeren en te werken, omdat het allemaal teveel is, en leeft liever uitbundig bourgondisch in plaats daarvan. In die zin heb ik het wel met Calvijn, omdat hij ook een harde werker was, ook al was dit in groot religieus en geestelijk materialisme, verletterlijkte, dichtgekoekte orthodoxie met vele woeste verscheurende dogma's als een stel theologische overdreven opgefokte waakhonden die iedere voorbijganger naar de keel vliegen, en wat dus nu verdiept moet worden om het een kwartslag te kunnen draaien. Ergens was alles vastgelopen. Daarom is de tweede bijbel ook als een tweede Calvijn.

Calvijn stelt dat de komst van de werker niet direct aan een groot aantal mensen verkondigd mocht worden, maar het moest grotendeels geheim en verborgen blijven. Het was alleen voor de waardigen. De paarden mochten niet voor de zwijnen geworpen worden. De werker mag ook niet pronken met zijn komst. Het gaat erom in het duistere en verborgene te werken, niet voor het oog van de mens. De werker werkt voor een hoger loon dan dat van de mensen. Calvijn stelt dus ook dat dit een grote beproeving is.

We mogen hierin ook dat grote visioen zien, aan het begin van Mattheus, waar een amazone staat

aan de hemelpoorten om de besneden mens binnen te roepen. Deze mens is een werker, niet naar het vleeselijke, maar naar het geestelijke, in het verborgene. De hemel is een verborgen plaats van grote duisternissen waarin er gewerkt moet worden. Dat kan alleen vanuit de leegte, vanuit de honger. Daarom roept de amazone op tot het hongeren, om binnen de grenzen te blijven, oftewel tot halal. Er is dus een groot verschil tussen de besneden werker en de onbesneden werker. Calvijn stelt dat adoptie plaatsvindt op de basis van de besneden werker.

Dat de werker voortkwam uit een maagd is een symbool van de adoptie. Calvijn stelt heel terecht dat we niet helemaal moeten opgaan in de dankbaarheid naar dit voorbeeld van de werker toe, alhoewel het belangrijk is ons te richten op de hogere, geestelijke werker, maar tegelijkertijd zijn we ook geroepen deze werker zelf te zijn door de vrucht te verzamelen en te ontvangen. Deze werker zou zich onderwerpen aan het kruis, zich laten onderwijzen door de tucht, om zo niet overmoedig naar de wapens te grijpen en anderen te onderdrukken vanwege zijn eigen tuchteloosheid, kruisloosheid en leerafkeer, wat in principe gewoon een welvaartsziekte is.

Alleen keiharde studie, door de tucht te aanvaarden als leermeester, doet de mens overwinnen. Studie, studie en nog eens studie, maar dit komt voort vanuit de leegte, vanuit de honger, dus het is niet een vleeselijke studie, maar een geestelijke studie, en die is in het verborgene. Ook hierin moet de mens zijn grenzen kennen. De mens moet komen tot de grensgevoeligheid, tot halal. In de lagere aardse gewesten is alles erop gericht om te bedriegen en te bedonderen. Daarom moet de mens niet stoppen met studeren anders komt de mens er door om.

de voortijdse wortels van het boek Jozua

Jozua heette eerst Hosea, maar Mozes noemde hem later Jozua. Het heeft in de voortijd de aso-godin als wortel. Aso is de naam van de voortijdse letter S. Zoals Jozua het volk leidde, leidde de godin of natuurvrouw Aso ook het volk, wat in Egypte tot sa werd, de gids van Ra door de onderwereld. Calvijn stelt dat Jozua de overwinning niet kreeg door eigen kracht, niet door de boog, want dan zou de mens al snel door hoogmoed worden verblind. Het kwam van boven, zoals psalm 44 ook stelt, en deze verhalen moeten allemaal symbolisch genomen worden, omdat het over de geestelijke strijd gaat :

4 Want niet met hun mes hebben zij het land verworven,
niet hun arm heeft hen gered,
maar uw rechterhand en uw arm en het licht van uw aanschijn,
omdat Gij in hen een welbehagen hadt.

7 Want niet op mijn boog vertrouw ik,
en mijn mes verlost mij niet.

We doen het dus niet door het vleeselijke, maar door het geestelijke. Niet door het lagere, maar door het hogere. Het is iets moederlijks. Het leidt terug tot de voortijdse bronnen van de natuur. De stad kan het niet doen, maar de natuur. Calvijn noemt in het commentaar op het boek Jozua de eigen wil en de verkeerde omgang waardoor de mens besmet wordt het vleeselijke. Calvijn stelt terecht dat als de westerse vertalingen spreken : wees sterk, dat deze sterkte oprechte ijver betekent, en een

volhardende gehoorzaamheid aan het hogere. Als we dit niet hebben, dan kunnen we niks van God afdwingen. En deze gehoorzaamheid betekent volgens Calvijn niet afwijken ter rechterhand, en ook niet ter linkerhand, dus de grenzen in acht nemen, zoals dat ook in Jozua 23:6 en Deut. 5:32 wordt gesteld. Dit is dus volgens Calvijn niet voor huichelaars en lichtvaardigen. Het gaat dus om de gave van grens-gevoeligheid ontwikkelen, anders werk je voor niks, buiten de grenzen. De ijver moet dus gericht zijn, in het geestelijke, niet dat je als een materialist als een dwaas heen en weer gaat rennen. Er moet contact komen met het diepere geestelijke, waar de mens zich op mag richten, op de binnenwereld. Zowel de bijbel als Calvijn moeten we symbolisch nemen bij het lezen. Calvijn stelt dat de ijver altijd gematigd moet worden door niet hardnekkig aan te dringen en door niet te blijven bij vooroordelen. De mens moet voor rede vatbaar zijn.

Calvijn stelt dat de geest van huichelarij overmoedig is en leeft in vooroordelen terwijl het vasthoudt aan de eigen wil. Dit noemt Calvijn de vrije teugel van lichtzinnigheid. Ze worden zo losbandig gedreven door de ziekelijke eigen wil. Calvijn stelt dan dat de ware God hoger is dan alle valse afgoden die de mens heeft gemaakt. We kunnen stellen dat hen die niet waarlijk aan hun eigen wil sterven en niet worden wedergeboren in de hogere, hemelse rede, telkens weer voor zulke afgoden vallen. En deze afgoden zijn zeer bedrieglijk en zeer heimelijk. Wanneer gaat de mens beseffen dat de kunstmatige realiteit om hem heen bedrog is? Wanneer gaat de mens ontwaken?

Als we kijken naar de voortijdse godin Aso, de wortel van Jozua en Sa in Egypte die Ra leidde door de onderwereld, dan is zij niet slechts een gids die de mens door de wildernis leidt, maar ook de opvoedster van de mens.

Het Wikki systeem wat de mens hypnotisch onder narcose houdt heeft ook een satelliet, genaamd Afhole, een arend. In een droom zag ik de arend, een zeer praatgrage arend, en een afleider. Als mensen het Wikki systeem proberen te ontmantelen probeert hij hen af te leiden en om te kopen. Hij is zeer sluw. Laten we goed beseffen dat dit via het gedachtenleven gaat.

Deze mensen, deze vuile families, willen over anderen heersen, denkende dat ze geestelijk van een hoger ras zijn, terwijl ze tegelijkertijd het geestelijke 'de ver van mijn bed show' noemen, en niet eens weten wat er in hun eigen boek, de bijbel staat. Ze worden helemaal overstuurd als mensen iets zeggen wat ze niet kennen. 'Maar het staat in de bijbel,' zeg je dan. En deze mensen die denken dat orthodoxe christenen het hoogste ras zijn, en mensen die in de medische wereld werken, zijn vaak aan de alcohol in meerdere of mindere mate. Als je alcohol neemt kun je al niet eens meer helder denken. Daarom zijn ze ook zo volgzaam. Ze volgen altijd de massa's, altijd waar het geld rolt. Ze laten zich bedonderen door certificaten en andere zogenaamd waardevolle papertjes, en die hebben ze gewoon gekocht of gestolen. Daarom moest Jozua komen. Het volk had verdere verlossing nodig. Daar gaat het boek Jozua over. Het gaat symbolisch over de strijd tegen de boze machten. De mens moest terugroven wat van hen geroofd was, en zo werden er weer grenzen gesteld en werd het land verdeeld. De mens moest in de voortijd in de wildernis heropvoed worden door Aso, en zij leidde tot de grenzen, tot grens-gevoeligheid, oftewel tot halal, net zoals Jozua, waarvan zij de voortijdse wortel is. De mens heeft een moeder nodig, als een gids en opvoedster in de wildernis, om tot het beloofde land te komen. Die moeder is slechts een metafoor van een principe, wat diep in ieder mens ligt.

Het Wikki systeem rooft kinderen om hen op te sluiten in de kerk en medische dwang. Ook worden ze in scholen geplaatst om hen te brainwashen en af te leiden van de demonologie. Omdat ze zo de theologie maar halfgebakken leren en niet weten wat het betekent, gaan ze het letterlijk opvatten en hebben niet meer de macht om het symbolisch te zien. Ze krijgen niet voldoende tijd, worden altijd weer opgejaagd door het materialisme. Het Wikki systeem doet het kind ten onder gaan in het consumerisme (vraatzucht, koopzucht), waar de arend Afhole hen inlokt, steeds dieper en dieper, als in een fuik. De voortijdse moeders roepen de mens terug. Deze codes liggen nog verborgen in

het boek Jozua, in de diepe etymologie (leer der taaloorsprongen) die terugleidt tot de voortijd. In een droom had ik een gevecht met Afhole. Dit was meer een koude oorlog dan een gevecht, want ik mocht hem niet zomaar aanvallen. In deze koude oorlog kwam Siva mij tegemoet uit de theologie van India. Dit was echter een diepere code : S-Eva, Aso-Eva. Eva is de wording, dus dan betekent het de zelf-opvoeding. Wees voor jezelf een moeder. Zorg voor jezelf.

Calvijn over Ezechiel, Jeremia, en Jesaja

Want het leven van kinderen is toch niks waard, dus maar witte plastic in hun botten donderen, denkt de tandarts, wat op hetzelfde niveau is als het chinese voetbinden wat vele eeuwen lang in stand werd gehouden. Dit is niet waar het kind om vraagt, maar wordt gedwongen. De mens is onder zware hypnose. Op scholen moeten de kinderen ook verplicht de meest domme onzin leren. Het menselijk geslacht is behekst. Het is nog erger dan zomaar reclame, want het wordt de mens opgedrongen. Eens zullen ze voor God's troon moeten verschijnen voor hun misdaden. Het lichaam is de tempel van God, ook een kinderlichaam, maar de afgoden worden onder dwang in het kind geplaatst. Het is tempelontwijding, een verkrachting van de natuur. Er is een dag tegen alles wat hoogmoedig is en trots. Ook in de theologische wereld is het geen koek en ei. Van Jezus hebben ze een afgod gemaakt, en dat wordt ook gedwongen, terwijl het gewoon een bepaalde taal is, en het is goed om er iets vanaf te weten, zonder in allerlei terroristisch extremisme te vallen. Ook is er helaas een criminele hoek in de theologie, maar dat is eigenlijk met alles zo.

Hoe dan ook blijft theologie een interessant onderwerp, en is het altijd mijn vak geweest. Het is belangrijk te zien hoe de medeklinkers codes doorlopen via de etymologie terug tot de voortijden, door de Calvijn codes. De bijbel en Calvijn letterlijk lezen of symbolisch, abstract en in code is nogal een groot verschil. Calvijn moet dus herzien worden en op code geschat, anders gaat de wereld eraan door deze bom. Om tot de andere wereld te komen moet de mens ook cryptosofisch leren denken, om de oude programmeringen te verbreken en te vervangen. De vijand programmeert namelijk door taal.

Calvijn stelt in zijn commentaar op Ezechiel 20 dat de goddelozen verschillende wijzen van geloof hebben, maar dat ze geen rekening houden met God. De mens kan God niet aanbidden buiten de leer van God om, oftewel het onderwijs, de kennis. De mens moet God dus leren kennen en niet bazelen over geloven. Calvijn strijdt op vele punten tegen geloof. Het moet van boven komen, niet door het vleeselijke. Ook als de mens offert vanuit het vlees worden de offers afgewezen. Natuurlijk is dat symbolisch. Het menselijke mag geen inmeng hebben. Het moet van boven komen. Calvijn noemt het vleeselijke offeren ijdele verbeelding, die herkend kan worden aan halfhartigheid. Halve offers en halve aanbidding worden afgewezen. Aanbidding is iets metaforisch. De ware aanbidding is de gehoorzaamheid aan de hogere kennis. Hoe bedrieglijk is het als je zomaar een ander wezen letterlijk gaat aanbidden, terwijl je niet de hogere principes hanteert, want dan is het slechts luie projectie. Dat is wat de lofprijs van de mens vaak waard is. Deze lofprijs is van het vlees. De mens moet allereerst tot stilte komen en leren luisteren. De mens moet dus eerst de ballingschap tot de kennis ingaan, waarvan Juda een beeld is, zoals Calvijn stelt dat Juda een plaats van ballingschap is. En Juda is een beeld van de fallus in de wortels (yad). De fallus is een beeld van het natuur spasme, het niet leven vanuit het directe van de eigen wil en controle, maar vanuit de natuur controle. Zo moet de mens dus ook komen tot het natuurspasme van de hersenen. Calvijn stelde dat de kracht van boven alleen kon komen als de gevangenschap bitter zou zijn. Ik moet dan ook denken aan Job die niet de geest moest ontvangen, maar de bitterheid van de ziel (9:18 ; 10:1).

Calvijn stelt dat Ezechiël gekomen was om bijgeloof te bestrijden wat van geslacht tot geslacht werd overgeleverd. Ezechiël, yecheskel, met de S-L wortel, in de voortijd Aso-Halal, oftewel het opgevoed worden tot grens-gevoeligheid.

Jeremia, oftewel Oru-ma, de wet (ma, egyptisch) van het kruis (oru, voortijds), werd volgens Calvijn opgesteld om vijfendertig jaren lang te roepen tot een volk van doven en krankzinnigen, en wat een groot kruis was, en toen werd Ezechiël als zijn opvolger aangesteld, in de Babylonische ballingschap. Dit stelt Calvijn in zijn commentaar op Ezechiël 1. Calvijn stelt dat Ezechiël net als Jeremia was uitgezonden tot een bijgelovig volk wat besmet was met hebzucht en een hang naar luxe. Het was een verdorven volk. Calvijn stelt terecht dat Jeremia en Ezechiël tot het hardnekkige volk moesten blijven dreigen, maar dat alle dreigementen ijdel zijn als er geen uitzicht en inzicht wordt geboden. Het dreigen moet doel hebben, en mag alleen toegepast worden in de context van onderwijs. Daarom is orthodox calvinisme al in zichzelf onzin en ijdel, omdat ze dreigen met letterlijke eeuwige verdoemenis. Wij prediken daardoor het natuur calvinisme, oftewel het symbolische calvinisme, wat hard nodig is in deze starre dagen van extreem en crimineel geworden orthodoxieën. In die zin heb ik dus een haat-liefde verhouding met de leringen van Calvijn. En dat moet ook wel. Er moet blijven gezegd worden dat ironisch gezien Calvijn zich niet aan zijn eigen leer hield. Het steeg boven hem uit. Hij had een hemel te verkondigen, maar verletterlijkte het teveel, wat dus alleen heilzaam kan zijn in symbolische zin. Een symbolische Calvijn, daar gaan wij voor.

In Ezechiël 1 ziet Ezechiël een hemels verschijnsel met wielen vol ogen. Het is volgens Calvijn een tegenstelling tot de stad waarin de mens blindelings het fortuin volgt en daardoor overhaast wordt voortgedreven, terwijl de hemel daar is waar er alertheid is (ogen) en daardoor alles wordt bewogen (wielen).

De mens wordt zo afgeleid door personen en persoonsverheerlijking, persoonsbehaging, dat de mens moet terugkeren tot het niemand-bewustzijn. Het persoonlijke is slechts een metafoer. Er is helemaal niets. Iemanden zijn illusies. Ik had een droom over de stenen die Calvijn had geroofd. In die stenen waren werelden. Het waren bruine stenen, grote stenen, in een onderaards grottegebied. Hier woonden de voortijdse natuurvolkeren. Het gebied moest opnieuw ingenomen worden, opnieuw gekend worden. Dit gebeurde vannacht in een droom, dat er een tunnel tot deze ruimte werd geopend, en de rovers die dit gebied waren binnengetrokken moesten weer vertrekken. Het ging om stenen die lenzen waren, natuurlenzen, bruin in allerlei tinten, ook gelig hier en daar, maar altijd in een bruine context, als natuurkleur.

In zijn commentaar op Jesaja 66 stelt Calvijn dat de mens is ingenomen en opgeblazen door ijdel vertrouwen en zelfvleierij. Hij stelt dat dit duivels is en vervloekt, en dat ze zo God bespotten. Ze hebben god vervangen door een afgod. Ik werd zwaar aangevallen toen ik met het commentaar van Calvijn op Jesaja bezig ging. Dat begon al met Jesaja 1, en toen ben ik maar eerst naar Jesaja 66 gegaan, maar daar werden even later de aanvallen ook zo sterk dat ik op de bank ben gaan zitten, en toen eerst van een afstand profetisch ben gaan bidden over alle hoofdstukken, tellend van 66 tot terug. Toen ik bij hoofdstuk 60 was aangekomen zag ik in een visioen een stel criminelen, rovers, theologische rovers, van Calvijn zelf, die vanuit de hoogte naar beneden keken, om een soort put heen. Ze hadden donkere, zwarte klederen aan, met mutsen. Ik zag toen dat hier de roversgeesten van Calvijn zich schuilhielden, en ben toen naar dit hoofdstuk, hoofdstuk 60, gegaan. Het ging over de 'God alleen' leer. Dat kan natuurlijk al snel misgaan, want dan kan er al snel gesteld worden dat alles van genade afhangt, maar ik zou het dus symbolisch zo interpreteren dat een mens alleen tot God kan komen als hij zichzelf in het God alleen principe verliest en komt tot zijn hogere zelf, dus het is wel degelijk afhankelijk van zijn eigen keuze, maar die keuze moet dus gelijkworden met de goddelijke keuze, anders heeft het geen zin. Het gaat dus om waar God en mens elkaar kruisen. God

is slechts een principe. Het is dus niet zomaar een geschenk, of iets wat je kunt roven. De mens moet het zelf worden, zelf zijn, anders heeft het allemaal geen zin en is het slechts projectie. God en mens zijn dus in de mens zelf, als onderdelen van de mens, waarin de mens het kanaal is. Het kanaal moet geopend zijn. Dat hangt dus van de mens af, anders is het slechts dwang, en dan is het niet meer echt. Zo kan de mens dus geadopteerd worden, stelt Calvijn. Hij geeft zelf het antwoord al : Slechte mannen misbruiken de gaven van God voor luxe en onmatigheid, en bederven hen, voor zover in hun macht ligt, door onwaardige vervuiling. En : Daarom moet worden afgeleid dat we niet echt tot de Heer kunnen worden bekeerd zonder al onze vermogens aan te bieden; want deze zijn 'geestelijke offers' (1 Petrus 2: 5), die God eist en die niet kunnen worden geweigerd, als uw hart oprecht en aan de Heer wordt toegewijd. (Romeinen 12: 1)

Calvijn stelt vervolgens hierover : 'Slechte mannen wachten op mijn ziel', dat wil zeggen 'ze leggen strikken voor mijn leven' (Psalm 56: 6)

de gruwelijke betekenis van openbaring 20 – de koude oorlog tussen het vleeselijke en het geestelijke

In een droom leidde de gnosis mij tot Openbaring 20 :

1 En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; 2 en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, 3 en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten.

Dit gaat over het zogenaamde duizendjarige vrederijk van de christenen. Ik werd door de gnosis geleid tot een afgrond. Ik moest stoppen aan de rand, en ik zag allemaal vuur in de afgrond. Ik mocht niet verder lopen. Het was een reusachtige afgrond. Ik moest even wachten en toen was er een smal bruggetje waar ik op kon gaan lopen, en verderop werd het bruggetje steeds wijder. Ik zag toen groot dik glas over de afgrond komen, wel verschillende meters dik, en ik kon dus overal over het glas heenlopen en naar beneden kijken door het glas heen. Er was veel vuur onder het glas, in de diepte van de afgrond. Er kwamen toen ook metalen frames door het glas heen, zodat ik niet alles kon zien. Het glas werd ook steeds dikker.

De gnosis begon toen te vertellen over Openbaring 20, over het zogenaamde duizendjarig vrederijk wat zou komen. De gnosis bepaalde me erbij dat het om vrouwen ging in de put, zoals Openbaring 9 over de vijfde bazuin gaat over vrouwen uit de afgrond (vers 8), die verder heel symbolisch beschreven worden. De afgrond in Openbaring 20 is een symbool van de voet, van de vrouwenvoet, die in China voor duizend jaar werd opgebonden. Vrouwen werden zo onderdrukt opdat de man kon regeren. Het liep van de Tang dynastie tot de Qing dynastie en toen de Chinese republiek kwam werd het afgeschaft. Toen werd Eva of satan, dat wat tegenwerkte (de natuurvrouw) weer losgelaten.

Dan gaat Openbaring 20 verder :

7 En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, 8 en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, Gog en Magog, om hen

tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee. 9 En zij kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen, 10 en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden.

Toen de duizendjarige vrouwenvoet onderdrukking was beeindigd begin jaren 1900 kwamen de eerste en de tweede wereldoorlog die uitliepen op de koude oorlog waarin een nieuwe gruwel ontstond :

11 En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. 12 En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het boek des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken. 13 En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken. 14 En de dood en het dodenrijk werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de poel des vuurs. 15 En wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in de poel des vuurs.

De nazi's gebruikten al fluoride in de tweede wereldoorlog om het verzet te verlammen. Het verzwakte en verstoorde namelijk het zenuwstelsel. Dit was de heraut voor de witte vulling, de grote witte troon die zou heersen. De witte vulling is van een lagere dichtheid dan bot, en wordt er ook voor dezelfde nazi redenen geplaatst om de zenuwen te verzwakken en te verstoren. Het boek of woord wat geopend wordt op de witte troon is namelijk een beeld van de mond. De mensheid is ingenomen door demonen.

In Openbaring 19 zagen we :

17 En ik zag een engel staan op de zon en hij riep met luider stem en zeide tot alle vogels, die in het midden des hemels vlogen: Komt, verzamelt u tot de grote maaltijd Gods, 18 om te eten het vlees van koningen en het vlees van oversten over duizend en het vlees van sterken en het vlees van paarden en van hen, die daarop zitten, en het vlees van allen, vrijen en slaven, kleinen en groten. 19 En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger. 20 En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden; levend werden zij beiden geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt. 21 En de overigen werden gedood met het zwaard, dat kwam uit de mond van Hem, die op het paard zat; en al de vogels werden verzadigd van hun vlees.

Dit gaat over de gruwel van het vlees eten. De afgrond die ik zag in mijn droom was de afgrond waarin ieder geworpen zou worden die door zou blijven gaan vleselijk te leven in plaats van geestelijk. Er is nu nog een koude oorlog gaande tussen het vleselijke en het geestelijke. Zorg ervoor dat je aan de juiste kant van het glas bent.

De mens wordt gezombificeerd door de vijand, door de witte vullingen, om zo ook tot vleesetende parasiet te worden. Zo wordt de mens in het leger van de vijand ingelijfd, om als een levend schild gebruikt te worden, om uiteindelijk zelf ook geassimileerd te worden. Ontwaakt gij die slaapt. Wie oren heeft die hore.

Kijk om je heen. Mensen vertonen haast geen ruggegraat. Ze zijn al dood. Vraag jezelf af in

hoeverre je zelf nog leeft. Deze wereld is een enge, enge plaats.

De witte vulling, bijna niet van bot te onderscheiden, en als ze klein zijn niet op de foto's te zien. Als ze dan problemen veroorzaken straalt het door naar andere plaatsen. Het is dan bijna niet meer uit te zoeken waar het vandaan komt. De witte vulling is één van de grootste medische misdaden aller tijden. Het zusje, de amalgaam vulling, is inmiddels veel verboden, maar de witte vulling regeert nu in dit tijdperk van de witte troon. De boeken worden geopend, oftewel de monden, die de woorden van de vijand moeten spreken. Daartoe zijn ze gebrandmerkt.

Mensen worden door vullingen en wortelkanaalbehandelingen en andere troep zoals fluoride geestelijk, psychisch, mentaal, emotioneel en lichamelijk doorgemarteld, wat een valse christelijke hel is, en een kruis voor de martelaren. Ook dieren worden in fokkerijen en slachthuizen doodgemarteld voor hun vlees en hun pels. De grote witte troon is de tandarts terreur gebouwd op het duizendjarige rijk van de vrouwenvoetbinding. De mens moet wakker worden. Op het moment is de mens niet van zichzelf. De mens eet en wordt gegeten. De tandarts terreur is gedwongen plastische chirurgie in de mond, door de schoonheidswaan van het westen. Allemaal luxe troep moet de mond in, ter onderdrukking van de natuur mens. Zo kan de mond zichzelf niet meer herstellen, en is de mond overgeleverd aan de tandarts, de witte troon. Wie oren heeft die hore. De mens is een slaaf van de tandarts. De ruggegraat van de mens is door deze smooth criminal gebroken, zeer heimelijk.

De mens aanbidt de tandarts afgod en de vlees afgod, omdat de mens daartoe is gedwongen, bang om anders uit het boek des levens geschraapt te worden. Hoe kan de mens hieruit ontsnappen, als de ontsnapping de hel betekent, als ketter bestempeld te worden ? Zij die waarlijk van de gnosis zijn tellen hun leven niet, maar denken alleen aan de natuur, en zullen daardoor eeuwig leven. Wie zijn leven tracht te behouden zal het verliezen. Er is nu een koude oorlog gaande. Alleen de geduldigen zullen overwinnen.

het machiavelli enigma

De koude oorlog liep van 1945 tot 1991 als de gewapende vrede tussen het kapitalisme en communisme. De schrijver George Orwell gebruikte de term al in 1945 en hij waarschuwde tegen de komst van twee of drie grote superstaten (In het tijdschrift 'de tribune', in zijn artikels 'as I please'), en dat deze staten gevormd zouden worden op het al aanwezige massale platform van algehele berusting, het zonder protest accepteren ervan. Hij wijst terug op het boek 'de bestuurlijke revolutie' van James Burnham (the managerial revolution, 1941) over de komst van deze superstaten. Orwell beschrijft dit boek in het kort, dat zowel het kapitalisme als het communisme niet zal heersen, maar dat er grote superstaten zullen komen die bestuurd worden door managers. Er zal dus geen ware democratie zijn. Dat is slechts schijn, want de managers zijn de poppenspelers die de touwtjes in de handen hebben. Maar deze superstaten zullen elkaar niet overwinnen, en zullen vechten om gebieden, territorium, terwijl de samenlevingen hiërarchisch zullen zijn. Piramide schema's dus. Hij beschrijft daarmee direct het volgende boek van Burnham genaamd : de machiavellianen : verdedigers van de vrijheid. Het machiavellisme stelt dat alles is toegestaan om macht te krijgen en te behouden. De piramide zou dus machiavelliaans zijn, oligarchisch, oftewel in de handen van weinigen, op basis van erfelijkheid, status, of vermogen. De macht van de oligarchie berust dus op dwang en fraude. Het boek stelt dat het allemaal slechts een machtsstrijd is, maar dat

men hiervoor maskers gebruikt. Het zijn allemaal ambities van een bepaalde klasse, ook al kunnen er soms 'goede' motieven zijn, en ook al is men zich soms niet van bewust wat er daadwerkelijk gaande is. Ook dit boek beschrijft Orwell dus in het kort. Het komt er op neer dat partijen worden besproken die machtszoekers zijn en daarvoor de hoop van de massa's gebruiken om een bevoorrechte positie te winnen voor zichzelf.

Orwell waarschuwt als intellectueel tegen het aanbidden van macht, van power, want het verstoort politieke beoordeling, omdat het leidt naar een geloof dat tijdelijke trends voor altijd zullen bestaan. Orwell wil van de politiek een kunst maken, door schrijverschap. Hij waarschuwt dat er vele gevaren op de loer liggen in de politiek, waarover hij ook zijn boek '1984' heeft geschreven (1949). Het boek gaat over gedachten-politie, totalitarisme, waar ook de stelling 'big brother is watching you' vandaan komt, want big brother was de leider van de dystopische superstaat Oceanië in het boek. Het is in het boek een superstaat van voornamelijk Amerika, Engeland, Australië en het zuidelijke Afrika onder de Congo rivier tezamen. De rest van de wereld is dus omsingeld door deze superstaat. Daarnaast zijn er nog de superstaten Eurasia en Eastasia. Eurasia is Europa en Rusland, en Eastasia is China en Japan. Grote broer is de topmacht van Oceanië, het masker van de Partij. Er mag niet zelf gedacht worden, want dat is ketterij. Iedereen moet zoals de partij denken, en er mag geen verzet daartegen zijn, want dan ben je krankzinnig. Totale gelijkvormigheid, eenvormigheid en goedgelovigheid wordt gepredikt. Alles wat de Partij zegt moet geslikt worden. Daar is de denkpolitie voor. De denk politie bestrijdt de denk misdaad.

James Burnham stelt dat Machiavelli (1469-1527) van de politiek een wetenschap maakte, en daarom was hij ook een grondlegger van de politieke wetenschap. Er moest een bepaald mechanisme voor komen. De vos moest er zijn om valstrikken te herkennen, en de leeuw moest er zijn om de wolven te verjagen. Machiavelli stelde dat als er vrede was, dan was dat een gelegenheid om over de oorlog te leren, en alles draaide om oorlog. De mens moest het goede kennen om het goede te doen, en de mens moest het kwaad kennen om het kwaad niet te doen, te vermijden. Hiervoor had de mens dus de vos en de leeuw nodig, wat later ook door Napoleon werd gepredikt. De mens kon niet alleen maar vos zijn of alleen maar leeuw. Volgens Machiavelli moest een mens niet alles van God verwachten, maar zelf deze principes leren, want God had de mens een vrije wil gegeven, en de mens moest ook zelf tot glorie komen. Dat wilde God de mens niet ontnemen. Machiavelli wilde niet de status quo behouden, maar wilde het omverwerpen. Regeringen waren een groot gevaar voor de mens. Het doel heiligt de middelen. De misleiders moesten zelf misleid worden. Altijd moest de mens in termen van oorlog denken, anders zouden anderen voordeel op hem behalen. Zonder gevaar zou er ook nooit iets groots bereikt worden. Politiek leven is ook altijd veranderen, niet statisch. We kunnen Machiavelli alleen maar symbolisch nemen in de zin dat de ware politiek van binnen is waarin de mens zijn ego onderwerpt aan de hogere kennis door middel van geestelijke oorlogsvoering, oftewel waar de mens de natiologie leert : het ware verschil tussen hoog en laag, vertikaal gezien en niet horizontaal gezien, en dit is iets symbolisch. Dit is dus het verschil tussen het ego en de kennis, of tussen de wil en de kennis, als het verschil tussen het vleselijke en het geestelijke. Het gaat dus om een geestelijke oorlog, de demonologie, die zo wordt tot natiologie, de kennis van de natie, wat tegengesteld is aan het loze nazisme. De natiologie kwam opzetten in de jaren 90, na de koude oorlog, met name in het jaar 1993 toen de heilige gebondenheid tot de aarde kwam. Dit was de uiteindelijke basis voor het opstellen van de tweede bijbel, wat een natuur verschijnsel was van de kennis.

Het nationalisme of nazisme moet dus een kwartslag draaien, van horizontaal naar vertikaal, tot natiologie. De ware natiologie is wanneer je je ego gaat doorkrijgen en dat leert ontmaskeren en beheersen.

In de koude oorlog was er een muur tussen het oostblok en het westblok. Er was geen toekomst voor kapitalisme en ook niet voor communisme, maar voor tussenvormen, in het manageriale, de

afgezonderde kleine elite van de oligarchie, waar Mosca ook over schrijft. Mosca (1858-1941), een politieke wetenschapper, waarschuwde tegen het bedrog van de democratie omdat het geen voorwaarden kent, geen limieten. Het is totaal losgeslagen. Hij is vrijzinnig en voor variatie, maar deze democratie zou juist de mens opsluiten en ten val brengen. De mens moest aan iets hogers onderworpen worden. Hij was een volgeling van Machiavelli, die ook al stelde dat een mens niet moet uitgaan van vooronderstellingen, maar vanuit feiten. De mens moest zich dus baseren op onderzoek en niet zomaar wat de massa's zeggen of wat men altijd heeft gezegd. Democratie wil de mens onderwerpen aan de macht van de massa's, niet aan het hogere, zoals Plato ook al stelde dat er wijzen opgesteld moesten worden die zouden zorgen dat de dwazen niet door meerderheidstruukjes de samenleving kapot zouden maken door hun dwaasheid. Natuurlijk kan dat helemaal uit de hand lopen, want wie bepaalt wat wijsheid is en dwaasheid. Altijd liggen er gevaren op de loer, dus moet de mens zich richten op het hogere, binnenin. Dan kom je uit bij de gnoscocratie, de heerschappij van de gnosis, en alleen weinigen komen daartoe, de eenling. De enige heerschappij is die van kennis, van de gnosis, en die komt allereerst verdraaid door, corrupt, in de lage vormen. Toch heerst dus de gnosis. De eenling moet hiertoe ontwaken om zo de gnosis door alles heen te zien, en het juiste pad te volgen, in geestelijke oorlogsvoering, als natiologische rebel tegen het ego. Een mens moet niet denken dat hij letterlijk de wereld kan besturen. Dan zou de mens gek worden. Het is de illusie van macht en controle. Het gaat om de gnosis, en in die zin gaat het dus niet om heersen, maar om kennis. Geen macht, maar kennis. Macht is een valstrik voor de dwazen. Vandaar dat nazisme moet sterven aan natiologie. Er moet kennis komen over wat macht is, diepte.

Zowel Machiavelli als Burnham stellen dat elk pushen van doctrine en orthodoxie hetzelfde is als tyrannie. Status quo moest vallen. De mens moest niet vallen voor de heerschappij door het overgesimplificeerde, want het zou leiden tot despotisme. Er moet daarom ook een flinke, gezonde dosis zijn van anarchie, wat overigens ook de stelling van Mosca was. Burnham stelt dat politiek progressief moet blijven, net zoals Mosca, en Mosca verwacht ook niet dat politieke systemen hetzelfde zullen blijven. Burnham stelt dat politiek een science moet blijven, een wetenschap dus, in feite onderworpen aan de hogere kennis dus, wat volgens Machiavelli ook het kostbaarste bezit is. Burnham stelt dat omdat het om de kennis gaat politiek geen wens mag zijn. De natuur werkt niet door wil of wens, maar door kennis. Wil en wens zou juist de kennis in de weg kunnen staan, en daarom moet het afsterven. Mosca zag dat er iets van de gnosis was doorgekomen, iets goeds, een hoger mechanisme, in de regeringen van de jaren 1800, maar het zou daar niet bij blijven. Alles zou zich in de politieke wetenschap blijven door ontwikkelen. De mens moest zijn ogen openhouden en niet vallen voor zomaar één politieke kracht, maar moest komen tot genadeloze kritiek op het sociale systeem die een top had waar macht werd misbruikt, stelde Mosca. Hij zag in de jaren 1900 ook de diepe crisis waarin de wereld was gevallen door de eerste wereldoorlog, wat nog meer extremisme zou oproepen, waardoor er eigenlijk maar een heel klein beetje optimisme toegelaten zou mogen worden, en veel, heel veel pessimisme. Deze ideeën schrijft Mosca in zijn boek 'de heersende klasse' (1898). 'Een tragische bestemming is die van mannen,' stelt hij, want altijd zijn ze weer op zoek naar een bepaalde interpretatie van een dogma, om daarvoor anderen af te slachten die niet zo denken als zij. Het was in zijn ogen allemaal te kortzichtig en te direct. Altijd maar weer. Daarom was hij pessimist, zoals Machiavelli, Napoleon, Kierkegaard en Nietzsche dat ook waren. Toch zag hij ook heil doorkomen in bepaalde structuren, als een visionair. Veel pessimisme, en een druppel optimisme. Politiek is slechts symbolisch. Wat we om ons heen zien is cryptisch gezien gewoon weer de gnosis.

de florentijnse muizenkoningen

De koude oorlog tussen het oostblok en westblok, tussen communisme en kapitalisme, de gewapende vrede, van 1945 tot 1991. Dat was een lange tijd van grote spanning, als het splitsen van de zee voor de exodus : op naar de negentiger jaren. De twee superstaten konden elkaar niet overwinnen. Het ging tussen Rusland en Amerika. Men begon het kapitalisme en communisme op te geven, want het werkte niet. Zo begonnen eenlingen zich te richten op de oligarchie, oftewel de macht in handen van een kleine groep. Overal begonnen zulke kleine groepen te staan die vonden dat ze hogere, betere of slimmere principes hadden dan anderen, Het waren veelal eenlingen die zichzelf met kop en schouder boven de rest vonden uitsteken, goedschiks of kwaadschiks. De massa's waren dom, maar dit waren de intellectuelen, de machthebbers, hoog opgeleiden, voorbeschikten, uitverkorenen, of gewoon slimmerikken. Sommigen wilden macht, en anderen wilden gewoon vrijheid. Ze waanden zichzelf regeerders, zij die de touwtjes in handen hadden. Sommigen hadden grote plannen. Sommigen wilden meer zorg voor de domme massa's, beter onderwijs, terwijl anderen corrupt waren. De oligarchie is een neutraal principe wat gebruikt en misbruikt kan worden. Eenlingen met grote plannen ontmoetten elkaar om een elite op te richten of al dan niet geheim genootschap. Sommige plannen waren goed, andere plannen minder goed, en weer anderen gewoon bar slecht. Allemaal wilden ze loskomen van de massa's, met kop en schouders. Ze waren of communistisch, of kapitalistisch of een tussenvorm, maar waar het om ging was dat ze oligarchisch waren, als uitverkorenen, of die regering nu letterlijk en materialistisch was of puur symbolisch. Was er een hogere macht, een hogere regering ? Kon je daar aan deelhebben, en wat hield dat in ? Kon de aarde een betere plaats worden, of zou het slechts de deur openen voor nog meer chaos en extremisme en allerlei tegenacties ? Waar ging het naartoe ?

Kan de mens het kruis ontlopen ? Moet de mens gesteld worden 'boven alle overheid en macht' ? (Zie Efeze) Of gaat het pad van het kruis juist hier doorheen, om een eenling te worden en deel te krijgen aan een soort oligarchie, oftewel een overblijfsel ? En wordt dit overblijfsel in veiligheid gebracht, of moet dit overblijfsel dwars door de grote verdrukking heen ? Het gaat niet om macht, maar om kennis. Deze demonologie of natiologie is zeer ingewikkeld.

Voor de huidige jaartelling werd het Etruskische rijk ingenomen door het Romeinse rijk, wat zeer groot werd en toen overging in het Rooms-Katholieke rijk. Het Etruskische gebied, ook in Italië, sloeg later terug met de renaissance, vanuit het Toscaanse gebied, beginnende in Florence. Dit was niet zozeer iets geheel nieuws, maar meer een wedergeboorte van de middeleeuwen. Uiteindelijk kwam vanuit de renaissance ook de reformatie voort, maar de reformatie liep ergens vast. Het is dus belangrijk om terug te gaan tot de bron van de renaissance, en dan komen we al snel bij Machiavelli uit. Dit is zeer problematisch materiaal, want zijn stelling 'het doel heiligt de middelen' is natuurlijk dubbelzinnig. Het Romeinse rijk, en dus ook het Rooms katholieke rijk, was gebouwd op de fundamente van het veroverde Etruskië, waartoe ook Toscane behoorde, dus daar komt ook het hele Machiavelli probleem bij kijken, wat dus ook het fundament is van het gehele roomse rijk. De mens moet dus van Rome komen tot Florence om dit probleem op te lossen. Ook Machiavelli was een Florentijn. Ook de hedendaagse politiek is gebouwd op Machiavelli.

Machiavelli stelt in zijn boek 'de heerser' dat de mens niet zomaar zich in de lage klasse moet bevinden en de hoge klasse, maar in beiden. Alleen vanuit de ondergeschikte klasse kan men een goed zicht hebben op de hogere klasse, en alleen vanuit de hogere klasse kan men een goed zicht hebben op de lagere klasse. Hij vergelijkt dit met het staan op een berg om het landschap te kunnen overzien, en het staan op de grond, onderaan de berg, om de berg te kunnen overzien. De mens moet dus aan beide kanten van het schaakbord staan, anders zou dit een valstrik worden voor de mens. Het klasse systeem is dus in principe gewoon onzin, maar de mens moet het tot nut zien te

maken. Het is iets onvermijdelijks. Je zou kunnen stellen dat deze klassen alleen er zijn als symbolen, als onderdelen van de mens zelf, binnen de mens, als principes. Uiteindelijk moet de mens komen tot het beheersen van het ego, en dat kan alleen door tot begrip te komen, tot kennis, en is dus niet zomaar een machtsstrijd. De mens moet dus de diepte ingaan, en het probleem oplossen. Het is een puzzel. Machiavelli richt de aandacht op de kennis, of kennis van de daden van de groten van de tijd, als het kostbaarste bezit, dus niet materialisme. Het gaat om het diepere geestelijke, intellectuele bezit. Ook stelt hij dat hij gewoon moet schrijven wat hij moet schrijven, niet uitvoeriger dan nodig, ook niet met een opsmuk aan opgezwollen woorden en uiterlijk vertoon. Hij wil zijn geschriften geen gewicht geven met materialisme, maar gewoon eenvoudig blijven en sober. Het komt aan op de kennis, en niet op zichzelf. Hij wil dat het of zomaar zal wegzinken in de vergetelheid zonder enige eer, of dat de verscheidenheid van het schrijven en de ernst ervan opgepakt zal worden. Hij stelt dat voorkomen beter is dan genezen, dus er moet toekomstzicht, vooruitzicht zijn, zodat problemen die eventueel in de toekomst kunnen ontstaan tegemoet getreden kunnen worden met beleid en behendigheid om deze tegen te gaan. Zo niet dan worden de artsen corrupt en de ziekten erger dan nodig. Men moest dus met strategie te werk gaan. Oorlogen waren onvermijdelijk. De mens moest voorbereid zijn, niet slechts voorzichtig. De mens moest leren besturen en beveiligen. De mens moest niet in slaap dutten. De mens moest leren gronden en behouden.

Ik had vanacht een droom over muizenvolkeren met muizenkoningen en koninginnen die allemaal veel te makkelijk dachten. Ze waren niet alert, en ze kwamen pas in actie als het al te laat was. Toen werd er geroepen : Keer terug tot het gele. Keer terug tot Florence. De mens moest vluchten uit Rome.

Machiavelli stelde dat men door gebrek aan daadkracht en door compromissen de kerk nog meer wereldlijk aanzien zou geven, waardoor de kerk nog meer geestelijke macht zou hebben. Dan komt de oligarchie in zicht, oftewel het overblijfsel, een elite of groep uitverkorenen, wijzen die het land kunnen onderwijzen. Weer is het belangrijk dit binnen jezelf toe te passen, om niet ten prooi te vallen aan materialistische valstrikken. Mensen die Machiavelli bestuderen lopen dan ook door een gevaarlijk mijnenveld. Ooit ging de Roomse kerk in dit veld de mist in. Zij begonnen te grijpen en te grijpen, gulzig als ze waren, eerzuchtig en machtslustig, en kwamen zo aan de andere kant van de munt terecht. Velen trokken zij met zich mee. De oligarchie is dus puur geestelijk en symbolisch, als het verzamelen van de principes van kennis in een zee van drogredenen. In jezelf moet je op zoek gaan naar je eenlingen. Er moet vruchtbaarheid en progressie zijn in Florence, waar de rivier de Arno een beeld van is, waar Florence aan ligt.

Machiavelli stelt dat elke politiek die opgericht is door omkoperij zal vallen. De ware politiek is dus een veel diepgaander en natuurlijker proces, terwijl omkoperij slechts een uiterlijk vertoon is wat geen diepte heeft en geen houvast, geen standvastigheid. Het heeft geen eeuwigheids-waarde. (de heerser, hoofdstuk 7, 1513-1515, 1532) Omkoperij zal nooit een organisch geheel vormen. Dan is het gebouwd op bedrog.

Machiavelli stelt dat wreedheid alleen bij noodzaak toegepast mag worden, en niet overmatig, en dat verkeerde wreedheid zal vallen. Hetzelfde geldt voor weldaden. Ze mogen niet overmatig zijn want dan wordt het niet meer gewaardeerd en verliest het zijn smaak. Het mag alleen komen in kleine hoeveelheden. Hierbij valt hij dus ook het materialisme van de roomse kerk aan, wat ook het fundament werd van de reformatie.

In hoofdstuk 10 komt heel duidelijk de demonologische aard van Machiavelli naar boven en legt hij zijn vinger op de zere plek : de macht van de godsdiensten, de geestelijke vorstendommen. Hij beschrijft ze als dronkenschappen die het menselijk verstand te boven gaan, krachten die ervoor zorgen dat vorsten hun tronen behouden, hoe ze zich dan ook gedragen. Ze hoeven zich niet te

verdedigen vanwege de oneindig heilige instellingen van hun godsdienst, oneindige macht. Ze hoeven hun onderdanen niet te besturen, want dat doet de godsdienst, en ze worden ook niet aangevallen. Het volk denkt er niet aan over hen te twijfelen, want het is hun veiligheid en hun geluk. Zodra een mens dit zou durven aan te vallen zou het wel heel overmoedig en verwaand zijn. We kunnen bijvoorbeeld denken aan de heilige onaantastbaarheid van de psychiatrie en de tandartsen die heiliger dan de paus in Rome zijn en waar de doorsnee mens niet over nadent, laat staan oordeelt. Het zal allemaal wel goed wezen. Ze doen maar. Het zijn de ergste mammon godsdiensten vandaag de dag.

Zowel macht als klasse en status quo moet sterven aan de kennis. Uiteindelijk wordt daarin alles opgelost. Zo kan de mens tot de ware natiologie komen in zichzelf, wat niet om mensen gaat maar om principes. Alle belangrijkdoenerij, eerezucht en erfzucht, en goedgegelovigheid wat dat met zich meebrengt moet daaraan afsterven. Dat is niet zomaar lomp afsterven maar een studie proces. Mens, ken uzelf. Mens, ken uw vijand. De ware vijand is onwetendheid. Het is een drug waar de mensheid aan verslaafd is vandaag de dag.

Het gaat niet om materie, maar om kennis. Het gaat ook niet om woorden, maar om kennis. Materie en woorden moeten afsterven aan de kennis.

Wat moeten we dan in Florence doen ? Het is een oorlog tegen de Florentijnse muizenkoningen waar ik een droom over heb gehad. Het zijn vaak grotere witte muizen die er angstaanjagender uitzien en die ook mensen aanvliegen. Een paar vlogen mij aan, en zetten hun nagels in me. Ze huizen vaak in de moderne boeken en in dozen in de woningen van de mens. Ook in schoendozen. We hebben het dan over het fundament van Rome, van bedrog, van 'het doel heiligt de middelen'.

De koude oorlog in de jaren 1900 liet zien dat er geen hoop was voor zowel kapitalisme als communisme. Ze waren in hun orthodoxe, materialistische, letterlijke vormen totaal vastgevroren. Dit liep door tot de negentiger jaren waar toen het hermitisme kwam opzetten, en de Terminator cultus van de visionair James Cameron, wat over een jongetje gaat die in de toekomst een groot oorlogsleider wordt en oorlogsroboten naar het verleden zendt, ook naar zichzelf in het verleden, als een grote beweging van het verzet, maar de tegenstander doet hetzelfde en het komt tot een grote confrontatie, als de strijd tussen de robotten. Er is dus een zone waarin toekomst en verleden elkaar tegemoet treden met een onvermijdelijke confrontatie. Ik had een droom dat het jongetje ook ruimteschepen zond tot de aarde vanuit de toekomst, ruimteschepen vol met robotten. Dit is geen materiele connectie, maar een geestelijke connectie, die de mens zuigt tot de hogere dimensies.

Calvijn stelt dat in Kolossenzen Paulus ons leert, dat we in alles opnieuw moeten oproepen tot dankbaarheid. Trouwens, hij waarschuwt ons, door zijn voorbeeld, met dankbaarheid niet alleen die dingen die de Heer ons toekent te erkennen, maar ook die dingen die hij anderen toekent. Hierbij moeten we erkennen dat alleen het zoonschap ons tot de ware God leidt, want zo ontstaat er een ware verbinding met de hemel, als wij opnieuw worden geboren. De kerk is niet dit zoonschap, maar het moet van binnen gebeuren. Calvijn stelt dat dit zoonschap zich uit in zowel dankbaarheid als gebed. De mens moet communiceren met de kennis. Er moet een band zijn met de kennis, door het zoonschap. Calvijn stelt dat we hierin moeten mediteren op het hemelse leven. Dit was de enige remedie voor het versterken van de Kolossenzen tegen alle valstrikken, waardoor de valse apostelen probeerden hen in de val te lokken : om nauwkeurig te begrijpen wat Christus was. Christus is de zoon, maar ook de werker, en hij werd ook Glyl genoemd, Galilia, van gly, openbaring, de balling, de naakte. Hij was ook de gekruisigde. Calvijn stelt dat hiervan kennis genomen moest worden, zoals Jezus het ook stelde dat alleen de gnosis de sleutel zou zijn, en niet slechts het gegeven op zich, het dogma. Het gaat niet om dogma, maar om het kennen. Hij noemt hierbij Hebreeën 13:9 – Laat u niet medeslepen door allerlei vreemde doctrines. Men moest het Christus principe leren

kennen, waar het daadwerkelijk in diepte voor stond. Hij stelt in principe dat de doctrine geestelijk moet zijn, vertikaal, en niet zomaar horizontaal. Je kunt een heleboel weten en toch niet kennen.

Calvijn stelt dat God in zijn naakte majesteit onzichtbaar is, niet alleen voor het oog, maar ook voor het begrip van de mensen, en dat de mens alleen begrip krijgt door openbaring, door het Christus principe. De mens moet de dood aan het zelf sterven, aan het ego, totaal, voor eeuwig, en Christus is dan een beeld van de eerstgeborene uit de dood, die zo de gehoorzaamheid heeft geleerd vanuit zijn lijden en sterven. Het kennen van Christus is dus ook het kennen van de verworpenheid. Het is een model wat men steriel heeft gemaakt, gestileerd, maar Calvijn wil het openbreken. De katholieke kerk had Jezus als een muis in een doos gezet. De renaissance zou het fundament van de middeleeuwen niet geheel verwijderen, maar vernieuwen, door een wedergeboorte. Hieruit kwam de reformatie voort. De mens was in het materialisme van de middeleeuwen vastgegroeid. Dit is een strijd tegen verschillende muizenkoningen.

Calvijn stelt dat het om de diepere basis prediking gaat, en dat men niet de mensen en kerken naar de mond moet praten. Predikt men voor roem, of predikt men voor de kennis? Alle roem moet sterven aan de kennis. Ook dit is een gevecht met florentijnse muizenkoningen.

Ik had een droom over 'big brother', de heersende macht van Oceanië in het boek '1984' van George Orwell wat eind veertiger jaren uitkwam. Big brother had een snor en was in het pak met een stropdas, maar ik kon ook zijn ziel zien, zijn essentie, en dit was een krankzinnige, geweldadige dronkelap.